

HARIS POTERIS IR IŠMINTIES AKMUO

J.K.ROWLING

Iš anglų kalbos vertė ZITA MARIENĖ

UDK 820-3 Ro-179

Versta iš:

J.K.Rowling

HARRY POTTER AND THE PHILOSOPHER'S STONE,

Bloomsbury Publishing, London 1997

"Harry Potter, names, characters and related indicia are Copyright and trademark Warner Bros., 2000"

ISBN 9986-02-919-8

Copyright © Text Joanne Rowling 1997 Cover Artwork © Warner Bros. A division of Time Warner Entertainment Company L.P © Leidykla „Alma littera“, 2000

skiriu Džesikai, mėgstančiai pasakas,

Anai, irgi jas mėgusiai, ir Di, kuris pirmas išgirdo šitą mano pasaką.

PIRMAS SKYRIUS

Berniukas, kuris liko gyvas

Ponia ir ponas Dursliai, gyvenantys ketvirtame Ligustrų gatvės name, išdidžiai sakydavo, jog jie, ačiū Dievui, normalių normaliausių žmonės. Nė nesitikėkite, kad jie įsiveltų į ką nors keista ar paslaptį, nes tokių dalykų jie paprasčiausiai nepakenčia.

Ponas Durslis direktoriavo „Graningso“ firmoje, gaminančioje gražtus. Jis buvo stambus raumeningas vyras beveik be jokio kaklo, tačiau didžiuliais ūsais. Ponia Dursli buvo plonutė Šviesiaplaukė moterytė mažiausiai dukart už vyrą ilgesniu kaklu, kas labai praversdavo, mat ji baisybę laiko praleisdavo per sodo tvorą šnipinėdama kaimynus. Dursliai augino sūnų, vardu Dudlis, kuris, jų įsitikinimu, buvo nuostabiausias pasaulyje berniukas.

Dursliai turėjo viską, ko tiktai geidė, bet jie turėjo ir paslaptį ir labiausiai bijojo, kad jos kas nors neatkapstytų. Manė, jog neišvertų, jei žmonės sužinotų apie Poterius. Ponia Dursli buvo ponios Poter sesuo, bet jos nesimatė jau kelerius metus; iš teisybės, ponias Dursli apsimetė visai neturinti sesers, nes ta sesuo ir jos niekam tikęs vyras buvo visiškai Durslių priešingybė. Dursliai net sudrebėdavo pagalvoję, ką pasakytų kaimynai, jei šioje gatvėje pasirodytų Poteriai. Dursliai žinojo, kad Poteriai irgi turi mažą sūnelį, bet jo nebuvo net matę. Jie nenorėjo giminiuotis su Poteriais ir dėl to berniuko: to dar betrūko, kad Dudlis žaistų su tokiu vaiku.

Kai Dursliai pabudo pilką, apniukusį antradienio rytą, kurį prasidėjo mūsų istorija, debesimis aprauktame danguje nebuvo nė menkiausio ženklo, kad netrukus visoje šalyje prasidės keisti ir paslaptingi dalykai. Ponas Durslis niūniuodamas išsirinko darbui savo pilkiausią kaklaraištį, o ponias Dursli, smagiai liežuvaudama, grūdo į aukštą kėdę žviegiantį Dudlį.

Nė katras nepastebėjo, kaip pro langą nuplasnojo didelė rusva pelėda.

Pusę devynių ponas Durslis pasiėmė portfelį, pakštelėjo pačias skruostas ir norėjo pabučiuoti Dudlį, bet nepavyko, nes Dudlis įniršęs dribsniais drabstė sieną.

- Išdykėlis, - sukikeno ponas Durslis, išeidamas iš namų. Įlipęs į automobilį, išvažiavo iš kiemo.

Jau ant gatvės kampo į akis krito pirmas nepaprastas dalykas - katė, pasitiesusi žemėlapi. Ponas Durslis ne iš karto susigaudė, ką mato, ir papurtęs galvą atsigręžė dar pasižiūrėti. Ant gatvės kampo išvydo rainą katę, bet žemėlapio nebuvo. Kas jam pasivaideno? Tikriausiai šviesos blyksnių triukas. Ponas Durslis sumirksėjęs pikta išispoksojo į katę. Katė atsakė tokiu pačiu žvilgsniu. Nuvažiuodamas gatve, ponas Durslis veidrodėlyje žiūrėjo į katę. Rainė dabar skaitė lentelę „Ligustrų g.“ - ne, tik žiūrėjo, katės juk nemoka skaityti nei gatvių pavadinimų, nei žemėlapių. Ponas Durslis nusipurtė ir išmetė katę iš galvos. Riedėdamas į miestą, galvojo tik apie didelį gražtų užsakymą, kurio šiandien tikėjosi.

Tačiau įvažiavus į miestą, mintis apie gražtus išgaravo. Stovėdamas rytmetinėje spūstyje, negalėjo nepastebėti, kad aplinkui pilna keistai apsirengusių praeivių. Su mantijomis. Ponas Durslis negalėjo

pakešti neįprastai apsirengusių žmonių - o jau to jaunimėlio apranga! Pamanė, jog atėjo kažkokia kvaila nauja mada. Barbendamas pirštais į vairą, nužvelgė arčiausiai stovintį tų keistuolių būrelį. Jie susijaudinę šnibždėjosi. Ponas Durslis pasipiktino pamatęs, kad pora tų žmonių visai ne jaunikliai: va, tasai tikriausiai vyresnis už jį patį, tačiau su skaisčiai žalia mantija! Koks išūlumas! Paskui ponui Dursliui dingtelėjo, kad čia, matyt, kažkoks paikas pokštas, - tie žmonės, be abejo, kam nors renka aukas... taip, aišku. Automobilių kolona pajudėjo, ir po kelių minučių ponas Durslis, vėl užsigalvojęs apie gražtus, įvažiavo į „Graningso“ kiemą.

Ponas Durslis savo kabinete devintame aukšte visad sėdėdavo nugara į langą. Antraip tą rytą nebūtų įstengęs susikaupti ir mąstyti vien apie gražtus. Taigi jis nepastebėjo, kaip dienos aky už lango nardo pelėdos, nors žmonės gatvėje matė; išsižioję rodė pirštais į tuos didelius paukščius, skraidančius virš galvos. Daugelis jų net naktį nebuvo regėję pelėdos. Tačiau pono Durslio rytas buvo visiškai normalus, be jokių pelėdų. Jis aprėkė penkis darbuotojus. Turėjo kelis svarbius telefono pokalbius, paskui dar parėkavo. Buvo puikiai nusiteikęs iki pat pietų pertraukos, o tada nutarė pasivaikščioti ir konditerijoje kitoj gatvės pusėj nusipirkti bandelę.

Buvo viską pamiršęs apie žmones su mantijomis, bet prie konditerijos vėl pamatė. Praeidamas piktai perleido juos akimis. Nesuprato, kodėl, bet jam pasidarė nejauku. Šitie žmonės irgi paslaptinai kuždėjosi, bet neturėjo jokių aukoms skirtų skardinėlių. Kai pro juos grįžo sugniaužęs maišelį su didele spurga, nugirdo keletą frazių.

- Taip, taip, girdėjau, kad Poteriai...

- Taip, jų sūnelis Haris...

Ponas Durslis sustojo it nudiegtas. Baisiausiai persigando. Dar atsigrėžė į šnibždėtojus, lyg norėdamas kažką sakyti, bet susilaikė.

Puolęs per kelią, nuskubėjo į savo kabinetą, metė sekretorei įsakymą netrukdyti, čiupo telefono ragelį, ėmė sukti namų numerį, bet prieš paskutinį skaitmenį apsigalvojo. Padėjo ragelį ir glostydamasis ūsus pamanė... ne, gal jam galvoj negerai. Poteris - ne tokia jau reta pavardė. Neabejojo, kad pilna Poterių, turinčių sūnų, vardu Haris. Jis net nebuvo tikras, kad jo sūnėno vardas Haris. To berniuko akyse nebuvo matęs. Galbūt jis vardu Harvis. Arba Haroldas. Nėra reikalo gadinti nuotaikos poniai Dursli, ji visada taip susinervina, jei kas užsimena apie seserį. Ir ne be pagrindo - jeigu jis turėtų tokią seserį... bet vis tiek - tie apsiaustėti žmonės...

Tą dieną jam buvo daug sunkiau susikaupti ir galvoti apie gražtus, o kai penktą valandą išėjo iš darbo, čia pat už lauko durų atsitrenkė į žmogų.

- Atsiprašau, - burbtelėjo mažučiam seneliukui, kuris vos nepargriuvo. Ponas Durslis ne iš karto suvokė, jog žmogutis vilki violetine mantija. Jis nė trupučio nesupyko, kad buvo kone pargriautas. Kur tau - išsišiepė lig ausų ir spigiu balsu, kurį išgirdę praeiviai atsisuko, pasakė:

- Neatsiprašinėkit, pone, šiandien manęs niekas negali nuliūdinti. Džiaukitės, nes pagaliau nugalėtas Pats Žinote Kas! Net tokie Žiobarai kaip jūs turėtų švesti šitą džiugią džiugią dieną!

Seneliukas apkabino poną Durslį per pusiaują ir nušlepsėjo.

Ponas Durslis liko stovėti lyg suakmenėjęs. Jį apkabino visiškai nepažįstamas žmogus. Ir dar, atrodo, pavadino „žiobaru“, kad ir ką tai reikštų. Labai nemalonu. Nuskubėjo prie automobilio ir nuvažiavo namo vildamasis, kad visa tai tik įsivaizdavo, nors lig tol šito niekad nedarydavo, mat vaizduotės nepripažino.

Sukdamas į ketvirto namo keliuką, pirmiausia pamatė - ir nuo to ūpas nė kiek nepasitaisė - rainą katę, pastebėtą ryte. Dabar ji tupėjo ant sodo tvoros. Jis neabejojo, kad katė ta pati: aplink akis tie patys apvadai.

- Škac! - riktelėjo ponas Durslis.

Katė nė krust. Tik piktai žybtelėjo akimis. Argi normalios katės šitaip daro? Vydamas panašias mintis, jis atsirakino duris. Nusprendė žmonai nieko nesakyti.

Ponios Dursli diena buvo maloniai įprasta. Per vakarienę ji papasakojo apie kaimynės nesutarimus su dukra ir kaip Dudlis išmoko naują žodį („Nedarysiu!“). Ponas Durslis stengėsi elgtis kaip visada. Paguldžius Dudlį, nuėjo į svetainę ir dar spėjo išgirsti paskutinį žinių pranešimą.

„Galiausiai paukščių stebėtojai iš visų šalies rajonų praneša, kad šiandien labai keistas pelėdų elgesys. Nors paprastai jos medžioja naktį ir dienos metu nesirodo, nuo pat saulėtekio šimtai pelėdų skraidė visomis kryptimis. Žinovai nemoka paaiškinti, kodėl šie paukščiai staiga pakeitė miego įpročius“. Televizijos diktorius santūriai šypstelėjo.

- Be galo paslaptinga. O dabar Džimas Makgafinas ir orų prognozė. Na, Džimai, ar šią naktį dar lis pelėdomis?

- Šito nežinau, Tedai, - atsakė orų pranešėjas, - tačiau šiandien keistai elgiasi ne tik pelėdos. Žiūrovai iš tokių skirtingų vietovių kaip Kentas, Jorkšyras ir Dandis skambina, jog vietoj mano žadėtųjų liūčių vakar prapliupo krintančių žvaigždžių lietus! Galbūt žmonės pirma laiko degina Gajų Foksa, bet iki lapkričio penktosios, ponai, dar visa savaitė. Tačiau šiąnakt bus drėgna.

Ponas Durslis taip ir sustingo krėsle. Visoje Britanijoje žvaigždėm lyja? Dieną skraido pelėdos? Mieste pilna mantijom apsitačiusių žmonių? Ir tas šnabždesys, tas šnabždesys apie Poterius...

Į svetainę, nešina dviem arbatos puodeliais, įėjo ponia Dursli. Nieko gera. Turės jai ką nors pasakyti. Jis nervingai kostelėjo.

- Aaa... klausyk, Petunija, šiom dienom negavai kokios žinios iš savo sesers?

Kaip jis ir manė, ponia Dursli supyko ir susijaudino. Juk šiaip jie apsimesdavo, kad ji neturi sesers.

- Ne, - tarė ji. - O ką?

- Visokios keistenybės per žinias, - sumurmėjo ponas Durslis. - Pelėdos... žvaigždžių lietūs... mieste visokie juokingi praeiviai...

- Na, ir kas? - atšovė ponia Dursli.

- Supranti, man atėjo į galvą... sakau, gal... gal visa tai kažkaip susiję su jos... jos šeimynėle.

Ponia Dursli papūtusi lūpas siurbtelėjo arbatos. Ponas Durslis nežinojo, ar išdrįs jai pasakyti girdėjęs Poterių pavardę. Nusprendė, kad neišdrįs. Ir kaip mokėdamas nerūpestingiau paklausė:

- Jų sūnus... turėtų būti maždaug Dudlio amžiaus, ar ne?

- Tikriausiai, - šaltai atsakė ponia Dursli.

- O kuo jis vardu? Hovardas, ką?

- Haris. Bjaurus, prasčiokiškas vardas, jei nori žinoti.

- O taip, - pritarė ponas Durslis, nukabindamas nosį. - Visiškai sutinku. Daugiau jis apie tai nebeužsiminė, ir jie nuėjo gulti. Kol ponia Dursli

buvo vonioje, ponas Durslis prisėlino prie miegamojo lango ir pasižiūrėjo žemyn į priekinį sodelį. Katė tebetupėjo. Ji spoksojo į gatvę tarsi ko laukdama.

Nejaugi jis išsigalvoja? Ar iš tiesų dėl viso šito galėtų būti kalti Poteriai? Jeigu taip... jei išeitų aikštėn, kad toji porėlė jiems giminės... ką gi, vargu ar jis tai pakeltų.

Dursliai atsigulė. Ponia tuoj pat užmigo, bet ponas Durslis gulėjo atsimerkęs ir vėl galvoje perkratė ką matęs. Prieš užmigdamas pasiguodė mintimi, jog jei Poteriai ir kalti dėl visos tos velniavos, nėra jokios priežasties, kad atsidurtų pas Durslius. Poteriai puikiai žino, ką jis su Petunija mano apie juos ir panašius į juos. Jis neišsivaizdavo, kaip juodu su Petunija galėtų įsipainioti į šituos įvykius. Nusižiovavęs apsivertė ant šono. Ne, jie ramiai liks nuošaly...

Kad žinotumėt, kaip jis klydo.

Kol ponas Durslis nelengvai migdėsi, katė ant tvoros nė neketino miegoti. Ji tupėjo sustingusi kaip statula, įsmeigusi akis į tolimą Ligustrų gatvės kampą. Nė nekrustelėjo, kai gretimose gatvėje trinktelėjo automobilio duralės ir kai viršum jos pranėrė dvi pelėdos. Katė sujudėjo tik vidurnaktį.

Iš už kampo, kurį sekė katės akys, išlindo žmogus - pasirodė taip staigiai ir tyliai, sakytum išdygo iš po žemių. Katės uodega krustelėjo, akys prisimerkė.

Ligustrų gatvėje niekas nebuvo regėjęs šitokio žmogaus. Jis buvo aukštas, plonas ir labai senas, jei tikėtume žilais plaukais ir barzda, tokiais ilgais, kad galėjo susikišt už diržo. Jis buvo su apsiaustu iki kulnų ir violetine mantija, šluojančia žemę, o apsiaavęs aukštakulniais batais su sagtimis. Po siaurais

akinukais gyvai spindėjo skaisčiai mėlynos akys, nosis buvo ilgėliausia ir kuprota, tarsi mažiausiai dviejose vietose sulaužyta. Šitas žmogus buvo Albas Dumbldoras.

Albas Dumbldoras, regis, nesuvokė patekęs į gatvę, kurioje yra nepageidaujamas: nuo pat vardo ir pavardės iki batų. Jis kaip niekur nieko ėmė kažko raustis mantijoje. Tačiau, matyt, pajuto, jog jį stebi, nes ūmiai pakėlė akis ir pažiūrėjo į katę, dėsančią į jį iš kito gatvės galo. Kažkodėl katė jį prajuokino. Sukikenęs burbtelėjo:

- Turėjau žinoti.

Pagaliau vidinėje kišenėje rado ko ieškojęs. Sidabrinį žiebtuvėlį. Žmogus jį atidarė, spragtelėjo, ir artimiausias gatvės žibintas pokštelėdamas užgeso. Vėl spragtelėjo, ir mirktelėjęs užtemo dar vienas žibintas. Dvylika kartų jis suspragsėjo Gesikliu, o tada visoje gatvėje liko šviesti tik du maži taškeliai tolumoje - jį stebinčios katės akys. Jeigu dabar kas nors būtų pažvelgęs į gatvę, nieko nebūtų išžiūrėjęs, net akyloji ponija Dursli. Dumbldoras įsikišo kišenėn Gesiklį ir nužingsniavo ketvirto namo link, ten atsėdėjo ant tvoros mūrelio šalia katės. Į ją nežiūrėjo, bet po valandėlės prabilo:

- Tik pamanykite, ir jūs čia, profesore Makgonagal.

Jisai su šypsena atsigrėžė į rainę, bet katė buvo išgaravusi. Jos vietoj sėdėjo rūstoka moteriškė kvadratiniais akiniais, lygiai tokios pat formos kaip apvadai apie katės akis. Ir ji dėvėjo mantiją, smaragdo žalumos. Juodi plaukai buvo susukti į kietą kuodą. Atrodė suirzusi.

- Iš kur žinote, kas aš?

- Miela profesore, niekad nesu matęs, kad katė tupėtų it apmirusi.

- Ir jūs būtumėt kaip apmiręs, jei būtų reikėję visą dieną prakiurksoti ant tvoros, - atkirto profesorė.

- Visą dieną? Kai galėjote švęsti? Keliaudamas čia mačiau ne vieną vakarėlį ir pasilinksminimą.

Profesorė Makgonagal piktai prunkštelėjo.

- O taip, visi švenčia, aišku, - nekantriai pasakė ji. - Atrodo, galėtų bent kiek pasisaugoti, bet kur tau - net Žiobarai pastebėjo, kad kažkas darosi. Pranešė per savo žinias. - Ji galva parodė į tamsų Durslių svetainės langą. - Aš girdėjau. Pelėdų tuntai... krintančios žvaigždės... Cha, jie nėra visiškai kvaili. Aišku, kad kai ką pastebėjo. Krintančios žvaigždės Kente - dedu galvą, jog Dedalo Diglio darbas. Niekad protu nepasižymėjo.

- Negali jų kaltinti, - švelniai tarė Dumbldoras. - Vienuolika metų nelabai turėjome ko švęsti.

- Žinau, - piktai atšovė profesorė. - Tačiau tai ne priežastis pamesti galvą. Visi neįtikėtinai lengvabūdiški, vidury dienos vaikštinėja gatvėmis ir aptarinėja gandus - o net nepersirengę žiobariškais drabužiais. - Ji pašnairavo į Dumbldorą tarsi tikėdamasi, kad jis ką nors pasakys, bet jam tylint kalbėjo toliau: - Būtų gražu, jei tą pačią dieną, kai, rodos, pagaliau išnyko Pats Žinote Kas, Žiobarai sužinotų apie mus visus. Turiu vilties, jog jis tikrai išnyko, Dumbldorai?

- Regis, taip, - atsakė Dumbladoras. - Turime už ką būti dėkingi. Gal norėtumėt citrininio ledinuko?

- Ko ko?

- Citrininio ledinuko. Tai toks Žiobarų saldumynas, man labai patinka.

- Dėkui, ne, - šaltai padėkojo profesorė Makgonagal, lyg nusprendusi, kad dabar nedera lepintis citrininiais ledinukais. - Taigi net jeigu Pats Žinote Kas tikrai išnyko...

- Gerbiama profesore, nejaugi, būdama tokia praktiška, negalite pavadinti jo vardu? Jau tokia nesąmonė tasai „Pats Žinote Kas“. Vienuolika metų visus įkalbinėju vadinti jį tikruoju vardu - Voldemortu. - Profesorė krūptelėjo, bet Dumbladoras, atkrapštydamas du ledinukus, lyg ir nepastebėjo. - Per didelė painiava visą laiką sakyti „Pats Žinai Kas“. Nematau, dėl ko būtų galima bijoti išart Voldemorto vardą.

- Žinau, kad nematot, - ir nepatenkinta, ir žavėdamasi tarė profesorė Makgonagal. - Tačiau jūs kitoks. Visi žino, kad esate vienintelis, kurio Pats Žinote... na, gerai - Voldemortas - bijojo.

- Perdedate, - ramiai tarė Dumbladoras. - Voldemortas turi galių, kurių aš niekad neturėsiu.

- Tik todėl, kad jūs... hm... per kilnus jomis naudotis.

- Laimė, kad tamsu. Nebuvau taip nuraudęs nuo to karto, kai madam Pomfri pagyrė mano naująsias ausines nuo šalčio.

Dėbtelėjusi į Dumblдорą, profesorė pasakė:

- Pelėdos - niekis, palyginti su pasklidusiais gandais. Ar žinote, ką visi šneka? Apie tai, kodėl jis išnyko? Kas jį pagaliau sustabdė?

Atrodo, profesorė Makgonagal ištarė klausimą, kuris jai labiausiai rūpėjo, dėl kurio ji kiaurą dieną snapsojo ant šalto mūrelio, nes lig tol nei kaip katė, nei kaip moteris dar nebuvo žiūrėjusi į Dumblдорą tokiu įdėmiu žvilgsniu. Buvo aišku, kad nesvarbu, ką „visi šneka“, ji nepatikės, kol Dumbladoras nepatvirtins, jog tiesa. Tačiau Dumbladoras lukšteno dar vieną ledinuką ir nieko nesakė.

- Girdėjau kalbant, - neatlyžo ji, - kad praeitą naktį Voldemortas pasirodė Godriko Dauboje. Jis ieškojo Poterių. Šnekama, kad Lilė ir Džeimsas Poteriai... kad jie negyvi.

Dumbladoras nulenė galvą. Profesorė Makgonagal aiktelėjo.

- Lilė ir Džeimsas... Negaliu patikėti... Nenoriu tuo tikėti... Oi, Albai... Dumbladoras paglostė jai petį.

- Žinau žinau, - liūdnai tarstelėjo.

- Dar ne viskas, - drebančiu balsu vėl prabilo profesorė. - Sakoma, jog jis mėgino nužudyti ir Poterių sūnelį Hari. Bet nepajėgė. Berniuko neįstengė nužudyti. Niekas nežino, nei kodėl, nei kaip, bet

pasakoja, kad kai Voldemortui nepavyko nužudyti Hario Poterio, jo galios kažkoku būdu dingo - šitaip jis ir išnyko.

Dumbladoras niūriai linktelėjo.

- Nejaugi... nejaugi tiesa? - sumikčiojo profesorė Makgonagal. - Po viso to, ką yra padaręs... pražudęs šitiek žmonių... negalėjo susidoroti su mažu berniuku? Tiesiog neįtikėtina... kad kūdikis būtų jį sustabdęs... tačiau, po galais, kaip Haris išliko gyvas?

- Galima tik spėlioti, - tarė Dumbladoras. - Gal niekad ir nesužinosime. Profesorė Makgonagal išsitraukė nėrinių skepetėlę ir nusišluostė akis

po akiniais. Dumbladoras sušnarpštė ir, išsiėmęs iš kišenės auksinį laikrodį, pasižiūrėjo. Labai jau keistas buvo tas laikrodis. Turėjo dvylika rodyklių, bet buvo be skaitmenų, jų vietoj ratu slinko mažytės planetėlės. Dumblдорui, matyt, buvo viskas aišku, nes įsidėdamas laikrodį atgal pasakė:

- Hagridas vėluoja. Tarp kitko, jis gal ir pasakė, kad aš čia busiu?

- Taip. Bet tikriausiai neprisipažinsite, kodėl esate kaip tik čia?

- Atėjau atiduoti Hario tetai su dėde. Daugiau jis neturi jokių giminių.

- Nejau... nejau šitiems žmonėms? - sušuko profesorė Makgonagal, pašokdama ant kojų ir rodydama į ketvirtą namą. - Dumblдорai, negalima. Aš visą dieną nenuleidau nuo jų akių. Niekur nerasite į mus nepanašesnių žmonių. Be to, jie turi sūnų. Mačiau, kaip eidamas visą kelią spardė motiną rėkdamas saldinių. Kad šituos namuos gyventų Haris Poteris!

- Jam čia geriausia vieta, - tvirtai tarė Dumbladoras. - Teta ir dėdė viską jam paaiškins, kai jis paaugs. Aš jiems parašiau laišką.

- Laišką? - vangiai pakartojo profesorė, vėl atsisėsdama ant tvoros. - Dumblдорai, jūs tikėtės laišku visa tai paaiškinti? Šie žmonės niekad Hario nesupras! Jis taps garsenybe, legenda, nesistebėčiau, jei ši diena ateityje bus pavadinta Hario Poterio diena. Apie Harį bus rašomos knygos, visi mūsų pasaulio vaikai žinos jo vardą!

- Taip ir bus, - labai rimtai patvirtino Dumbladoras, žvelgdamas per savo akinukų viršų. - Bet kokiam vaikui apsisuktų galvelė. Išgarsėti dar net nepradėjus vaikščioti ir kalbėti! Būti garsiam tuo, ko pats net neprisimeni! Nejau nesuprantate, kad kol pasiruoš tai atlaikyti, jam bus geriau augti toliau nuo visko?

Profesorė Makgonagal norėjo atsikirsti, bet apsigalvojo ir nurijusi seilę pasakė:

- Taip... taip, aišku, jūs teisus. Bet kaip berniukas čia atkaks, Dumblдорai? - Jį išmeigė akis į jo mantiją, lyg po ja būtų slėpęs Harį.

- Hagridas jį neša.

- Manot, išmintinga Hagridui patikėti tokios svarbos dalyką?

- Hagridui savo gyvybę patikėčiau, - atsakė Dumbldoras.

- Aš nesakau, kad jis beširdis, - nenorom tarė profesorė, - bet sutikite, jog yra nerūpestingas. Jis linkęs... čia dabar kas?

Tylą aplinkui sudrumstė negarsus burzgimas. Jis tolydžio stiprėjo. Juodu ėmė dairytis gatvėje šviesų. Burzgimas virto kriokimu, jie pakėlė akis -ir staiga iš dangaus ant asfalto nusileido didžiulis motociklas.

Taip, motociklas buvo didžiulis, bet ant jo sėdėjo tikras milžinas: beveik dukart aukštesnis už paprastą žmogų ir mažiausiai penkis kartus storesnis. Buvo neįmanomas gremėzdas ir pabaisa: kone visą veidą slėpė juodi susivėlę plaukai ir barzda, plaštakos kaip šiukšliadėžių dangčiai, o blauzdos, išpraustos į batus - kaip delfinukai. Glėbyje jis laikė į antklodę susuktą ryšulėlį.

- Hagridas, - apsidžiaugė Dumbldoras. - Pagaliau. Iš kur gavai tą motociklą?

- Pasiskolinau, profesoriau Dumbldorai, - atsargiai nulipdamas atsakė milžinas. - Sirijus Blekas paskolino. Aš jį turiu, pone.

- Jokių nesklandumų, ką?

- Ne, pone, namas buvo beveik sugriautas, bet man pavyko jį ištraukti, kol dar nesulėkė Žiobarai. Skrendant virš Bristolio užmigo.

Dumbldoras su profesore Makgonagal palinko prie ryšulio. Jame kietai miegojo vaikelis. Žemiau juodutėlių plaukų sruogos kaktoje buvo matyti keista žaibo formos žymė.

- Ar tai čia?.. - sušnibždėjo profesorė.

- Taip, - atsakė Dumbldoras, - tas randas jam niekad neišnyks.

- Ar negalite ko nors padaryti, Dumbldorai?

- Net jei galėčiau, nenorėčiau. Randai kartais praverčia. Aš irgi turiu viršum kairiojo kelio - puikų Londono metro planą. Na, Hagridai, duokš jį čia, reikia pagaliau užbaigt šitą reikalą.

Dumbldoras paėmė Harį ir pasuko į Durslio namus.

- Ar galima... ar galima su juo atsisveikinti, pone? - paklausė Hagridas.

Jis palenkė savo gauruotą galvą ir pabučiavo Harį - pabučiavimas tikriausiai buvo labai dygus. Staiga Hagridas sustaugė it sužeistas šuo.

- Ššš! - sušnypstė profesorė Makgonagal. - Žiobarus prikelsi!

- At... atsiprašau, - sukūkciojo Hagridas ir, išsitraukęs didelę žirniuotą nosinę, įsikniaubė į ją. - Neišturėsiu... Lilė ir Džeimsas negyvi... o vargšelis Haris turės gyvent su Žiobarais...

- Taip, taip, labai liūdna, bet valdykis, Hagridai, antraip išsiduosim, -kuždėjo profesorė Makgonagal, atsargiai glostydama Hagridui ranką, o Dumbldoras peržengė žemutę sodo tvorą ir nuėjo prie didžiųjų durų. Švelniai paguldė Hariį prie slenksčio, iš mantijos išėmė laišką, įkišo tarp Hario vystyklų ir grįžo pas anuodu. Ilgai visi trys stovėjo ir žiūrėjo į ryšulėlį; Hagridui krūpčiojo pečiai, profesorė Makgonagal įnirtingai mirksėjo, o Dumbldoro akyse, regis, išblėso visad žibėję žiburiukai.

- Ką gi, - pagaliau tarė Dumbldoras, - štai ir baigta. Nebėra čia ko būti. Galim keliauti ir linksmintis.

- Aha, - kimiai tarė Hagridas. - Parvešiu Sirijui motociklą. Labanakt, profesore Makgonagal, profesoriau Dumbldorai.

Į švarko rankovę šluostydamasis ašarotas akis, Hagridas apžergė motociklą ir paspaudė pedalą; urgzdama mašina pakilo į dangų ir išnyko naktyje.

- Tikiuosi, greit susitiksime, profesore Makgonagal, - tarė Dumbldoras, linktelėdamas jai. Profesorė atsakydama tik šniurkštelėjo.

Dumbldoras apsigrėžė ir nuėjo gatve. Ant kampo sustojo ir išsiėmė sidabrinį Gesiklį. Sykį spragtelėjo, ir dvylika žibintų vėl užsidegė, Ligustrų gatvė nušvito oranžine šviesa, ir joje jis pamatė, kaip kitame gatvės gale už namo užlindo raina katė. Prie ketvirto numerio durų tebegulėjo ryšulėlis.

- Sėkmės, Hari, - sumurmėjo jis. Apsisukęs ant kulno, švystelėjo mantijos skvernu ir prapuolė.

Vėjelis judino dailutes gyvatvoves, tykiai ir tvarkingai išsirikiavusias po tamsiai mėlynu dangum gatvėje, kurioje, atrodo, niekaip negalėjo nutikti kas nors stebuklinga. Haris Poteris pasivertė ant šoniuko, bet nepabudo. Maža rankytė suspaudė šalimais padėtą voką, ir jis toliau miegojo nenučiuokdamas, jog yra nepaprastas, nenučiuokdamas, jog yra įžymybė, nenučiuokdamas, jog po kelių valandų jį prikels ponios Dursli riksmas, kai ji atidarys duris pastatyti tuščių pieno butelių, ir kad kelias savaites jį niukins ir žnaibys pusbrolis Dudlis... Negalėjo žinoti, kad jam miegant visoje šalyje slapčia susirinkę žmonių būreliai kėlė taures skelbdami tostą:

- Už Hariį Poterį - berniuką, kuris liko gyvas!

ANTRAS SKYRIUS

Išnykęs stiklas

Praėjo kone dešimt metų nuo tada, kai Dursliai atsikėlę prie durų rado savo sūnėną, tačiau Ligustrų gatvė beveik nepasikeitė. Patekėjusi saulė išvysdavo tuos pačius dailučius sodukus ir apšviesdavo žalvarinę ketvirto numerio lentelę ant Durslių lauko durų; jos spinduliai išlysdavo į svetainę, lygiai tokią pačią, kokia buvo tą vakarą, kai ponas Durslis per televizijos žinias išgirdo pranešimą apie pelėdas. Tik fotografijos ant židinio atbrailos rodė, kiek iš tiesų praėję laiko. Prieš dešimt metų daugybėje nuotraukų buvo tarsi koks didelis rausvas paplūdimio sviedinys vis kitokia kepurė su bumbulu - dabar Dudlis Durslis - jau nebe kūdikis, fotografijose matyti stambus šviesiaplaukis berniukas, važiuojantis pirmuoju savo dviračiu, paskui mugės karuselėje, paskui su tėvu žaidžiantis kompiuterinį žaidimą, paskui apkabintas ir bučiuojamas mamytės. Šiame kambaryje nebuvo nė ženklų, kad namuose yra dar vienas berniukas.

Bet Haris Poteris čia tebegyveno, šią valandėlę miegojo, tačiau neilgai. Pabudo teta Petunija, ir jos šaižus balsas paskelbė naują dieną.

- Kelkis! Tuojau pat!

Haris krūptelėjęs pabudo. Teta vėl pabarbeno į duris.

- Kelkis! - suspiegė. Haris girdėjo, kaip ji šlepsi į virtuvę ir ant viryklės pateškia keptuvę. Jis atvirto aukštiekninkas ir pabandė prisiminti sapną. Gražus buvo. Su skraidančiu motociklu. Keista, bet, kaip kažkada, tą sapną jau kažkada sapnavo.

Teta vėl atitrepsėjo.

- Dar neatsikėlei? - piktai paklausė.

- Jau beveik, - atsakė Haris.

- Na, judinkis, reikia pakepinti kumpio. Tik nedrįsk sudeginti, nes noriu, kad Dudžio gimtadienį viskas būtų nepriekaištinga.

Haris sudejavo.

- Ką pasakei? - riktelėjo už durų teta.

- Nieko nieko...

Dudlio gimtadienis - kaip jis galėjo pamiršti? Haris lėtai išsiritė iš lovos ir ėmė ieškoti kojinių. Sugraibęs po lova, iš vienos ištraukė vorą ir tada užsimovė. Haris vorų nebijojo, nes sandėliuke po laiptais jų buvo pilna, o jis jame miegodavo.

Apsirengęs nuėjo į virtuvę. Stalas net lūžo nuo dovanų Dudliui. Regis, Dudlis gavo naują kompiuterį, kurio taip troško, o kur dar antras televizorius ir sportinis dviratis. Tiesą sakant, kodėl Dudlis užsimanė sportinio dviračio, Hariui buvo mįslė, mat Dudlis buvo labai storas ir nekenė judėti - na, nebent ką nors pribakindavo. Dudlis labiausiai mėgo treniruotis kumščiuodamas Hari, bet dažnai jo nepagaudavo. Haris toks neatrodė, bet buvo greitas kaip kiškis.

Gal dėl to, kad gyveno tamsiame sandėliuke, Haris augo per daug smulkutis ir liesas. Atrodė dar smulkesnis ir sudžiūvesnis, negu buvo iš tikrųjų, nes visada dėvėdavo tik Dudlio išaugtus drabužius, o juk Dudlis buvo gal keturiskart stambesnis. Haris turėjo prakaulų veidelį, smailius keliukus, juodus plaukus ir skaisčiai žalias akis. Jis nešiojo apskritus akinius, daugybę kartų suklijuotus lipnia juostele, mat nuo Dudlio dažnai gaudavo į nosį. Iš savo išvaizdos Hariui patiko tik siaurutis randas kaktoje, panašus į žaibą. Kiek prisimena, visą laiką jį turėjo, ir gyvenime pirmas jo klausimas tetai Petunijai buvo apie tai, kur jis gavo šitą randą.

- Automobilio avarijoje, kai žuvo tavo tėvai, - atsakė ji. - Ir daugiau jokių klausimų.

„Daugiau jokių klausimų“ - štai svarbiausia taisyklė, jei norėjai ramiai gyventi pas Durslius.

Hariui vartant keptuvėje kumpį, virtuvėn įžengė dėdė Vernonas.

- Susišukuok! - užriko vietoj „labo ryto“.

Maždaug sykių per savaitę dėdė Vernonas žvilgtelėdavo per laikraščio viršų ir imdavo šaukti, kad Hariui reikia apsikirpti. Haris tikriausiai kirposi daugiau sykių negu visi kiti klasės berniukai kartu paimti, bet iš to nebuvo jokios naudos - plaukai jam augo kaip pašėlę ir styrojo į visas puses.

Haris kepė kiaušinius, kai virtuvėje apsireiškė Dudlis su mama. Dudlis buvo kaip iš akies trauktas dėdė Vernonas: platus rausvas veidas, striukas kaklas, pavandenijusios melsvos akytės, stori šviesūs plaukai, lygiai priglundę prie apskritos galvos. Teta Petunija dažnai kartodavo, jog Dudlis atrodo kaip angelėlis; Haris dažnai sakydavo, jog Dudlis - tikras paršelis su peruku.

Haris šiaip taip rado vietos ant stalo ir padėjo lėkštes su kumpiu ir kiaušiniene. Dudlis tuo tarpu skaičiavo dovanas. Staiga jo veidas ištįso.

- Trisdešimt šešios, - pasakė žiūrėdamas į tėvus. - Dviem mažiau negu pernai.

- Branguti, tu praleidai tetos Mardžės dovaną. Žiūrėk, ji po ta didele, kur nuo mamytės ir tėvelio.

- Gerai, tegu bus trisdešimt septynios, - užraudonijo Dudlis. Haris, matydamas, jog Dudliui artinasi pasiutimo priepuolis, ėmė stačiais kąsniais ryti kumpį, nes Dudlis galėjo apversti stalą.

Teta Petunija irgi aiškiai pajuto pavojų, todėl greit paaiškino:

- Be to, šiandien nuvažiavę į miestą, nupirksime dar dvi dovanas. Ką pasakysi, pupuli? Dar *dvi* dovanas. Ar bus gerai?

Dudlis ėmė galvoti. Atrodo, sekėsi sunkiai. Pagaliau iš reto prašneko:

- Tada turėsiu trisdešimt... trisdešimt...

- Trisdešimt devynias, vaikelik, - padėjo teta Petunija.

- Aa... - Dudlis sunkiai klestelėjo ant kėdės ir čiupo arčiausiai gulintį paketą. - Tada gerai.

Dėdė Vernonas sukikeno.

- Ot išdykėlis, savo nė šapelio neužleis, visai kaip tėvas. Bravo berniukas! - Jis sušiaušė Dudliui plaukus.

Tą akimirką suskambo telefonas, teta Petunija nuskubėjo atsakyti; Haris su dėde Vernonu stebėjo, kaip Dudlis išvynioja sportinį dviratį, filmavimo kamerą, nuotolinio valdymo lėktuvėlį, šešiolika naujausių kompiuterinių žaidimų ir vaizdo grotuvą. Jam plėšiant popierių nuo auksinio laikrodėlio, grįžo teta Petunija, pikta ir susirūpinusi.

- Blogos naujienos, Vernonai, - tarė. - Ponia Fig susilaužė koją. Negalės jo paimti, - maktelėjo galva Hario pusėn.

Dudliui iš siaubo atvipo žiauna, bet Hariui linksmai suspurdo širdis. Kasmėt per Dudlio gimtadienį tėvai jį su draugu veždavo į miestą, kur eidavo į atrakcionų parkus, mėšainių barus ir kiną. Kasmėt Harį jie palikdavo pas ponią Fig, pakvaišusią senę, gyvenančią už dviejų gatvių. Haris negalėdavo ten ištvėrti. Visas namas būdavo pradvisęs kopūstais, o ponia Fig, jį pasisodinusi, išrodydavo visų gyvenime turėtų kačių fotografijas.

- Kas dabar bus? - paklausė teta Petunija, perliedama Harį rūščiu žvilgsniu, lyg jis pats būtų viską suplanavęs. Haris žinojo, kad reikia gailėti ponios Fig, bet buvo nelengva tai daryti prisiminus, jog turės praeiti ištisi metai, kol jam vėl bus kaišiojama po nosim Tiblsas, Snieguolė, Ponas Letenuotis ir Kuokštutė.

- Galim paskambinti Mardžei, - pasiūlė dėdė Vernonas.

- Nebūk kvailas, Vernonai, ji nepakenčia berniūkščio.

Dursliai dažnai kalbėdavo apie Harį taip, tarsi jo nebūtų šalia, tikriau - tarsi būtų koks bjaurus padaras, negalintis jų suprasti, pavyzdžiui, roplys.

- O kaip ta... kuo ji vardu... Ivona?

- Atostogauja Maljorkoje, - atkirto teta Petunija.

- Galite mane čia palikti, - viltinai įsiterpė Haris (būtų proga pažiūrėti televizorių ir gal net išbandyti Dudlio kompiuterį).

Teta Petunija susiraukė, lyg atsikandusi citrinos.

- Kad grįžę rastume sugriautus namus?

- Aš jų neišsprogdinsiu, - patikino Haris, bet niekas jo nesiklausė.

- Gal, sakau, nuvažiavę į zoologijos sodą, - lėtai sumąstė teta Petunija, - palikim jį automobilyje...

- Automobilis naujutėlis, nepaliksiu jame vieno...

Dudlis ėmė žliumbti. Iš tikrųjų nežliumbė, jau daug metų nebuvo verkęs, bet jis žinojo: pakanka išsiviepti ir užklykti, kad mama išpildytų bet kokį užgaidą.

- Dudliuk auksiuk, neverk, mamytė neleis, kad jis tau sugadintų šventę! - surypavo apglėbdama sūnelį.

- Aš... ne... nenoriu... kad jis važiuotų! - žviogė Dudlis neva kūkčiodamas. - Vvviską su... sugadina! - Pro tarpą tarp motinos rankų jis bjauriai išsišiepė Hariui.

Tuo laiku sučirškė durų skambutis.

- O Dieve, jie jau čia! - subruzdavo teta Petunija, ir po valandėlės įėjo Pirsas Polkisas, geriausias Dudlio draugas, su motina. Pirsas buvo sudžiūvęs vaikigalis žiurkišku snukeliu. Paprastai jis laikydavo vaiko rankas, kai Dudlis tą kuldavo. Dudlis beregint užsičiaupė.

Po pusvalandžio Haris, netikėdamas savo laime, sėdėjo Durslio automobilio gale su Pirsu ir Dudliu ir pirmą kartą gyvenime važiavo į zoologijos sodą. Teta su dėde nieko kito nesugalvojo, bet prieš išvažiuojant dėdė Vernonas pasivedė Hari šonan.

- Perspėju, - sušnypštė prikišęs savo didelį raudoną veidą, - perspėju, berniuk. Nors kokia, nors menkiausia išdaiga - ir tupėsi sandėliuke iki Kalėdų.

- Aš nieko nedarysiu, tikrai... - prižadėjo Haris. Dėdė Vernonas nepatikėjo. Niekas juo netikėdavo.

Matote, aplink Hari dažnai dėdavosi keisti dalykai, ir buvo beviltiška aiškinti Dursliams, jog jis nieko nedaręs.

Kartą teta Petunija, nebeapsikentusi, kad Hariui grįžus iš kirpyklos nematyti, jog buvo kirptas, paėmė virtuvines žirkles ir nurėžė plaukus

iki pašaknų, paliko tik kirpčius ant kaktos - „vis pridengs tą klaiškų randą“. Dudlis visą dieną krizeno iš Hario, o jis pernakt nesumerkė akių galvodamas, kas bus rytoj mokykloje, kur ir taip visi šaiposi iš jo drabužių ir suklijuotų akinių stiklų. Bet rytą plaukus rado lygiai tokius pat kaip prieš nušniorijant tetai Petunijai. Už tai jis savaitę buvo uždarytas sandėliuke, nors ir mėgino paaiškinti nesuprantas, kaip tie plaukai galėjo taip greitai ataugti.

Kitą sykį teta Petunija norėjo jį apvilkti šlykščių senu Dudlio megztiniu (rudu su oranžiniais spurgeliais). Kuo atkakliau ji movė jam ant galvos megztinį, tuo labiau tas traukėsi, galų gale liko kaip pirštinė. Teta Petunija nusprendė, kad drabužis susitraukė nuo skalbimo, ir, laimei, Hario nenubaudė.

Paskui jam baisiausiai kliuvo, kai buvo rastas ant mokyklos virtuvės stogo. Jį, kaip paprastai, vijosi Dudlio gauja, ir staiga, didžiausiai visų vaikėzų ir paties Hario nuostabai, jis atsidūrė ant kamino. Dursliai gavo labai piktą direktorės laišką, kuriuo ji pranešė, jog Haris laipioja mokyklos pastatais. Tačiau jis nieko blogo nepadaręs (šaukė dėdei Vernonui per užrakintas sandėliuko duris), tik mėginęs stryktelėti už didžiulių šiukšlių konteinerių. Haris manė, kad darant šuolį jį pagavo vėjas ir užnešė ant stogo.

Bet šiandien viskas bus gerai. Jis net sutinka būti su Dudliu ir Pirsu, kad tik nereikėtų praleisti dienos mokykloje, sandėliuke ar kopūstais trenkiančioje ponios Fig svetainėje.

Važiuojant dėdė Vernonas skundėsi tetai Petunijai. Jis mėgo skūstis: bendradarbiais, Hariu, savivaldybe, vėl Hariu; bankas ir Haris buvo jo mėgstamiausios temos. Šį rytą juos pakeitė motociklai.

-... laksto riaumodami kaip maniakai, tikri chuliganai, - pasakė juos pralenkus motociklui.

- Aš sapnavau motociklą, - staiga prisiminęs pranešė Haris. - Juo skridau.

Dėdė Vernonas vos neiširėžė į priešais važiuojantį automobilį. Atsigręžęs suriko Hariui, o jo veidas buvo kaip didžiulis ūsuotas burokas:

- MOTOCIKLAI NESKRAIDO! Dudlis su Pirsu sukikeno.

- Žinau, kad ne, - tarė Haris. - Tai buvo tik sapnas.

Pasigailėjo išvis prasižiojęs. Labiau negu klausimų Dursliai nekenė, jeigu jis prabildavo apie daiktus, veikiančius ne taip, kaip turėtų, - nesvarbu, ar tai sapnas, ar animacinis filmukas: jie, atrodo, bijodavo, kad jam nekiltų pavojingų minčių.

Sekmadienis buvo nepaprastai saulėtas, ir zoologijos sodas buvo pilnas tėvų su vaikais. Prie vartų Dursliai Dudliui ir Pirsui nupirko po didelį kūgį šokoladinių ledų, o Hariui, kadangi šypsanti pardavėja jį paklausė, ko norėtų, paėmė pigų citrininį ledinuką ant pagaliuko. Visai nieko, pamanė Haris, laižydamas saldainį ir žiopsodamas į besikasančią gorilą, kuri atrodė visai kaip Dudlis, tik tamsaus plauko.

Seniai Haris neturėjo tokio puikaus ryto. Stengėsi eiti atokiau nuo Durslių, kad Dudlis su Pirsu, kuriems žvėrys jau ėmė pabosti, nesigriebtų savo mėgstamo užsiėmimo - kumščiuoti Hariį. Jie pietavo zoologijos sodo restorane, ir kai Dudlis įniršo, kad jo taurėje per maža ledų, dėdė Vernonas užsakė jam kitą, o Hariui leido pabaigti aną.

Vėliau Haris manė turėjęs suprasti, jog ilgai tokia laimė trukti negali.

Papietavę jie nuėjo į roplių skyrių. Ten buvo vėsu ir tamsu, o pasieniais švietė stikliniai narvai. Už stiklų per akmenis ir medgalius raitėsi ir šliaužiojo visokiausi driežai ir gyvatės. Dudlis su Pirsu norėjo pamatyti nuodingąsias kobras ir storus, galinčius žmogų pasmaugti pitonus. Dudlis greit rado didžiausią skyriuje gyvatę. Ji būtų galėjusi du kartus apšivyti apie dėdės Vernono automobilį ir jį suknežinti - bet kol kas tam nebuvo nusiteikusi. Tiesą sakant, kietai miegojo.

Dudlis stovėjo prispaudęs nosį prie stiklo ir spoksojo į rudas blizgančias ringes.

- Padaryk, kad judėtų, - suinkštė jis tėvui. Dėdė Vernonas pabarškino į stiklą, bet gyvatė nė krust.

- Dar pabelsk, - įsakė Dudlis. Vernonas stipriai pabeldė krumpliais, tačiau gyvatė toliau pūtė.

- Nuobodu, - pasiskundė Dudlis ir nukėblino.

Haris priėjo prie stiklinio narvo ir įbedė žvilgsnį į gyvatę. Nebūtų nustebeęs, jei ji pati būtų mirusi iš nuobodulio, - juk visą dieną tas pats ir tas pats: kvaili žmonės neduoda ramybės barškindami į stiklą. Jai dar blogiau negu jam sandėliuke, prie kurio prieina tik teta Petunija ir žadina barbenimu į duris, - jis bent jau gali vaikščioti po visus namus.

Staiga gyvatė atmerkė blizgančias akutes. Lėtai lėtai pakėlė galvą, ir jos akys atsidūrė tiesiai priešais Hario.

Gyvatė jam mirkstelėjo.

Haris nustėro. Paskui mikliai apsidairė, ar kas nežiūri. Ne. Jis atsisuko į gyvatę ir savo ruožtu mirkstelėjo.

Gyvatė pakreipė galvą dėdės Vernono ir Dudlio pusėn ir užvertė akis į lubas. Jos žvilgsnis Hariui aiškiai bylojo: „Visada šitaip“.

- Žinau, - sumurmėjo Haris, nors nežinojo, ar gyvatė per stiklą gali girdėti. - Tikrai įkyru.

Gyvatė energingai linktelėjo.

- O iš kur tu esi? - paklausė Haris.

Gyvatė bakstelėjo uodega į nedidelę lentelę ant narvo. „Brazilijos smauglys“, - perskaitė Haris.

- Ar gera ten buvo?

Smauglys vėl bakstelėjo į lentelę, ir Haris perskaitė: „Sis eksponatas gimęs zoologijos sode“.

- A, suprantu... Vadinasi, niekad nesi buvusi Brazilijoje? Smauglys papurtė galvą, bet staiga nuaidėjo toks riksmas, jog abu net

pašoko. DUDLI! PONE DURSLI! ATEIKITE ČIONAI! TIK PAŽIŪRĖKITE, KĄ DARO ŠITA GYVATĖ!

Dudlis kaip galėdamas greičiau atkurnėjo.

- Ei tu, pasitrauk, - žiebė kumščiu Hariui šonan. Iš netikėtumo Haris pargriuvo ant cementinių grindų. Po to viskas įvyko taip greit, kad niekas nespėjo susigaudyti: Pirsas su Dudliu, ką tik stovėję prie pat stiklo, rėkdami iš siaubo šoko atgal.

Haris atsisėdęs tik aiktelėjo - stiklinis narvo priekis dingo. Milžinas smauglys, vikriai rangydamasis, nuslydo ant grindų. Roplių skyriuje buvę žmonės žviagdami puolė prie durų.

Smaugliui greitai prašliaužiant pro šalį, Haris tarėsi tikrai išgirdęs tylų šnypštimą: „Brazilija, keliauju pas tave... Aččiū, *amigo*“.

Roplių skyriaus budėtojas buvo pritrenktas.

- O stiklas? Kur prapuolė stiklas?

Zoologijos sodo direktorius, be galo ir be krašto atsiprašinėdamas, išvirė tetai Petunijai saldžios arbatos. Pirsas su Dudliu tik kažką vebleno. Kiek Haris matė, smauglys nieko nepadare, tik prabėgantiems žmonėms žaismingai grybščiojo už kulnų, bet kai visi susėdo į dėdės Vernono automobilį, Dudlis ėmė aiškinti, kaip roplys vos nenukandęs jam kojos, o Pirsas dievagojosi, kad smauglys mėgino jį pasmaugti. Bet blogiausia, jog pusėtinai apsiraminęs Pirsas pasakė:

- Haris su juo šnekėjosi, juk taip, Hari?

Dėdė Vernonas palaukė, kol Pirsas pakankamai nutolo nuo namų, ir ėmėsi Hario. Iš pykčio vos galėjo šnekėti. Išstenėjęs: „Sandėliukan... neduot valgyt“, susmuko į krėslą, ir teta Petunija nubėgusi atnešė jam didelę taurę brendžio.

*

Haris gulėjo tamsiame sandėliuke apgailestaudamas, kad neturi laikrodžio. Nenumanė, kiek valandų, ir nežinojo, ar Dursliai jau sumigę. Kol jie nemiega, negalėjo rizikuoti ir nuslinkęs į virtuvę pasieškot ko valgomo.

Jis gyveno pas Durslius jau beveik dešimt metų, dešimt nelaimingų metų, kiek tik siekė atmintis: nuo pat to laiko, kai avarijoje žuvo jo tėvai. Jis neprisiminė, kad būtų su jais važiavęs. Retkarčiais, kai ilgas valandas tūnodavo sandėliuke, nepaprastai įtempęs atmintį išvysdavo keistą vaizdą: akinantis žalias blyksnis ir skausmas kaktoje. Matyt, tada automobilis ir trenkėsi, bet negalėjo įsivaizduoti, iš kur radosi toji žalia šviesa. Tėvų visiškai neprisiminė. Teta su dėde niekad jų neminėdavo, o jam, aišku, buvo uždrausta klausinėti. Namuose nebuvo jokių jų nuotraukų.

Būdamas mažesnis Haris svajodavo ir svajodavo, kaip jo pasiimti atvyks koks nors giminaitis, bet šito neatsitiko; Dursliai buvo vieninteliai jo giminės. Bet kai kada jam atrodydavo (o gal to tikėdavosi), kad

praeiviai gatvėje jį atpažįsta. Tie praeiviai būdavo be galo keisti. Syki, su teta Petunija ir Dudliu einant apsipirkti, jam nusilenkė mažas žmogutis violetiniu cilindru. Tūžmingai paklaususi Harį, ar jis pažįstamas su tuo žmogum, teta Petunija ištempė juos iš parduotuvės taip nieko ir nenupirku-si. Kitą kartą autobuse jam linksmi pamojo klaikokos išvaizdos senutė. Prieš kelias dienas gatvėje kažkoks plikas vyras ilgėliausia violetine mantija netgi paspaudė ranką ir nuėjo sau. Keisčiausia, kad visi tie žmonės tarsi išgaruodavo, kai tik Haris mėgindavo į juos įsižiūrėti.

Mokykloje Haris draugų neturėjo. Visi žinojo, kad Dudlio gauja nekenčia keistuolio Hario Poterio suskilusiais akiniais, vilkinčio senom duksliom drapanom, ir niekas nenorėjo eiti prieš tą gaują.

TREČIAS SKYRIUS

Laiškai nuo Nieko

Brazilijos smauglio pabėgimas užtraukė Hariui ilgiausią bausmę. Kai jis pagaliau gavo leidimą išlįsti iš sandėliuko, jau buvo prasidėjusios vasaros atostogos, Dudlis jau buvo sudaužęs naują kino kamerą, sulaužęs nuotolinio valdymo lėktuvėlį, o pirmą kartą išvažiavęs sportiniu dviračiu partrenkė senutę ponią Fig, su ramentais kiūtinančią Ligustrų gatve.

Haris džiaugėsi, kad nebereikia eiti į mokyklą, bet nežinojo, kur dėtis nuo Dudlio gaujos, kasdien ateinančios į namus. Pirsas, Denis, Malkolmas ir Gordonas buvo dideli ir kvaili, bet Dudlis buvo didžiausias ir kvailiausias, todėl jiems vadovavo. Visi su džiaugsmu užsiimdavo mėgstamiausiu Dudlio sportu - medžioti Harį.

Štai kodėl Haris kuo mažiau būdavo namie, klajodavo gatvėmis galvodamas, kaip baigsis atostogos, - vis šiočia tokia viltis. Rugsėji jis pradės lankyti vidurinę mokyklą ir pirmą kartą gyvenime bus atskirtas nuo Dudlio. Dudlis gavo vietą buvusioje dėdės Vernono mokykloje - Smeltingse. Ten mokysis ir Pirsas Polkisas. Na, o Haris atiduotas į Stounvolį, vietos vidurinę. Dudliui tai pasirodė labai juokinga.

- Stounvolyje pirmą mokslo metų dieną naujokams įmurkdo galvą į klozetą, - paaiškino jis Hariui. - Gal nori išbandyti?

- Ne, dėkui, - atšovė Haris. - Vargšas klozetas nebuvo matęs baisesnio dalyko, kaip tavo galva jame, - ko gera, dar subloguotų. - Ir išbėgo, kol Dudlis nesuprato ką išgirdęs.

Vieną liepos dieną teta Petunija nusivežė Dudlį į Londoną pirkti Smeltingso mokyklos uniformos, palikusi Harį pas poniją Fig. Ponia Fig buvo visai nieko. Paaiškėjo, kad ji susilaužė koją pasipainiojus ant tako vienai iš jos kačių, todėl jomis taip baisiai nebesižavėjo. Ji leido Hariui

žiūrėti televizorių ir davė riekutę šokoladinio torto, regis, laikyto kelerius metus.

Tą vakarą Dudlis stypinėjo po svetainę naujutėlaite uniforma. Smeltingso berniukai vilkėdavo rusvos spalvos frakus, oranžinius bridžius, nešiodavo plokščias šiaudines skrybėles. Dar nešiodavosi gumbuotas lazdas, kuriomis, mokytojams nematant, vieni kitus tvatydavo. Tai turėjo gerai parengti gyvenimui.

Žvelgdamas į Dudlį su naujais bridžiais, dėdė Vernonas kimiai pasakė, jog tai esąs iškiliausias jo gyvenimo momentas. Teta Petunija apsipylė ašaromis ir pareiškė tiesiog netikinti, kad čia jos pupuliukas, - toks išaugęs ir išgražėjęs. Haris stengėsi neprasizioti. Bijojo, kad nuo tramdomo juoko nebūtų trūkę pora šonkaulių.

Kai kitą rytą Haris nulipo į virtuvę, joje tvyrojo siaubinga smarvė. Ji berods vertėsi iš metalinės vonelės kriauklėje. Jis priėjo pažiūrėti. Vonelė buvo pilna purvino vandens, kuriame plaukiojo lyg ir kokie skudurai.

- Kas čia? - paklausė jis tetą Petunija. Jos lūpos kietai susičiaupė, kaip visad jam ko nors paklausus.

- Tavo naujoji mokyklinė uniforma, - atsakė ji. Haris vėl pažiūrėjo į vonelę.

- Oo... nemaniau, kad ji turi būti tokia šlapia.

- Nebūk paikas, - atrėžė teta Petunija. - Noriu tau perdažyti pilkai keletą Dudlio drabužėlių. Kai baigsiu, atrodys kaip visų.

Haris rimtai tuo abejojo, bet nutarė verčiau nesiginčyti. Atsisėdęs prie stalo stengėsi negalvoti, kaip atrodys pirmą mokslo metų dieną Stounvolio vidurinėje, - tikriausiai lyg apsikarstęs nusišėrusiomis dramblio odos skiautėmis.

Įžengė Dudlis su dėde Vernonu, abu suraukė nosį, kai į jas trenkė Hario uniformos kvapelis. Dėdė Vernonas, kaip paprastai, atsivertė laikraštį, o Dudlis trinktelėjo ant stalo Smeltingso lazda, kurios niekur nepaleisdavo iš rankų.

Barkstelėjo pašto dėžutės dangtelis ir ant kilimėlio sučežėjo laiškai.

- Atnešk paštą, Dudli, - burbtelėjo už laikraščio dėdė Vernonas.

- Liepk Hariui atnešti.

- Atnešk paštą, Hari.

- Liepkite Dudliui atnešti.

- Bakstelėk jam Smeltingso lazda, Dudli.

Atstūmęs Dudlio lazda, Haris nuėjo pašto. Ant kilimėlio prie durų gulėjo trys daiktai: atvirukas nuo dėdės Vernono sesers Mardžės, atostogaujančios Vaito saloje, rudas vokas, atrodantis kaip sąskaita, ir - *laiškas Hariui*.

Haris paėmė voką ir įbedė į jį akis, širdis daužėsi lyg padūkus. Per amžius niekas jam nerašė. Ir kas galėtų? Draugų nėra, giminių taip pat, bibliotekos skaitytojo bilieta neturi, taigi negauna ir piktų išpėjimų gražinti knygas. Bet atėjo laiškas, štai jo adresas, jokios klaidos.

*p. H. Poteruii
Sandėliukas po laiptais
Ligustrų gatvė 4
Litl Vingingas
Saris*

Vokas buvo storas ir sunkus, gelsvo pergamentinio popieriaus, adresas parašytas ryškiai žaliu rašalu. Pašto ženklo nebuvo.

Drebančia ranka apvertęs voką, Haris pamatė raudoną vaško antspaudą, jame buvo liūtas, erelis, barsukas ir gyvatė, apriekusi H raide.

- Paskubėk, vaike! - šaukė iš virtuvės dėdė Vernonas. - Ką ten veiki, tikrini, ar nėra bombos? - Ir pats nusijuokė iš savo pokšto.

Haris grįžo į virtuvę tebežiūrėdamas į laišką. Padavė dėdei Vernonui sąskaitą ir atviruką, atsisėdo ir iš lėto ėmė plėšti savąjį voką.

Dėdė Vernonas drykst išėmė sąskaitą, piktai suprunksė, po to permetė akimis atviruką.

- Mardžė serga, - pasakė tetai Petunijai. - Suvalgė nešviežią jūrų sraigę...

- Tėti! - riktelėjo Dudlis. - Tėti, Haris kažką turi!

Haris jau buvo beišskleidžias laišką, irgi parašytą tokiame pat storame pergamentiniame popieriuje, iš kokio buvo vokas, bet dėdė Vernonas išplėšė iš rankų.

- Čia mano! - mėgino atsiimti laišką Haris.

- Kaži kas tau gali rašyti? - nusišaipė dėdė Vernonas, viena ranka purtydamas lapą, kad atsiverstų, ir ėmė skaityti. Jo marmūzė šviesoforo greičiu iš raudonos virto žalia. Ir dar ne viskas. Per kelias sekundes liko pilkšvai balta kaip užvakarykštė kruopų košė.

- Ppetunija... - išlemeno jis.

Dudlis bandė nutverti laišką ir perskaityti, bet dėdė Vernonas jį aukštai iškėlė. Teta Petunija smalsiai paėmė ir perskaitė pirmą eilutę. Akimirką atrodė, kad nualps. Švokšdama stvėrėsi už gerklės.

- Vernonai! O Dieve, Vernonai!

Jie spoksojo vienas į kitą tarsi pamiršę, kad kambaryje dar yra Haris su Dudliu. Dudlis nebuvo pratęs, kad jo nepastebėtų. Smeltingso lazda jis kaukštelėjo tėvui per galvą.

- Noriu perskaityti laišką, - garsiai pareiškė.

- Aš noriu! - įtūžęs sušuko Haris. - Čia mano laiškas.

- Nešdinkitės abudu, - suniurzgė dėdė Vernonas, įgrūsdamas laišką atgal į voką.

Haris nepajudėjo.

- NORIU SAVO LAIŠKO! - šaukė.

- Duokš man! - pareikalavo Dudlis.

- LAUK! - užkriokė dėdė Vernonas. Čiupęs abiem už pakarpos, bloškė į koridorių ir užsitrenkė duris. Haris su Dudliu trumpai, bet įnirtingai pešėsi, katras klausysis prie rakto skylutės; Dudlis laimėjo, tada

Haris su akiniais, makaluojančiais ant vienos ausies, prisiplojo ant grindų norėdamas ką nors išgirsti pro plyšį.

- Vernonai, - drebančiu balsu prabilo teta Petunija, - pažiūrėk į adresą - kaipgi jie sužinojo, kur jis miega? Nejaugi stebi namą?

- Stebi... šnipinėja... gal net seka mus, - paklaikęs sumurmėjo dėdė Vernonas.

- Bet ką mums daryti, Vernonai? Atrašyti? Kad mes nenorime... Haris matė, kaip blizgantys dėdės Vernono batai mina po virtuvę.

- Ne, - pagaliau atsakė. - Ne, nieko nedarysim. Jeigu jie negaus atsakymo... taip, geriausia... nieko nedaryti...

- Tačiau...

- Nė už ką nepakęsiu to savo namuose, Petunija! Argi neprisiekėme jį priimdami padaryti galą tai pavojingai nesąmonei?

Tą vakarą, grįžęs iš darbo, dėdė Vernonas padarė tai, ko niekad nedarydavo, - aplankė Hariį sandėliuke.

- Kur mano laiškas? - paklausė Haris, vos tik dėdė įsispaudė pro dureles. - Kas man rašo?

- Niekas. Per klaidą tau adresuota, - atšovė dėdė Vernonas. - Aš jį sudeginau.

- Visai ne per klaidą, - piktai pasakė Haris. - Buvo parašyta „sandėliukas“.

- TYLĖT! - užriko dėdė Vernonas, ir nuo lubų šlumštelėjo keletas vorų. Porą kartų giliai įkvėpęs, išspaudė šypsena, deja, skausmingą.

- Aa... taip, Hari... dėl to sandėliuko. Mudu su teta pagalvojom... tu jau per didelis čia miegoti... manome, būtų gerai, jeigu persikeltum į antrąjį Dudlio miegamąjį.

- Kodėl? - nustebo Haris.

- Jokių klausimų! - nukirto dėdė. - Neškis viską viršun.

Durslių namuose buvo keturi miegamieji: vienas dėdei Vernonui su teta Petunija, vienas svečiams (paprastai dėdės Vernono seseriai Mardžei), trečiame miegodavo Dudlis, o ketvirtame Dudlis laikė žaislus ir viską, kas netilpdavo jo pirmame miegamajame. Haris vienu žygiu visą savo turtą užsinešė viršun. Atsisėdęs ant lovos apsižvalgė. Beveik viskas sulaužyta ir sudaužyta. Mėnesio senumo kino kamera gulėjo prie nediduko veikiančio tanko, kurią Dudlis vienąkart paleido ant kaimynų šuniuko; kampe riogsojo pirmutinis Dudlio televizorius, jo ekraną Dudlis išspyrė, kai buvo nukelta jo mėgstama laida; stovėjo didelis paukščių narvelis, kuriame kitados gyveno papūga, bet ją Dudlis mokykloje iš-

mainė į tikrą pneumatinį šautuvą - šis gulėjo ant lentynos sulenktu vamzdžiu, nes Dudlis kartą jį prisėdo. Kitos lentynos buvo pilnos knygų. Jos vienintelės kambaryje atrodė nė nejudintos. Apačioje Dudlis bliaudamas skundėsi motinai:

- Aš jo tenai nenoriu... Man reikia to kambario... išvaryk jį...

Haris atsidusęs išsitiesė ant lovos. Vakar būtų kažį ką atidavęs, kad tik čionai atsidurtų. Šiandien mieliau liktų sandėliuke su laišku, negu būtų čia, bet be laiško.

Kitą dieną per pusryčius visi neįprastai tylėjo. Dudlis buvo pritrenktas. Jis rėkė, tėvui užtvojo savo lazda, tyčia ėmė vėmti, įspyrė motinai ir šiltnamin per stiklo stogą įmetė savo vėžlį, bet kambario vis tiek neatgavo. Haris galvojo apie vakarykštį rytą: ak, reikėjo koridoriuje atplėšti voka. Dėdė Vernonas ir teta Petunija vis niauriai susižvelgdavo.

Įmetus paštą, dėdė Vernonas, stengdamasis Hariui pasigerinti, įsakė Dudliui jį atnešti. Buvo girdėti, kaip savąja Smeltingso lazda jis viską daužo koridoriuje. Staiga ėmė plyšoti:

- Dar vienas! *Ponaičiui H. Poteriui, Mažiausias miegamasis, Ligustrų gatvė 4...*

Dusliai surikęs, dėdė Vernonas pašoko nuo kėdės ir išbėgo į koridorių. Norėdamas atimti laišką, jis turėjo Dudlį pargriauti, o tai buvo nelengva, nes iš užpakalio už kaklo sugriebė Haris. Po netrumpų grumtynių, per kurias visi gerokai gavo Smeltingso lazda, dėdė Vernonas atsistojo gaudydamas kvapą, bet suspaudęs rankoje laišką Hariui.

- Drožk į sandėliuką... tai yra į savo miegamąjį, - sušnypštė Hariui. -Dudli, eik... eik sau.

Haris kambarį suko ir suko ratu. Kažkas žino, kad jis išsikraustė iš sandėliuko, ir, regis, žino, kad negavo pirmojo laiško. Taigi tikriausiai bandys dar kartą? Tada jis jau pasistengs neapsižioplinti. Ir sugalvojo planą.

*

Kitą rytą šeštą valandą sučiškė pataisytas žadintuvas. Haris skubiai jį išjungė ir tyliai apsirengė. Kad tik Dursliai nepabustų... Nejungdamas jokios šviesos, nusėlino apačion.

Jis palauks paštininko ant Ligustrų gatvės kampo ir pats paims ketvirto namo pastą. Tykinant tamsiu koridoriu prie lauko durų, širdis lipo pro gerklę.

-AAAA!..

Haris net pašoko. Jo užminta ant kažko didelio ir minkšto - ant kažko *gyvo!*

Viršuje plykstelėjo šviesa, ir Haris pakraupo pamatęs, kad tas didelis ir minkštas daiktas buvo dėdės veidas. Dėdė Vernonas gulėjo ant kilimėlio prie durų miegamajame maiše, neabejotinai pasiryžęs sutrukdyti Hariui įvykdyti savo sumanymą. Gal pusvalandį jis rėkė ant Hario, pagaliau liepė išvirti

arbatos. Haris nusiminęs nušlepsėjo į virtuvę, o kai grįžo, paštas jau buvo įmestas - tiesiai dėdei Vernonui į sterblę. Haris matė tris vokus, adresuotus žaliu rašalu.

- Aš noriu... - pradėjo jis, bet dėdė Vernonas jam matant vieną po kito laiškus suplėšė.

Tą dieną jis nėjo darban. Likęs namie užkalė pašto dėžutę.

- Matai, - paaiškino tetai Petunijai vinių pilna burna, - kai negalės pristatyti, nustos rašę.

- Abejoju, ar taip bus, Vernonai.

- O, tų žmonių galvos, Petunija, veikia labai keistai, jie ne tokie kaip mes, - pasakė dėdė Vernonas, tetos Petunijos atnešto vaisinio pyrago gabalu kaldamas vinį.

Penktadienį Hariui atėjo ne mažiau kaip dvylika laiškų. Kadangi pašto dėžutė buvo užkalta, laiškai įkišti pro tarpą po durimis, pro plyšelį tarp staktos ir sienos ir net įgrūsti pro pirmo aukšto tualetu langelį.

Dėdė Vernonas vėl liko namuose. Sudeginęs visus laiškus, pasiėmė plaktuką, vinių ir užkalė priekinių ir užpakalinių durų kraštus, kad neliktų jokių tarpelių, taigi niekas nebegalėjo išeiti. Darbuodamasis niūniavo „Ant pirštų galų per tulpyną“ ir krūpčiojo nuo menkausio garso.

Šeštadienį padėtis tapo nebevaldoma. Dvidešimt keturi laiškai Hariui vis tiek pateko į namus susukti ir paslėpti kiaušiniuose, kuriuos didžiai suglumęs pienininkas įteikė tetai Petunijai pro svetainės langą. Kol dėdė Vernonas įsiutęs skambino į pašta ir pieno parduotuvę ieškodamas kaltų, teta Petunija laiškus sumalė maišikliu.

- Kas, po galais, taip nori tave pasiekti? - nustebęs paklausė Harį Dudlis.

*

Sekmadienio rytą dėdė Vernonas prie pusryčių stalo atsisėdo pavargęs ir prastai atrodantis, bet laimingas.

- Sekmadienį pašto nenešioja, - linksmai priminė džemu tepdamas laikraščius, - nebus tų prakeiktų laiškų...

Staiga virtuvės kaminu kažkas atšvilpė ir nukrito jam ant galvos. Tada iš židinio kaip kulkos pasipylė keliasdešimt laiškų. Dursliai pasilenkė, bet Haris pašoko bandydamas sugauti nors vieną...

- Lauk! LAUK!

Dėdė Vernonas sugriebė Harį per pusiaują ir išmetė į koridorių. Kai teta Petunija su Dudliu išbėgo užsidengę veidus, dėdė užtrenkė duris. Jie girdėjo, kaip laiškai tebelekia į kambarį ir, atsimušę į sienas, krenta ant grindų.

- Gana, - tarė dėdė Vernonas, stengdamasis kalbėti ramiai, tačiau raudamasis ūsus. - Noriu, kad po penkių minučių prisistatytumėt. Mes išvažiuojam. Įsidėkite drabužių. Jokių kalbų!

Nusipešęs pusę ūsų atrodė taip grėsmingai, jog niekas nediršo ginčytis. Po dešimties minučių jie išsiveržė pro užkaltas duris, sėdo į automobilį ir nudūmė plento pusėn. Gale šniurkščiojo Dudlis, gavęs nuo tėvo per makaulę, kam visus užlaikė mėgindamas į sportinį krepšį sukišti savo televizorių, vaizdo magnetofoną ir kompiuterį.

Jie važiavo ir važiavo. Net teta Petunija bijojo klausti, kur. Retkarčiais dėdė Vernonas staigiai apsisukdavo ir lėkdavo priešinga kryptimi.

- Atsikratysiu jų... atsikratysiu, - murmėdavo apgręždamas automobilį.

Visą dieną jie nesustojo nei pavalgyti, nei atsigerti. Vakare Dudlis jau žliumbė. Per visą gyvenimą neturėjo tokios baisios dienos. Buvo alkanas, nepamatė penkių norėtų televizijos laidų, be to, niekad šitiek ilgai neištverdavo kompiuteriu neišsprogdinęs kokio ateivio.

Dėdė Vernonas pagaliau sustojo prie niūraus viešbučio kažkokio didelio miesto pakrašty. Dudlis ir Haris gavo vieną kambarį su dviem sustumtom lovom ir sudususia patalyne. Dudlis knarkė, bet Haris nemiegojo, sėdėjo ant palangės žiūrėdamas žemyn į pravažiuojančių automobilių šviesas ir galvodamas...

*

Rytą pusryčių jie valgė senų dribsnių ir konservuotų pomidorų su skrebučiais. Vos baigė, kai prie jų priėjo viešbučio savininkė.

- Atsiprašau, ar tarp jūsų yra ponaitis Haris Poteris? Ant stalo turiu gal šimtą tokių. - Ji iškėlė voką, ir jie perskaitė žaliu rašalu užrašytą adresą:

*p. Hariui Poteriui
17 kambarys
Reilvju viešbutis
Koukvortas*

Haris norėjo pagriebti laišką, bet dėdė Vernonas šėrė jam per ranką. Moteris išvertė akis.

- Aš juos paimsiu, - skubiai atsistojo dėdė ir išsekė paskui ją iš valgomojo.

*

- Ar nebūtų geriau, mielas, grįžti namo? - po kelių valandų nedrąsiai pasiūlė teta Petunija, bet dėdė Vernonas tarsi negirdėjo. Niekas nežinojo, ko jis ieško. Įvažiavęs į miško tankmę, išlipo, apsižvalgė, papurtė galvą, vėl įsėdo ir jie nudulkėjo. Tą patį jis padarė vidury arimo, ant kabamojo tilto ir daugiaaukščio garažo viršuje.

- Tėtis išprotėjo, ar ne? - vakare Dudlis tingiai paklausė tetą Petuniją. Mat dėdė Vernonas apsistojo prie jūros, juos užrakino automobilyje, o pats kažkur dingo.

Ėmė lyti. Didžiuliai lašai bubeno į stogą. Dudlis verkšleno.

- Pirmadienis, - tarė jis motinai. - Šįvakar „Didysis Humbertas“. Aš noriu nakvoti, kur yra televizorius.

Pirmadienis. Haris prisiminė. Jei iš tiesų pirmadienis, - Dudliu galėjai pasikliauti, nes savaitės dienų jis nesupainios dėl televizijos programų, -vadinasi, rytoj, antradienį, vienuoliktasis Hario gimtadienis. Aišku, jo gimtadienį nebūna jokių linksmųjų - pernai Dursliai jam dovanojo pakabą ir porą sunešiotų dėdės Vernono puskojinių. Vis dėlto ne kasdien sukanka vienuolika.

Dėdė Vernonas grįžo su šypsena ir nešdamasis ilgą ploną paketą, bet kai teta Petuniją paklausė, ką jis pirkęs, neatsakė.

- Radau nuostabią vietą! - pranešė. - Drožiam! Visi išlipkit!

Lauke buvo labai šalta. Dėdė Vernonas mostelėjo į didžiulę uolą, kyšančią jūroje. Ant tos uolos kiūksojo visiškai sukiužusi trobelytė. Viena buvo aišku - joje nėra televizoriaus.

- Sinoptikai pranešė, kad šiandakt bus audra! - džiugiai suplojo rankom dėdė Vernonas. - Tas ponas maloniai sutiko paskolinti mums valtį.

Prie jų prikėblino bedantis senis ir piktai vypsodamas parodė pirštu į seną valtį, šokinėjančią pilkame vandenyje jiems po kojų.

- Maisto nupirkau, - tarė dėdė Vernonas, - taigi visi į valtį!

Valtyje buvo kaip Šaldytuve. Tiško lediniai pūslai, nuo kaklo per nugarą žliaugė lietūs, veidus Čaižė atšiaurus vėjas. Regis, ištisas valandas plaukė iki uolos, o tenai dėdė Vernonas slidinėdamas ir klupinėdamas nuvedė juos prie lūšnelės.

Viduje buvo klaiku: trenkė jūros dumbliais, pro sienų plyšius švilpė vėjas, židinyš žiojėjo tuščias ir šlapias. Lūšnelė turėjo tik du kambariukus.

Dėdės Vernono nupirktą „maistą“ sudarė keturi pakeliai traškučių ir keturi bananai. Jis mėgino uždegti ištuštintus šiugždzius pakelius, bet šie tik smilko.

- Dabar praverstų glėbelis tų laiškų, ką? - smagiai pasakė jis.

Buvo puikiai nusiteikęs. Matyt, nutarė, kad per audrą niekas jų nepasieks ir nepristatys pašto. Haris širdyje su tuo sutiko, bet geriau nepasidarė.

Sutemus užgriuvo žadėtoji audra. Lūšnelės sienas talžė aukštų bangų keteros, purvini langeliai barškėjo nuo žiaurais vėjo. Kitame kambarėlyje teta Petunija rado keletą suplėkusių apklotų ir ant kandžių sukaptos sofos paklojo Dudliui šioki toki patalą. Pati su dėde Vernonu atsigulė už sienos, į lovą

gumuliuotu čiužiniu, na, o Hariui liko pasiieškoti minkščiausio grindų plotelio ir susiriesti tenai apsiklojus ploniausia ir netikiausia antklode.

Naktį audra dar labiau išsišėlo. Haris negalėjo užmigti. Drebėdamas vartėsi nuo šono ant šono ieškodamas, kaip patogiau atsigulti, o pilvas gurgė iš alkio. Dudlio knarkimą užgožė vidurnaktį prasidėjusi perkūnija. Apšviestas Dudlio laikrodėlis ant riebaus riešo, nukarusio nuo sofos krašto, rodė, jog po dešimties minučių Hariui sukaks vienuolika metų. Jis gulėjo žiūrėdamas, kaip artėja gimtadienis, galvodamas, ar Dursliai prisimins, spėliodamas, kur dabar paslaptįgasis laiškų rašytojas.

Dar penkios minutės. Haris išgirdo lauke kažką girgždant. Na, gal stogas neužgrius, nors jei taip atsitiktų, ko gera, pasidarytų šilčiau. Keturios minutės. Galbūt grįžus namas Ligustrų gatvėje bus taip prigrūstas laiškų, kad kaip nors vieną pavyks nučiupti?

Trys minutės. Ar čia bangos taip daužo kranto akmenis? Ir (likus dviem minutėms) kas ten trankosi? Nejau akmenys ritas į jūrą?

Po minutės jam bus vienuolika. Trisdešimt sekundžių... dvidešimt... dešimt... devynios... gal pažadinti Dudlį, bent tam, kad paerzintų? Trys... dvi... viena...

DUNKST.

Visa trobelė sutraškėjo, Haris staigiai atsisėdo įsmeigęs akis į duris. Kažkas beldėsi.

KETVIRTAS SKYRIUS

Raktininkas

DUNKST. Vėl beldimas. Krūptelėjęs pabudo Dudlis.

- Kur ta patranka? - kvailai paklausė.

Jiems už nugarų kažkas driokstelėjo ir į kambarį įlėkė dėdė Vernonas. Jo rankose buvo šautuvas - dabar jie suprato, ką jis turėjo ilgame ploname pake, kurią vežėsi.

- Kas ten? - suriko. - Perspėju - aš ginkluotas! Tyla. Tada...

TRINKT!

Į duris spirta su tokia jėga, kad jos nusprūdo nuo vyrių ir padrioksėjo ant grindų.

Tarpdury išdygo milžinas. Jo veidą visiškai slėpė ilgi plaukų karčiai ir susivėlusi barzda, bet iš po visų tų gaurų akys blykčiojo lyg juodi vabaliukai.

Milžinas įsispraudė į trobelę susilenkęs, bet galva vis tiek brūkstelėjo lubas. Jis pakėlė duris ir lengvai vėl įstatė. Audros staugimas pritilo. Milžinas atsigrėžė.

- Ar nepavaišintumėt puodeliu arbatos? Kelionė buvo nelengva... Jis žengė prie sofas, ant kurios, pastėręs iš baimės, kiurksojo Dudlis.

- Pasitrauk, pilvūze, - tarė nepažįstamasis.

Dudlis kvykstelėjęs užlindo už mamos, o ši persigandusi - už dėdės Vernono.

- Štai ir Haris! - nudžiugo milžinas.

Haris pažvelgė į piktą apžėlusį veidą ir pamatė, kad tos vabališkos akutės šypsosi.

- Kai pirmą kartą tave išvydau, buvai kūdikis, - prabilo milžinas. -Labai panašus į tėtį, bet akys mamos.

Dėdė Vernonas keistai sugergždė.

- Pone, reikalauju tučtuojau išeiti! - pasakė. - Jūs įsilaužėlis!

- Užsičiaupk, Dursli, tu mulki, - atšovė milžinas. Persilenkęs per sofą, ištraukė dėdei Vernonui iš rankų šautuvą, sulenkė tarsi guminį ir nusviedė kertėn.

Dėdė Vernonas vėl išleido keistą garsą - sakytum cyptelėjo užminta pelė.

- Ką gi, Hari, - Dursliams atsuko nugarą milžinas, - sveikinu tave sulaukus gimtadienio. Va, kai ką tau atnešiau. Tiesa, ko gera, būsiu jį prisėdęs, bet vis tiek gardus.

Iš vidinės juodo apsiausto kišenės jis ištraukė priplotą dėžutę. Drebančiais pirštais ją atidarė. Viduje buvo didelis šokoladinis tortas, ant jo žaliu glajumi išraityta *Laimingo gimtadienio!*

Haris pakėlė akis į milžiną. Norėjo padėkoti, bet žodžiai įstrigo gerklėje ir jis paklausė:

- Kas jūs? Milžinas nusijuokė.

- Aa, juk neprisistačiau. Rubėjus Hagridas, Hogvartso raktininkas ir miško sargas.

Jis atkišo didžiulę leteną ir pakratė visą Hario ranką.

- Tai kaip dėl arbatėlės, a? - priminė trindamasis rankas. - Neatsisakyčiau ir ko nors stipresnio, jei tik turite.

Jo žvilgsnis užkliuvo už tuščio židinio su susiraičiusiais traškučių pakeliais, ir jis prunkštelėjo. Palinko prie ugniakuro; jie nematė, ką jis veikia, bet kai po valandėlės milžinas atsitiesė, židinyje pleškėjo ugnis. Visa lūšnelė nušvito mirguliuojančiais atšvaitais. Harį užplūdo šiluma, lyg būtų paniręs į karštą vonią.

Milžinas atsidrėbė ant sofos, ta net įlinko nuo jo svorio, ir iš kišenių ėmė traukti visokiausius daiktus: varinį virdulį, suniurktą dešrelių paką, iešmą, keletą įtrūkusių puodelių ir butelį kažkokio gintarinės spalvos

skysčio; prieš taisydamas arbatą, patraukė iš to butelio. Netrukus pakvipo čirškinamos dešrelės. Kol milžinas darbavosi, visi tylėjo, bet kai nuo iešmo jis numovė pirmą šešetą riebių rausvai paskrudusių dešrelių, Dudlis krustelėjo. Dėdė Vernonas griežtai įspėjo:

- Nevalgyk nieko, ką jis tau duos, Dudli. Milžinas piktai nusijuokė.

- Nesijaudink, Dursli, neduosiu, tavo sūnelis ir taip storas.

Jis padavė dešreles Hariui. Tas buvo toks alkanas, jog, rodės, nieko gardesnio pasaulyje neteko valgyti, bet vis tiek nenuleido akių nuo milžino. Pagaliau, niekam nieko nesiteikiant paaiškinti, jis prabilo:

- Atsiprašau, bet aš vis tiek nežinau, kas jūs toks.

Milžinas gurkštelėjo arbatos ir atgalia ranka nusišluostė lūpas.

- Vadink mane Hagridu. Visi taip daro. Ir, kaip jau sakiau, esu Hogvartso raktininkas. Tu, aišku, viską žinai apie Hogvartsa.

- Kad ne... Hagridas apstulbo.

- Atsiprašau, - skubiai tarstelėjo Haris.

-Atsiprašau? - suniurzgė Hagridas, atsigręždamas į šešėlyje susitraukusius Durslius. - Tai jie turi atsiprašyti! Žinojau, kad negauni laiškų, bet nė neįtariau, kad gali nežinoti apie Hogvartą, garbės žodis! Nejau niekada nepagalvojai, iš kur tavo tėvai viską mokėjo?

- Ką viską? - paklausė Haris.

- KĄ VISKĄ? - sugriaudė Hagridas. - Palūkėk!

Jis pašoko perpykęs, rodos, užpildydamas visą trobelę. Dursliai prisispaudė prie sienos.

- Gal sakysit, - staugė jis ant Durslių, - kad šis berniukas - šis berniukas! - nieko nežino? NIČNIEKO nežino?

Haris pamanė, kad milžinas perdeda. Juk jis lankė mokyklą, gaudavo neblogus pažymius.

- Kai ką žinau, - tarė jis. - Moku aritmetikos veiksmus ir šiaip. Hagridas tik ranka numojo.

- Aš kalbu apie mūsų pasaulį. Tavo pasaulį. Mano pasaulį. Tavo tėvų pasaulį.

- Kokį pasaulį?

Atrodė, Hagridas sprogs iš pasiutimo.

- DURSLI!

Dėdė Vernonas, išbalęs kaip drobė, kažką sumurmėjo. Hagridas išpūtė akis į Harį.

- Vis dėlto tikriausiai žinai apie savo tėtį ir mamą, - pasakė. - Supranti, jie garsenybės. Ir tu garsenybė.

- Ką? Nejaugi... nejau mama ir tėtis buvo kuo nors garsūs?

- Tai tu nežinai... nežinai... - Išsproginęs akis į Harį, Hagridas susikišo pirštus į plaukus. - Vadinasi, nežinai, kas tu esi? - pagaliau paklausė.

Dėdė Vernonas ūmiai atgavo amą.

- Ne! - sukomandavo. - Ne, pone! Draudžiu ką nors berniukui sakyti. Hagridas pervėrė jį tokiu žvilgsniu, kad ir drąsesnis už Vernoną Durslių būtų pabūgęs. Tada Hagridas prašneko, ir kiekvienas garsas buvo sklidinas įniršio.

- Tu jam nepapasakojai? Nepasakei, kas buvo tame laiške, kurį jam paliko Dumbldoras? Aš ten buvau! Mačiau, kaip Dumbldoras padėjo laišką, Dursli! Ir visuos tuos metus nuo jo slėpei?

- Ką nuo manęs slėpė? - gyvai paklausė Haris.

- NE! AŠ DRAUDŽIU! - išsigandęs suriko dėdė Vernonas. Teta Petunija aiktelėjo.

- A, trauk jus galas, abudu, - suburbėjo Hagridas. - Hari, tu esi burtininkas.

Trobelėje tapo tylu. Tik ošė jūra ir švilpė vėjas.

- Kas toksai? - išsižiojo Haris.

- Burtininkas, kas gi dar? - atsakė Hagridas, vėl plumptelėdamas ant sofos, o toji dar gailiau sugirgždėjo ir dar giliau įdubo. - Ir ne bet koks, tik reikia pasimokyti. Kas dar galėtų būti, kai turėjai tokius tėvus? Ir, man rodos, tau laikas perskaityti laišką, kurio negavai.

Haris atkišo ranką ir pagaliau paėmė gelsvą voką, skaisčiai žaliu rašalu adresuotą: *p. H. Poteruii, Grindys, Trobelė ant uolos, Jūra*. Išėmęs laišką perskaitė:

HOGVARTSO BURTŲ IR KERĖJIMO MOKYKLA

Direktorius Albas Dumbldoras

(Merlino ordino pirmojo rango didysis magas, vyriausiasis žynys, Tarptautinės burtininkų sąjungos pirmininkas)

Gerbiamasis p. Poteri,

Su malonumu pranešame, kad esate priimtas i Hogvartso burtininkų mokyklą. Pridedame reikalingų knygų ir priemonių sąrašą.

Mokslo metų pradžia rugsėjo 1 d. Laukiame jūsų pelėdos ne vėliau kaip liepos 31 d.

Pagarbiai

Minerva Makgonagal Direktorius pavaduotoja

Hario galvoj lyg fejerverkai sproginėjo klausimai, nebežinojo, ko pirmiausia klausti. Po valandėlės išlemeno:

- Ką reiškia „laukiame jūsų pelėdos“?

- Kad tave vilkolakiai, vos nepamiršau, - susigriebė Hagridas, voždamas sau į kaktą taip, jog ir arklys būtų nugriuvęs, ir iš kitos apsiausto kišenės ištraukė pelėdą - tikrą tikriausią, gyvą, tik gerokai sušiauštą, po to ilgą plunksną ir pergamento ritinėlį. Prikandęs liežuvį, jis paskrebėno laiškelių, Haris atvirkščiai perskaitė:

Gerbiamasis p. Dumbldorai,

laišką Hariui įteikiau. Rytoj viską supirksime. Oras klaikus. Tikiuosi, jūs laikotės gerai. Hagridas

Hagridas susuko ritinėlį, įkišo pelėdai į snapą ir nuėjęs prie durų paleido ją į audrą. Grįžęs atsisėdo ant sofos tokia mina, lyg būtų padaręs normaliausią dalyką, tarkim, paskambinęs telefonu.

Haris susivokė, kad stovi išsižiojęs, ir greit užsičiaupė.

- Apie ką aš kalbėjau? - prabilo Hagridas, bet į židinio šviesą išlindo dėdė Vernonas, vis dar perbaęs, bet baisiai piktas.

- Niekur jis nevažiuos, - pareiškė.

- Norėčiau pažiūrėti, kaip toks Žiobaras jo neleis, - susijuokė Hagridas.

- Kas toksai? - susidomėjo Haris.

- Žiobaras, - atsakė Hagridas. - Šitai mes vadinam žmones, kurie svetimi burtų pasauliui. Tavo nelaimė, kad išaugai didžiausių Žiobarų šeimoje.

- Kai jį paėmėm, pasižadėjom užkirsti kelią šitoms nesąmonėms, -tarė dėdė Vernonas. - Prisiekm išrauti iš jo visa šita. Atsirado mat burtininkas!

- Jūs žinojot? - nutirpo Haris. - Žinojot, kad aš... burtininkas?

- Ar žinojom! - staiga sušuko teta Petunija. - Ar žinojom! Aišku, kad žinojom! Ar galėjo būti kitaip, kai tavo nelemtoji motina buvo to paties plauko? Taip, ji kadaise irgi gavo tokį patį laišką ir išnyko... į tą „mokyklą“. Per atostogas grįždavo pilnom kišenėm varlių kurkulių, o namie arbatos puodelius paversdavo žiurkėmis. Aš viena mačiau, kas ji tokia, -išsigimėlė! Bet tėvui ir motinai tiko, vis Lilė ir Lilė, jie didžiavosi, kad šeimoje turi raganą!

Nutilusi giliai įkvėpė ir varė toliau, regis, seniai nekantravusi viską iškloti.

- Paskui mokykloje ji susipažino su tuo Poteriu, jie išvažiavo, susituokė, paskui gimei tu, aš iškart supratau, kad būsi toks pat, toks pat svetimas, toks pat *nenormalus*, galų gale ji ėmė ir išlėkė į orą, o tu buvai primestas mums!

Haris išbalo kaip kreida. Atsitokėjęs išspaudė:

- Išlėkė į orą? Man sakėt, kad ji žuvo automobilio avarijoje!

- AUTOMOBILIO AVARIJOJE! - suriaumėjo Hagridas, taip smarkiai pašokdamas, kad Dursliai spruko į savo kertę. - Tarsi Lilė ir Džeimsas Poteriai būtų galėję žūti dėl kažkokios avarijos! Gėda! Siaubas! Haris Poteris nežino savo GYVENIMO, nors visi pasaulio vaikai žino jo vardą!

- Bet kodėl? Kas atsitiko? - puolė klausti Haris. Hagrido veide užgeso pyktis. Dabar atrodė susirūpinęs.

- Niekad šito nesitikėjau, - tarė tyliai ir neramiai. - Kai Dumbldoras pasakė, kad gali būti nelengva tave paimti, nemaniau, jog tu visai nieko nežinai. Ak, Hari, abejoju, ar man dera apie tai kalbėti... Bet kas nors turi, negali stot į Hogvartną nežinodamas.

Jis nuožmiai dėbteležo į Durslius.

- Ką gi, geriausia, jei sužinosi tiek, ką turiu teisę pasakoti. Ne viską galima sakyti, didelė paslaptis...

Jis atsisėdo, ilgokai žiūrėjo į ugnį, paskui tarė:

- Atrodo, viskas prasidėjo nuo... nuo kai ko, vadinamo... bet negali būti, kad nežinotum jo vardo, visas pasaulis žino...

- Ką toki?

- Na, jei tik įmanoma, stengiuosi neištarti jo vardo. Niekas jo nemini. -Kodėl?

- Kad tave vilkolakiai, Hari, žmonės tebėr išibaiminę. Supranti, keblus reikalas. Matai, kartą buvo toks burtininkas, kuris... pagedo. Blogesnis nebegalėjo pasidaryti. Buvo blogesnis už blogiausią. Vardu...

Hagridas žagtelėjo, bet nieko nebeapasakė.

- Ar negalėtumėt parašyti? - pasiūlė Haris.

- Oi ne... Na, tegu - *Voldemortas*. - Hagridas sudrebėjo. - Neversk dar kartą ištarti to vardo. Taigi šitas... šitas raganus maždaug prieš dvidešimt metų ėmė ieškoti padėjėjų. Ir susirado - vieni bijojo, kiti geidė nors

dalelės jo galios, nes jis vaje koks buvo galingas. Tamsus laikai, Hari. Nežinojai, kuo pasikliauti, bijojai draugaut su nepažįstamais magais ar raganomis... Baisių dalykų pasitaikydavo. Jis vis labiau išigalėjo. Aišku, buvo tokių, kurie jam priešindavosi, - ir jis juos nužudydavo. Šiaubingai. Hogvartnas liko vienintelė saugi vieta. Matyt, Anas tik Dumbldoro ir privengė. Nedrįso užimti mokyklos, bent tuo tarpu.

Na, o tavo mama ir tėtis buvo puikūs burtininkai. Hogvartso pirmūnai. Tikrai keista, kad Anas nebandė jų prisivilioti... gal žinojo, jog jie per daug artimi Dumbldorui ir nenorės prasidėti su Tamsiąja Puse. O gal jis manė galėsiąs juos įtikinti... arba norėjo jais atsikratyti, kad nekliudytų. Šiaip ar taip, žinoma tik tiek, kad prieš dešimt metų Helovino vakarą jis pasirodė miestelyje, kur jūs gyvenote. Tau buvo metukai. Jis atėjo pas jus ir... ir...

Hagridas staiga išsitraukė nešvarią taškuotą nosinę ir nusišnypstė -lyg rūko sirena sukaukė.

- Atsiprašau, bet baisiai graudu... Aš pažinojau tavo tėvelius, malonesnių žmonių nerasi... na, bet... Anas juos nužudė. Tada - tai ir yra didžiausia paslaptis - bandė ir tave nužudyti. Norėjo švariai pasidaruoti, o gal paprasčiausiai buvo pamėgęs žudyti. Bet jam nepavyko. Niekad nepagalvojai, iš kur turi tą žymę kaktų? Tai nėra paprastas randas. Jis lieka nuo galingo pikto užkeikimo. Anas sunaikino

tavo mamą ir tėtį, ir net namą, - tačiau tavęs jo užkeikimas neįveikė, štai todėl, Hari, ir esi garsus. Jei ką pasirinkdavo nužudyti, nė vieno, išskyrus tave, neliko gyvo, jis nužudė geriausius savo laikų burtininkus ir burtininkes: Makinonus, Bounsus, Pruitus... Tu buvai kūdikis, bet atsilaikei.

Hario galvoje vyko kažkas labai skausminga. Hagridui baigiant pasakoti, jis vėl išvydo akinamą žalią blyksnį - daug ryškiau, nei kada nors lig tol, - ir prisiminė dar kai ką, pirmą kartą gyvenime: šaltą, žiaurų juoką.

Hagridas liūdnai į jį žiūrėjo.

- Dumbldoro įsakymu aš ir paėmiau tave iš sugriautų namų. Atgabenau tave šitiems...

- Kokia nesąmonė, - prabilo dėdė Vernonas. Haris stryktelėjo, mat buvo visai pamiršęs Durslius. Dėdė Vernonas, regis, atgavo drąsą. Sugniaužęs kumščius žvilgsniais varstė Hagridą.

- Paklausk, berniūkšti. Sutinku, jog turi kažko keista, nors veikiausiai geru diržu tai būtų buvę galima išmušti. O dėl tavo gimdytojų... Ką gi, jie buvo keistabūdžiai, to neužginčysi, ir, mano įsitikinimu, pasauliui tik į naudą, kad jų nebėra. Ko norėjo, tą ir gavo, nereikėjo painiotis su visokiais žiniuoniais. Šito ir tikėjaisi, visad žinojau, kad geruoju jiems nesibaigs...

Tą akimirką Hagridas pašoko nuo sofos ir iš apsiausto išsitraukė apspurusį rausvą skėtį. Atkišęs į Durslių tarsi kardą, pasakė:

- Perspėju, Dursli, perspėju - dar žodis...

Pamatęs, kad milžinas jį gali persmeigti skėčio smailiumi, dėdė Vernonas vėl įsibailino ir prisiplojęs prie sienos nutilo.

- Dabar geriau, - burbtelėjo Hagridas šnupuodamas ir vėl klestelėjo ant sofos, kuri šįsyk įdubo ligi grindų.

Tuo tarpu Hariui kirbėjo šimtai klausimų.

- Bet kas nutiko Vol... atsiprašau - Anam?

- Geras klausimas, Hari. Dingo. Išnyko. Tą pačią naktį, kai kėsinosi į tave. Dėl to dar labiau išgarsėjai. Tai ir yra didžiausia paslaptis, supranti? Juk jo galybė buvo beribė, tai kodėl jis išnyko? Vieni sako, kad mirė. Paistalai, mano galva. Vargu ar jis dar turėjo tiek žmogiškumo, kad būtų galėjęs numirti. Kiti kalba, jog tebėra anapus, laukia savo valandos, bet aš netikiu. Jį rėmė žmonės perėjo pas mus. Kai kurie buvo tarsi apduoti, bet išsivadavo iš kerų. Nemanau, kad būtų tai įstenge, jei jis ketintų grįžti. Dauguma mūsų linkė tikėti, kad jis kažkur tebėra, bet netekęs galios. Per silpnas ką nors padaryti. Mat tu jį kažkuo nugalėjai, Hari. Tą naktį įvyko kažkas, ko jis visiškai nesitikėjo... Aš nežinau, kas, ir niekas nežino, bet kažkuo jį įveikė.

Hagridas žvelgė į Hariį su meile ir pagarba, bet Haris, užuot džiaugęsis ir didžiavęsis, jautė, jog įvykusi baisi klaida. Jis - burtininkas? Nejau-

gi įmanoma? Visą gyvenimą jį bakino Dudlis, stumdė ir barė teta Petunija su dėde Vernonu. Jeigu jis iš tikrųjų burtininkas, kodėl jie nepavirsdavo bjauriomis rupūžėmis, kai tik norėdavo užrakinti jį sandėliuke? Jeigu jis kitados nugalėjo galingiausią pasaulio raganių, kaipgi Dudlis galėjo jį spardyti it futbolo kamuolį?

- Hagridai, - ramiai tarė jis, - manau, jog suklydote. Abejoju, ar galėčiau būti burtininkas.

Jo nuostabai, Hagridas nusijuokė.

- Sakai, negalėtum? Nejaugi išsigandęs ar supykęs niekad nieko nesi padaręs?

Haris įbedė akis į židini. Hm, kai pagalvoji... visos keistenybės, dėl kurių teta su dėde tūždavo, įvyko jam, Hariui, nuliūdus ar supykus. Vejamas Dudlio gaujos, kažkaip atsidūrė ant stogo... Kai bijojo eiti į mokyklą beveik plika galva, plaukai pernakt ėmė ir ataugo... O kai Dudlis paskutinį kartą jam sudavė, argi jis, pats to nesuvokdamas, neatsikeršijo? Argi neužleido ant jo smauglio?

Haris atsigrėžė į Hagridą jau su šypsena ir pamatė, kad milžinas išsišiepęs lig ausų.

- Matai? Dar sakysi, kad Haris Poteris - ne burtininkas? Palauk, Hogvartse dar tapsi įžymybe.

Tačiau dėdė Vernonas neketino lengvai pasiduoti.

- Aš gi sakiau, kad neleisiu, - sušnypštė. - Jis eis į Stounvolio vidurinę ir dar ačiū pasakys. Aš skaičiau tuos laiškus, juose reikalaujama turėti visokio šlamšto: užkalbėjimų knygų, burtų lazdelių ir...

- Jeigu jis norės jus palikti, toks Žiobaras kaip tu jo nesulaikys, - suriaumojo Hagridas. - Lilės ir Džeimso Poterių sūnaus jis mat neleis į Hogvartą! Gal išprotėjai? Haris jau tik užgimęs įrašytas į tą mokyklą. Mokysis geriausioje pasaulio burtininkų mokykloje. Po septynerių mokslo metų savęs nebepažins. Pagaliau atsidurs tarp tokių pat kaip jis ir mokysis iš garsiausio visų laikų Hogvartso direktoriaus, Albo Dumbl...

- AŠ NEMOKĖSIU KAŽKOKIAM SENAM NUKVAKĖLIUI, KAD JĮ IŠMOKYTŲ MAGIJOS TRIUKŲ! - užklykė dėdė Vernonas.

Čia jis jau perlenkė lazdą. Hagridas iškėlė skėtį ir ėmė sukti jį sau virš galvos.

- NIEKAD, - sugriaudėjo, - MAN GIRDINT NEIŽEIDINĖK ALBO DUMBLDORO!

Skėtis sušvilpė oru ir nukrypo į Dudlį - blykstelėjo violetinė šviesa, kažkas sutraškėjo tarsi fejerverkas, pasigirdo šaižus spieгимas ir Dudlis, kaukdamas iš skausmo, pasiuto strikinėti susiėmęs storą užpakalį. Kai nuo jų nusigrėžė, Haris pamatė, kad pro skylę jo kelnėse stirksa susiraičiusi kiaulės uodegėlė.

Dėdė Vernonas subliuvo. Tempdamas tetą Petuniją su Dudliu į kitą kambarį, perliejo Hagridą šurpiu žvilgsniu ir užtrenkė duris.

Hagridas dirstelėjo į savo skėtį ir pasiglostė barzdą.

- Nesusivaldžiau, - liūdnai tarė, - bet nieko doro neišėjo. Norėjau paverst jį kiaule, bet, matyt, jis jau taip panašus į paršą, kad nebereikia nė kerų.

Iš po savo gauruotų antakių jis dėbtelėjo į Hariį.

- Būsi dėkingas, jei Hogvartse apie tai niekam neprasitarsi. Iš teisybės, man nevalia užsiimti magija. Tik truputį leido, kad galėčiau visur sekt paskui tave ir pristatyt tuos laiškus, - dėl to ir knietėjo gaut šitą darbelį.

- Kodėl jums nevalia užsiimti magija? - paklausė Haris.

- Matai, aš... aš pats mokiausi Hogvartse, bet... mane išmetė, jei nori žinoti. Trečioj klasėj. Sulaužė mano burtų lazdelę, ir panašiai. Bet Dumbldoras leido man likti sargu. Didis žmogus tas Dumbldoras.

- Kodėl tave išmetė?

- Jau vėlu, o rytoj mūsų laukia daugybė darbo, - garsiai pasakė Hagridas. - Reiks nusigaut į miestą visų tų knygų ir kitko.

Jis nusivilko juodąjį apsiaustą ir pamėtėjo Hariui.

- Užsiklok. Neišsigąsk, jei pradės judėti, man rodos, vienoje kišenėje užsiliko keletas miegapelių.

PENKTAS SKYRIUS

Skersinis skersgatvis

Kitą rytą Haris pakirdo anksti. Nors jautė, kad jau šviesu, tebegulėjo kietai užsimerkęs.

- Man prisisapnavo, - tvirtai tarė sau. - Sapnavau, kad atėjo milžinas, vardu Hagridas, ir pasakė, jog aš priimtas į burtininkų mokyklą. Kai atsimerksiu, pamatysiu, kad esu namie, sandėliuke.

Staiga pasigirdo beldimas.

„Štai beldžiasi teta Petunija“, nusiminė Haris, bet vis tiek neatsimerkė. Toks gražus buvo sapnas. Tuk tuk tuk...

- Gerai jau, gerai, - sumurmėjo Haris. - Keliuosi.

Jis atsisėdo, ir nuo jo nuslydo sunkus Hagrido apsiaustas. Trobelė buvo užlieta saulės, audra nurimusi, Hagridas miegojo ant sulūžusios sofos, o į langą kojele barškino pelėda su laikraščiu snape.

Haris atsistojo toks laimingas, kad atrodė, sprogs iš džiaugsmo it balionas. Priėjęs prie lango atidarė. Pelėda užtelėjo vidun ir numetė laikraštį ant Hagrido, bet tas nepabudo. Tada pelėda nutūpė ant grindų ir ėmė kapoti Hagrido apsiaustą.

- Nedaryk taip. - Haris bandė nubaidyti pelėdą, bet ši piktai kaptelėjo jam snapu ir toliau taršė apsiaustą.

- Hagridai! - pašaukė Haris. - Čia pelėda...

- Sumokėk jai, - burbtelėjo Hagridas ant sofos. -Ka?

- Ji nori arbatpinigių už laikraščio pristatymą. Paieškok kišenėse.

Hagrido apsiaustas buvo vienos kišenės - pilnas raktų ryšelių, šalt-mėtinių saldainių, siūlų kamuolėlių, arbatos pakučių... pagaliau Haris ištraukė sau ją nematytų monetų.

- Duok jai penkis knutus, - tarė Hagridas.

- Knutus?

- Tuos smulkius variokus.

Haris atskaičiavo penkis pinigėlius, ir pelėda atkišo kojele, kad jis įdėtų monetas į kapšiuką, pririštą prie jos. Tada ji išskrido pro langą. Hagridas garsiai nusižiovavo, atsisėdo ir pasiražė.

- Keliaujam, Hari, šiandien daug reikalų, reikia nukakt į Londoną ir viską supirkti.

Haris vartė burtininko monetas. Jam toptelėjo vienas dalykas, dėl kurio džiaugsmo balionas krūtinėje ėmė ir subliūško.

- Hagridai?

- Mmm? - numykė tasai, tempdamasis didžiulį batą.

- Aš neturiu pinigų... vakar vakare girdėjot, kaip dėdė Vernonas grasino nemokėti už magijos mokslus.

- Tuo nesirūpink, - tarė Hagridas atsistodamas ir pasikasydamas galvą. - Manai, tėvai tau nieko nepaliko?

- Bet jeigu jų namas buvo sugriautas...

- Savo aukso jie nelaikė namuose, berniuk! Ne, pirmiausia sustosime Gringotse, burtininkų banke. Suvalgyk dešrelę, šaltos jos irgi visai nieko. Aš neatsisakyčiau gabalėlio tavo gimtadienio torto.

- Burtininkai turi bankus?

- Tik vieną. Gringotsą. Jį įsteigė goblinai. Hariui dešrelė iškrito iš rankos.

- Aha, taigi būtum tikras beprotis, jei bandytum apiplėšti. Niekad neprasidėk su goblinais, Hari. Gringotsas - saugiausia vieta pasaulyje, jei nori ką nors išlaikyti. Na, gal dar Hogvartsas. Tarp kitko, man ir taip reikia į Gringotsą. Dumbldoro pavedimu. Hogvartso reikalais. - Hagridas išdidžiai atsitiesė. - Jis dažnai man patiki svarbius dalykus. Išgelbėti

tave. Paimti pinigų iš Gringotso. Žino, kad manimi galima pasikliauti. Na, viską pasiėmei? Einam.

Haris išsekė paskui Hagridą. Dangus buvo giedras, jūroje ribuliavo saulės blyksniai. Dėdės Vernono išsinuomota valtis suposi ant bangų, po audros joje buvo daug vandens.

- Kaip Čia atsiradai? - paklausė Haris, dairydamasis kitos valtios.

- Atskridau, - atsakė Hagridas.

- Atskridai?

- Aha... bet dabar mes plauksim. Su tavim neturiu teisės griebtis burtų.

Jie sulipo į valtį. Haris spoksojo į Hagridą bandydamas įsivaizduoti jį skrendant.

- Tingisi irkluoti, - tarė Hagridas, šnairuodamas į Hariį. - Jei aš bent kiek pagreitinsiu kelionę, ar Hogvartse neprasitarsi?

- Žinoma, ne, - patikino Haris, nekantraudamas išvysti dar šiek tiek magijos. Hagridas vėl išsitraukė rausvąjį skėtį, du kartus pastukseno juo į valtį, ir jie skriste nuskriejo kranto link.

- Kodėl beprotystė bandyt apiplėšti Gringotsą? - paklausė Haris.

-Kerai, -burbtelėjo Hagridas, išskleisdamas laikraštį. - Sako, kad saugyklą saugo slibinai. Be to, sunku rasti kelią - Gringotsas įsikūręs šimtų mylių gylyje. Giliai giliai po Londono metro. Mirtum iš alkio mėgindamas išsigauti viršun, net jei ir būtų pavykę ką nors nudžiauti.

Haris galvojo apie jo žodžius, o Hagridas skaitė laikraštį - „Magijos žinios“. Iš dėdės Vernono Haris buvo išmokęs, kad žmonių negalima kalbinti, kol jie tuo užsiėmę, bet buvo labai sunku ištylėti, nes niekad gyvenime neturėjo šitiek klausimų.

- Magijos ministerija vėl privirė košės, - suburbėjo Hagridas, perversdamas puslapį.

- Yra ir Magijos ministerija? - neištvėrė Haris.

- Aišku. Norėjo, žinoma, kad Dumbldoras būtų ministras, bet jis nė už ką nenorėjo palikti Hogwartso, taigi postą gavo Kornelijus Karamelė.

Tokio gvėros pasaulis nėra matęs. Kas rytą leidžia pas Dumbldorą pelėdas, prašydamas patarimų.

- Bet ką gi veikia Magijos ministerija?

- Na, svarbiausias jos darbas - nusiėpti nuo Žiobarų, kad visoje šalyje tebėra daugybė raganų ir burtininkų.

- O kam?

- Kam? Na, žinai, Hari! Juk kiekvienas norėtų stebuklingai, burtais įveikti visus sunkumus. Ne, verčiau tegu nieks neužuodžia.

Valtis švelniai dunkstelėjo į prielaukos sieną. Hagridas sulankstė laikraštį, ir akmeniniais laiptais jie užlipo į gatvę.

Per mažą miestelį juodviem žingsniuojant į stotį, praeiviai sproginė akis į Hagridą. Haris jų nekaltino. Hagridas ne tik buvo dukart aukštesnis už juos, bet ir nuolat rodė pirštu į paprasčiausius daiktus, pavyzdžiui, automobilių stovėjimo skaitiklius, ir garsiai šūkaliojo:

- Matai, Hari? Ko tik neprasigalvoja tie Žiobarai, a?

- Hagridai, - tarė Haris net uždusęs, mat reikėjo neatsilikti nuo milžino, - sakei, Gringotse yra slibinų?

- Girdėjau, kad taip, - atsakė Hagridas. - Ot norėčiau turėti slibiną.

- Turėti?

- Nuo mažų dienų noriu. Va čia sukam.

Priėjo stotį. Po penkių minučių išvyksta traukinys į Londoną. Hagridas, nepažįstantis „Žiobarų pinigų“, atidavė juos Hariui, kad nupirktų bilietus.

Traukinyje žmonės dar labiau spoksojo. Hagridas atsisėdo ir ėmė megzti kažką panašaus į aitriai geltoną cirko palapinę.

- Tebeturi laišką, Hari? - paklausė skaičiuodamas akis. Haris išsitraukė iš kišenės pergamento lapą.

- Gerai, - tarė Hagridas. - Ten yra sąrašas, ką tau reikia nusipirkti. Haris išskleidė kitą lapą, kurio vakare nebuvo pastebėjęs, ir perskaitė:

HOGVARTSO BURTŲ IR KERĖJIMO MOKYKLA

Uniforma

Pirmakursiams reikia turėti:

- 1. Tris darbinius apsiaustus (juodus)*
- 2. Vieną dieninę smailią skrybėlę (juoda)*
- 3. Vienerias apsaugines pirštines (slibino odos ar panašias)*
- 4. Vieną žieminę mantiją (juoda, su sidabro sagtimis) Atkreipiame dėmesį, kad ant visų drabužių turi būti prisiūta pavardė*

Vadovėliai

Visi mokiniai privalo turėti šias knygas:

Miranda Vištvanagienė. Tipinių kerėjimų knyga (1-ai klasei)

Batilda Maišinė. Magijos istorija

Adalbertas Abejoklis. Magijos teorija

Emerikas Žabas. Pavertimų pradžiamokslis

Filida Spora. Tūkstantis stebuklingųjų žolių ir grybų

Arsenijus Erkė. Stebuklingieji gėralai ir nuodai

Njutas Miglapūtys. Fantastiniai gyvūnai ir kur juos rasti

Kventinas Trimblis. Juodoji magija ir kaip nuo jos apsisaugoti

Kitos mokymo priemonės:

1 burtų lazdelė

1 katilas (alavinis, standartinio 2-o dydžio)

1 komplektas stiklinių ar krištolinių buteliukų

1 teleskopas

1 žalvarinės svarstyklės

Moksleiviams galima turėti savo pelėdą, katę ar rupūžę

**TĖVAMS PRIMENAMA, KAD PIRMAKURSIAMS NELEIDŽIAMA NAUDOTIS SAVO
ŠLUOTOMIS**

- Neįau visa tai galima nusipirkti Londone? - nusistebėjo Haris.

- Jeigu žinai, kur eiti, - tarė Hagridas.

Haris niekad nebuvo lankęsis Londone. Nors Hagridas, regis, žinojo kelią, bet akivaizdžiai nebuvo pratęs kur nors patekti paprastu būdu. Metro jis įstrigo bilietų kontrolės barjere, o vagone ėmė garsiai skųstis, kad sėdynės per mažos ir traukinys per lėtai važiuoja.

- Nesuprantu, kaip Žiobarai apsieina be burtų, - bambėjo kopdamas sugedusiu eskalatoriumi. Jie atsidūrė judrioje gatvėje, pilnoje parduotuvių.

Hagridas buvo toks stambus, kad skrodė minią it ledlaužis, Hariui tik reikėjo neatsilikti. Jie ėjo pro knygynus ir muzikos parduotuves, mėsainių barus ir kino teatrus, bet nesimatė jokios krautuvėlės, kurioje galėtum įsigyti burtų lazdelę. Paprasčiausia gatvė, sausakimša paprasčiausių žmonių. Neįau iš tiesų daugelio mylių gylyje guli krūvos burtininkų aukso? Neįau tikrai esama parduotuvių, prekiaujančių kerėjimų knygomis ir šluotražiais? Ar tik visa tai nebus grandiozinis Durslių pokštas? Jei Haris nebūtų žinojęs, kad Dursliai neturi nė lašo humoro, gal ir būtų patikėjęs; vis dėlto nors viskas, ką Hagridas pasakojo, rodės neįmanoma, Haris negalėjo juo netikėti.

- Štai, - tarė Hagridas ir sustojo. - „Kiauras katilas“. Garsi parduotuvė. Tai tebuvo mažutė nustumgusi užėiga. Jei Hagridas nebūtų parodęs,

Haris nė nebūtų pastebėjęs. Pro šalį skubantys žmonės į ją net nedirstelėdavo. Jų žvilgsniai kryo į didelį knygyną, paskui - į muzikos įrašų krautuvę kitoj gatvės pusėj. Hariui staiga pasidingojo, kad „Kiaurą katilą“ mato tik jis ir Hagridas. Nespėjęs apie tai prasižioti, Hagridas jį įstūmė vidun.

Pagal tokią garsią vietą buvo per daug tamsu ir prasta. Kertėj sėdėjo kelios senučiukės ir iš mažų taurelių siurbčiojo cheresą. Viena rūkė ilgą pypkę. Kažkoks žmogutis, užsimaukšlinęs cilindrą, šnekučiavosi su barmenu, kuris buvo plikas kaip kiaušinis ir panašus į išsišiepusį bedantį

graikinį riešutą. Juodviem įėjus šnekos nutilo. Visi, atrodo, pažinojo Hagridą: jie mojo, šypsojosi, o barmenas iškart siekė stiklo ir paklausė:

- Kaip visada, Hagridai?

- Negaliu, Tomai, esu čia Hogvartso reikalais, - atsisakė Hagridas, uždedamas savo leteną Hariui ant peties, kad tam net keliai sulinko.

- Vajetau, - išvertė į Harį akis barmenas, - neįaugi čia... ar gali būti?... „Kiauram katile“ staiga įsiviešpatavo visiška tyla.

- Dievaži... - sušnibždėjo senukas barmenas, - juk tai Haris Poteris! Kokia garbė!

Jis išpuolė iš už baro, prišoko prie Hario ir su ašarom akyse suspaudė jam ranką.

- Sveiki sugrižę, ponaiti Poteri, sveiki sugrižę.

Haris neišmanė, ką ir sakyti. Visi žiūrėjo į jį. Senutė su pypke papsėjo ją nejausdama, kad pypkė užgesusi. Hagridas išsišiepė kaip jaunas mėnuo.

Subrūkšėjo visos kėdės, ir Haris staiga pamatė, kad visi „Kiauro katilo“ lankytojai jam duoda ranką.

- Doris Krokford, pone Poteri, negaliu patikėti, kad pagaliau su jumis susipažinsiu.

- Kaip aš didžiuojuosi, ponaiti Poteri, kaip didžiuojuosi.

- Visad svajojau paspausti jums ranką, aš taip jaudinuosi.

- Taip džiaugiuosi, pone Poteri, negaliu nė apsaityti. Esu Dedalas Diglis.

- Aš jus esu matęs! - sušuko Haris, kai Dedalui Digliui iš įkarščio nukrito cilindras. - Kartą jūs man nusilenkėte parduotuvėje.

- Jis prisimena! - sukliegė Dedalas Diglis, apžvelgdamas visus. - Ar girdėjot? Jis mane prisimena!

Haris spaudė ir spaudė rankas - Doris Krokford savąją atkišo nežinia kelintą kartą.

Jo pusėn nervingai žengė išblyškęs jaunikaitis. Viena jo akis trūkčiojo.

- Profesorius Kvirlis! - pradžiugo Hagridas. - Hari, profesorius Kvirlis bus vienas iš tavo mokytojų Hogvartse.

- Pppoteri, - sumikčiojo profesorius, čiupdamas Hariui už rankos, - nemmmoku išreikšti, kaip mmmalonu tave matyti.

- Ką jūs dėstote, profesoriau Kvirli?

- Apsisaugojimą nuo juodosios magijos, - sumurmėjo profesorius Kvirlis taip, lyg jam būtų negera net pagalvoti apie tai. - Tik tau vargu ar to reikia, Poteri, a? - nervingai nusijuokė jis. - Turbūt atėjai čia ap... apsipirkti, ką? Pppats noriu nnaujos knygos apie vampppyrus. - Ši mintis, regis, jį baisiai išgąsdino.

Tačiau kiti neleido profesoriui Kvirliui pasisavinti Hario. Tik po kokių dešimties minučių jis nuo jų visų išsivadavo. Pagaliau Hagridas perrėkė triukšmą:

- Na, užtenka, Hari. Šitiek visko reikia supirkti.

Doris Krokford paskutinį sykį paspaudė Hariui ranką, ir Hagridas per barą išvedė jį į nedidelį aptvertą kiemą, kur stovėjo šiukšlių konteineris ir kerojo piktžolės.

Hagridas išsišiepė.

- Ar nesakiau? Netikėjai, kad esi garsenybė. Net profesorius Kvirlis drebėjo su tavim susipažindamas - žinok, jis visada dreba.

- Ar visada toks nervingas?

- O taip. Vargšelis. Auksinė galva. Viskas buvo gerai, kol studijavo knygas, bet paskui pasiėmė metus praktikos... Girdėjau, kad Švarcvalde susidūrė su vampyrais ir turėjo nemalonumų per vieną raganą. Nuo tada vaikšto kaip nesavas. Bijo mokinių, bijo savo dėstomų dalykų... Ei, kurgi mano skėtis?

Vampyrai? Raganos? Hariui sukosi galva. Tuo tarpu Hagridas skaičiavo plytas viršum šiukšlių konteinerio.

- Trys aukštyn... dvi į šoną... - bambėjo. - Tvarka, pasitrauk, Hari. Skėčio smaigaliu jis tris kartus pabeldė į tą vietą.

Plyta sukrutėjo, jos vidury pasidarė skylė, ji plėtėsi ir plėtėsi, ir po valandėlės priešais juos atsivėrė arka, pakankamai plati net Hagridui pralįsti. Už tos arkos vingiavo ir nyko tolyje akmenimis grįsta gatvė.

-Sveikas atvykęs į Skersinį skersgatvį, - tarė Hagridas ir nusijuokė iš Hario apstulbimo. Jie įžengė pro arką. Haris greit dirstelėjo per petį ir pamatė, kad arka už nugaros užsiraukė, liko lygi siena.

Prie artimiausios krautuvėlės saulėje blizgėjo katilų šūsnis. Virš jų iškaba skelbė: „Visokios talpos katilai - variniai, žalvariniai, alaviniai, sidabriniai, savamaisiai ir susiveriantieji“.

- Aha, tau reikės katilo, - pasakė Hagridas, - bet pirmiausia turim paimti pinigų.

Haris gailėjosi, kad neturi dar bent aštuonių akių. Eidamas šaligatviu kaip užsuktas sukiojo galvą į visas puses stengdamasis viską pamatyti: parduotuves, prekes šalia jų, pirkėjus. Priešais vaistinę drūta moteriškaitė purtė galvą bambėdama:

- Gal išprotėjo - septyniolika siklių už slibino jaknas!

Iš tamsios krautuvėlės su iškaba „Ailopso pelėdų centras - naminės ir baltosios pelėdos" sklido tykus ūbavimas. Keli berniukai maždaug Hario metų stovėjo priploję nosis prie šluotražių vitrinų.

- Žiūrėk, - išgirdo Haris, - „Aureolė-2000" - šiuo metu greičiausia šluota...

Jie ėjo pro parduotuves, prekiaujančias mantijomis, teleskopais ir keistais, Hariui lig tol nematytais sidabro įnagiais, vitrinų buvo užverstos šikšnosparnių blužnių ir ungurių akių statinaitėmis, kerėjimo knygų šūsnimis, žąsies plunksnomis ir pergamento ritinėliais, visokių gėralų buteliais, Mėnulio gaubliais...

- Štai ir Gringotsas, - tarstelėjo Hagridas.

Juodu išvydo sniego baltumo pastatą, iškilusį virš visų parduotuvėlių. Šalia jo tviskančių žalvarinių durų, apsirengęs raudona ir aukso spalvos uniforma stovėjo...

- Taip, goblinas, - ramiai tarė Hagridas, ir balto akmens laiptais jie užlipo pas jį. Goblinas buvo Hariui iki pečių. Juodbruvo gudraus veido, smailia barzdele ir, pastebėjo Haris, labai ilgais pirštais ir pėdomis. Jiems įeinant į vidų, jis nusilenkė. Viduje jie pamatė kitas duris, šiuokart sidabrines, jose buvo išraižyti tokie žodžiai:

Eikš, ateivi, tik, šiukštu, Nesigviešk svetimų turtų, Nes kas ima, bet neduoda, Moka brangiai už aukso puodą. Tad jei pogrindin įlįsi Ir ne savo lobio prašysi, Perspėjam, vagie, griežtai, Ne vien grobį rasi tenai.

- Kaip jau sakiau, būtų beprotystė bandyt apiplėšti banką, - priminė Hagridas.

Du goblinai nusilenkė, įleido juos pro sidabrines duris, ir jie atsidūrė didelėje marmuro salėje. Už ilgo aukšto darbastalio ant aukštų kėdžių sėdėjo gal šimtas gobtinų ir skrebena didelėse sąskaitų knygosė, žalvario svarstyklėmis svėrė monetas, pro didinamuosius stiklus apžiūrinėjo brangakmenius. Salė turėjo baisybę durų, pro visas goblinai įleidinėjo ir išleidinėjo klientus. Haris su Hagridu žengė prie stalo.

- Labas rytas, - tarė Hagridas neužsiėmusiam goblinui. - Atėjom paimti šiek tiek pinigų iš pono Hario Poterio saugyklos.

- Ar turite jo raktą, pone?

- Kažkur turiu, - atsakė Hagridas ir iškratė kišenes, goblino buhalterinę knygą apiberdamas papelijusiais šunų sausainiais. Goblinas suraukė nosį. Haris žiūrėjo, kaip dešinėje kitas goblinas sveria krūvelę rubinų, stambių lyg žioruojančios žarijos.

- Radau, - pagaliau pranešė Hagridas ir atkišo auksinį raktelį. Goblinas prikišo nosį.

- Rodos, tikras.

- Dar turiu profesoriaus Dumbloro laišką, - oriai išpūtė krūtinę Hagridas. - Dėl Pats Žinote Ko, padėto septyni šimtai tryliktoje saugykloje.

Goblinas lėtai perskaitė laišką.

- Gerai, - tarė atiduodamas jį, - liepsiu nuvežti jus prie abiejų saugyklų. Graibštuoli!

Graibštuolis irgi buvo goblinas. Kai Hagridas susikišo atgal į kišenes visus išmėtytus šunų sausainius, pro vienas duris abudu išsekė paskui Graibštuolį.

- Kas tas „pats žinote kas“, esantis septyni šimtai tryliktoje saugykloje? - paklausė Haris.

- Negaliu pasakyti, - mįslingai atsakė Hagridas. - Didelė paslaptis. Hogvartso reikalai. Dumbldoras manim pasitikėjo. Prarasčiau darbą, jei išduočiau.

Graibštuolis atidarė jiems duris. Haris, tikėjęsis dar daugiau marmuro, nustebo. Jie stovėjo siaurame akmeniniame koridoriuje, kurį apšvietė deglai. Koridorius staigiai smego žemyn, asla ėjo siauručiai bėgiai. Graibštuolis sušvilpė, ir bėgiais atlėkė mažutis vagonėlis. Juodu ėlipo, Hagridas tik vargais negalais, ir jie nuvažiavo.

Iš pradžių dardėjo tunelių labirintu. Haris bandė įsiminti kelią: kairėn, dešinėn, dešinėn, išsišakojimas, dešinėn, kairėn, - bet buvo neįmanoma. Barškantis vagonėlis, regis, pats žinojo, kur važiuoti, nes Graibštuolis nevairavo.

Nuo šalto oro greitai lekiant peršėjo akys, bet Haris sėdėjo plačiai atsimerkęs. Sykį pasirodė, kad vieno tunelio gale plykstelėjo ugnis, ir jis vikriai atsigrėžė pažiūrėti, ar tenai ne slibinas, bet nespėjo - jie nūrė dar giliau ir pravažiavo požeminių ežerą, kur iš urvo lubų ir dugno augo stalaktitai ir stalagmitai.

- Aš taip ir neskiriu stalaktitų nuo stalagmitų, - perrėkdamas dardėjimą sušuko Haris Hagridui.

- Stalagmitai turi „m“ raidę, - atsakė Hagridas. - Ir nieko daugiau manęs neklausinėk, nes, atrodo, vemsiu.

Jis išties buvo pažaliavęs, o kai vagonėlis pagaliau sustojo prie kažkokių durelių, išsiropštė ir atsirėmė į sieną, kad nedrebėtų keliai.

Graibštuolis atrakino dureles. Išsiveržė žalių dūmų kamuolys, jiems išsisklaidžius Haris aiktelėjo. Viduje gulėjo krūvelės aukso. Sidabro rietuvės. Varinių knutų kalnai.

- Viskas tavo, - nusišypsojo Hagridas.

Viskas Hario - neįtikėtina. Dursliai, aišku, nieko apie šį turtą nežinojo, nes būtų akies mirksniu priglobę. Kiek kartų skundėsi, kaip brangu jiems išlaikyti Hari? O visą tą laiką giliai po Londonu gulėjo jam priklausantis lobis.

Hagridas padėjo Hariui prisikrauti krepšelį pinigų.

- Auksinės monetos vadinasi galeonai, - paaiškino. - Galeonas turi septyniolika sidabro siklių, o siklis - dvidešimt devynis knutus, nesunku prisiminti. Ką gi, porai semestrų pakaks, likusius tau palaikysim. - Jis atsisuko į Graibštuolį. - Dabar prašom į septyni šimtai trylikta saugyklą, bet, jeigu galima, lėčiau.

- Turim tik vieną greitį, - tarė Graibštuolis.

Vagonėlis, tolydžio įsibėgėdamas, pasileido dar giliau. Darėsi vis šalčiau, tuneliai siaurėjo. Jie nudundėjo požeminiu tarpekliu, ir Haris pasilenkė per kraštą pažiūrėti, bene ką išvys tamsiame jo dugne, bet Hagridas suniurzgė ir atitraukė už pakarpos.

Septyni šimtai trylikta saugykla neturėjo užrakto.

- Pasitraukit, - įsakė Graibštuolis. Vienu iš savo ilgųjų pirštų jis švelniai perbraukė per duris, ir jos tarsė ištirpo.

- Jei šitai pamėgintų padaryti kas nors kitas, ne Gringotso goblinas, būtų įtrauktas vidun ir nebeišeitų, - pasakė Graibštuolis.

- O dažnai tikrinat, ar kas nepakliuvo? - pasidomėjo Haris.

- Maždaug kas dešimt metų, - išsiviepė Graibštuolis.

Haris neabejojo, kad šitaip saugomame podėlyje turi būti kas nors nepaprasta, ir nekantriai palinko į priekį, vildamasis pamatyti bent jau pasakiškus deimantus, - tačiau iš pirmo žvilgsnio vidus pasirodė tuščias. Paskui jis pastebėjo ant grindų prasto rudo popieriaus paketėlį. Hagridas jį paėmė ir įsikišo giliausiam apsiausto kišenėn. Hariui magėjo sužinoti, kas tai, bet suprato, jog verčiau neklausti.

- Nagi, lipam vėl į tą pragaro vežimą, ir nekalbink manęs. Geriau būsiu susičiaupęs, - tarė Hagridas.

Pardūmę vagonėliu, markstydamiesi nuo saulės, juodu vėl atsirado priešais Gringotso banką. Haris neišmanė, kur pirmiausia mestis, kai dabar toks turtingas. Nereikėjo žinoti, kiek galeonų atitinka svarą sterlingų, kad suvoktų krepšelyje turįs daugiau, nei susidarytų per visą gyvenimą gautų pinigėlių, - net Dudlis niekad šitiek neturėjo.

- Galim čia nupirkti tau uniformą, - pasakė Hagridas, linktelėdamas į iškabą „Madam Malkin drabužiai kiekvienai progai“. - Klausyk, Hari, tu nieko prieš, jei aš šmukštelėsiu į „Kiaurą katilą“ bent kiek pataisyti sveikatos? Negaliu pakęsti Gringotso vežimų. - Jis išties atrodė prastai, tad Haris nedrąsiai vienas įžengė į madam Malkin parduotuvę.

Madam Malkin buvo kresna violetinėm drapanom vilkinti ragana. Ji šypsojosi.

- Sakai, Hogvartso uniformos? - pertraukė ji Hariį. - Viską turiu - tiesą sakant, šiuo metu matuojasi kitas jaunikaitis.

Parduotuvės gale ant žemos kėdutės stovėjo berniukas blyškiu smailiu veideliu, o kita ragana smaigstė jam ilgo juodo apsiausto apačią -reikėjo patrumpinti. Madam Malkin šalia jo pastatė ir Hariį, užmovė ilgą apsiaustą ir taip pat ėmė smeigtukais žymėti ilgį.

- Labas, - užkalbino jį berniukas. - Irgi į Hogvartą?

- Taip, - atsakė Haris.

- Mano tėvas šalimais perka knygas, o mama tolesnėj parduotuvėj renka burtų lazdele, - tingiu balsu pasigyrė berniukas. - Paskui nutempsiu juos pažiūrėti lenktyninių šluotų. Nesuprantu, kodėl pirmakursiams negalima turėti savų. Manau prispirti tėvą, kad nupirktų, ir kaip nors įsinešiu mokyklon.

Hariui berniūkštis smarkiai priminė Dudlį.

- O tu ar turi nuosavą šluotą? - nesiliovė tasai.

- Ne, - tarstelėjo Haris.

- Kvidičą žaidi?

- Ne, - vėl atsakė Haris, neįsivaizduodamas, kas, po paraliais, galėtų būti tas kvidičas.

- O aš žaidžiu. Tėvas sako, būtų nusikaltimas, jei manęs nepaimtų į koledžo rinktinę, ir aš pritariu. Ar jau žinai, kokiam koledže mokysies?

- Ne, - atsakė Haris, jausdamasis vis kvailiau.

- Na, iš tikrųjų niekas nežino, kol neatvyksta į mokyklą, bet aš žinau, kad būsiu Klastūnyne, visa mūsų šeima ten buvo. Ką tu, jei pakliūčiau į Švilpynę, tikriausiai mesčiau mokyklą, o tu?

- Hmm... - numykė Haris, apgailestaudamas, kad neturi ko įdomesnio pasakyti.

- Tik pažiūrėk į tą milžiną! - staiga sušuko berniūkštis, linktelėdamas lango pusėn. Ten stovėjo Hagridas. Jis šypsojosi Hariui ir rodė į du ledų kūgius rankose - atseit negali atidaryti durų.

- Čia Hagridas, - pasakė Haris, patenkintas, kad mokykloje turi pažįstamą, o berniūkštis - ne. - Dirba Hogvartse.

- Aaa, girdėjau. Jis ten lyg ir tarnas?

- Sargas, - atšovė Haris, vis labiau nemėgdamas vaikėzo.

- Va va. Girdėjau, tikras laukinis: gyvena lūšnelėje mokyklos teritorijoje, tarpais vis pasigeria, tada bando užsiimti magija, bet tiktai padega savo lovą.

- Manau, jis nuostabus, - šaltai tarė Haris.

- Nejaugi? - purkštelėjo vaikėzas. - Kodėl jis su tavim? Kur tavo tėvai?

- Mire, - striukai atsakė Haris. Nenorėjo šitam vaikui smulkiai aiškinti.

- O, atleisk, - nė kiek neatsiprašomai tarė vaikėzas. - Bet jie buvo mūsiškiai, ar ne?

- Jie buvo burtininkai, jei šito klausai.

- Tikrai neturėtų priimti kitokių, kaip sakai? Kiti vaikai ne tokie, jie užaugo nieko nenutuokdami apie mūsų reikalus. Kai kurie sužinojo apie Hogvartą tik tada, kai gavo laišką, įsivaizduoji? Manau, Hogvartse turėtų mokytis tik senų burtininkų šeimų atžalos. Tiesa, kokia tavo pavardė?

Hariui nespėjus atsakyti, madam Malkin pranešė:

- Jau baigiau, vaikeli. - Ir Haris, nè kiek nesigailèdamas, kad nebereiks šnekètis su berniūkšèciu, stryktelèjo nuo kèdutès.

- Na, susitiksime Hogvartse, - nutèsè vaikèzas.

Laižydamas Hagrido nupirktus ledus (avietinius, glaistytus šokoladu ir su kapotais riešutais), Haris tylèjo.

- Kas ne taip? - prabilo Hagridas.

- Nieko, - pamelavo Haris. Juodu sustojo nusipirkti pergamento ir žąsies plunksnų. Haris pralinksmèjo radęs buteliuką rašalo, kuris rašant keičia spalvą. Gatvèje jis paklausè:

- Hagridai, kas yra kvidičas?

- Kad tave vilkolakiai, Hari, vis užmirštu, kiek nedaug tu žinai! Nežinoti apie kvidičą!

- Liaukis, man ir taip negera, - pasakè Haris ir papasakojo apie blyškiaveidį berniuką madam Malkin parduotuvèje. - Ir dar sakè, kad vaikai iš Žiobarų šeimų neturètų pakliūti į...

- Tu nesi iš Žiobarų šeimos. Kad jis bûtų žinojęs, kas tu toks... juk užaugo su tavo vardu, jeigu jo tėvai burtininkai... tu juos matei „Kiaurame katile". Be to, ką jis išmano! Geriausi iš tų, kuriuos pažinojau, buvo kaip tik kilè iš Žiobarų - kad ir tavo mama! Betgi matai, kokia jos seserèlè!

- Taigi kas tas kvidičas?

- Toks mūsų sportas. Burtininkų. Panašus... panašus į Žiobarų futbolą, tik žaidžiamas ore, skraidant ant šluotų, ir keturiais kamuoliais. Taisyklės sunkoka paaiškinti.

- O kas yra Klastūnynas ir Švilpynè?

- Mokyklos koledžai. Jų keturi. Visi sako, kad Švilpynèje mokosi vieni mulkiai, bet...

- Dedu galvą, kad pakliūsiu į Švilpynè, - liūdnei tarè Haris.

- Geriau Švilpynè negu Klastūnynas, - niauriai pasakè Hagridas. -Nebuvo nè vieno burtininko ar raganos, kurie Klastūnyne nebūtų nuèjè šunkeliais. Tarp jų ir Pats Žinai Kas.

- Vol... atsiprašau, Pats Žinai Kas mokèsi Hogvartse?

- Prieš daugybè metų.

Užèjè į „Gražmenas ir juodulius", jie supirko Hariui reikalingas knygas. Lentynos iki pat lubų buvo pilnos oda įrištų tomų, didelių it šaligatvio plokštès, knygelyčių sulig pašto ženklais šilku aptrauktis viršeliu-kais, knygų, prirašytų nesuprantamais simboliais, ir knygų tušèiais puslapiais. Net ir Dudliui, gyvenime niekad nieko neskaitanèiam, bûtų knietèjè kai kurias paèiupinèti. Hagridas turèjo tempte

nutempti Hariį nuo profesoriaus Žalymo Kerštininko monografijos „Užkeikimai ir atkeikimai (Užburk savo draugus ir sutriuškink priešus naujausiais keršto būdais: nuvaryk plaukus, kojas paversk drebučiais, atimk kalbą ir t.t.)“.

- Norėjau rasti būdą, kaip užkeikti Dudlį.

- Nesakau, kad nevertėtų, bet Žiobarų pasaulyje burtus galima naudoti tik išimtiniais atvejais, - paaiškino Hagridas. - Be to, vis tiek nieko nepaveiktum, reikės daug mokytis, kol sugebėsi burti.

Hagridas neleido Hariui įsigyti gryno aukso katilo („Sąrašė pasakyta „alavinis““), bet jie nupirko dailias svarstyklės nuodų ir vaistų sudėtinėms dalims sverti ir sustumiamąjį teleskopą. Po to apsilankė vaistinėje, kur buvo taip įdomu, jog nebepaisėi klaikios supuvusių kiaušinių ir kopūstų smarvės. Ant grindų stovėjo statinės su kažkokiais gliumais, lentynos buvo prikimštos džiovintų žolių ir šaknų, spalvotų miltelių stiklainių, o palubėje kabėjo plunksnų ryšeliai, ilčių ir užsiritusių nagų vėriniai. Kol Hagridas aiškino su pardavėju, kokių medžiagų reikėtų pirmakursiui, Haris apžiūrino sidabrinis vienasragio ragus po dvidešimt vieną galeoną ir mažulytes blizgančias, juodas vabalų akutes (penki knutai už septuvėlį).

Gatvėje Hagridas peržvelgė Hario sąrašą.

- Dar liko burtų lazdelė. Vaje, aš gi tau neturiu gimtadienio dovanos. Haris užraudo.

-Juk nebūtina...

- Žinau, kad nebūtina. Klausyk, nupirksiu tau gyvūną. Ne rupūžę, rupūžės seniai išėjo iš mados, tave užjuoktų. Kačių aš pats nemėgstu,

man jos tik čiaudulį varo. Nupirksiu pelėdą. Visi vaikai nori pelėdų, jos baisiai naudingos, nešioja paštą ar taip ką nors.

Po dvidešimties minučių jie išėjo iš „Ailopso pelėdų centro“, kuriame viešpatavo tamsa, o tamsa buvo pilna šiugždėjimo ir žybsinčių lyg deimantai akių. Haris nešėsi didelį narvelį su gražuole baltąja pelėda, kuri kietai miegojo pasikišusi snapą po sparnu. Dėkodamas iš susijaudinimo ėmė mikčioti, visai kaip profesorius Kvirlis.

- Nėr už ką, - kimiai tarė Hagridas. - Nemanau, kad iš Durslių būtum gavęs daug dovanų. Beliko užeit pas Olivanderį, jis laiko geriausią burtų lazdelių krautuve, o tau reikia ne bet kokios.

Burtų lazdelė... Štai ko Haris labiausiai troško.

Paskutinė krautuvelė toje gatvėje buvo siaurutė ir apšepusi. Apsilupinęjusios paaukuotos raidės virš durų skelbė: „Olivanderiai - puikių burtų lazdelių gamintojai nuo 382 pr. Kr.“ Apdulkinęjusioje vitrinoje ant išblukusios raudonos pagalvėlės gulėjo vienai viena lazdelė.

Jiems žengiant vidun, kažkur namo gilumoje sutilindžiavo varpelis. Mažučiam kambarėly buvo kaip ir tuščia, tik stovėjo suklypusi kėdė, ant jos Hagridas atsisėdo laukti. Haris pasijuto keistai, lyg atėjęs į

griežtas taisykles turinčią biblioteką. Nurijęs daugybę naujų klausimų, besiveržiančių pro gerklę, ėmė spoksoti į tūkstančius siauručių dėželių, tvarkingai sukrautų į rietuves iki lubų. Kažkodėl pašiorpo sprandas. Net tylą ir dulkės, regis, alsavo slapta magija.

- Sveiki, - ištarė tylus balsas. Haris pašoko. Matyt, ir Hagridas pašoko nuo tos suklypusios kėdės, nes ji garsiai sugirgždėjo.

Priešais juos stovėjo senukas, jo šviesios apvalios akys krautuvėlės prieblandoje švietė tarsi mėnuliukai.

- Sveiki, - droviai atsakė Haris.

- Aha... Taip taip. Jau senokai laukiu tavęs pasirodant, Hari Poteri. Turi motinos akis. Rodos, tik vakar pirkto iš manęs savo pirmąją lazdelę. Dešimties colių ilgio, šmaikščią, padarytą iš karklo. Puiki lazdelė kerėti.

Ponas Olivanderis priėjo artyn. Hariui norėjosi, kad senukas bent mirksėtų. Sidabriškos jo akys buvo šiurpokos.

- Na, o tavo tėvui labiau patiko raudonmedžio lazdelė. Vienuolikos colių. Lanksti. Šiek tiek galingesnė, ideali, kai nori kuo nors pasiversti. Žinok, tavo tėvas ją džiaugėsi. Lazdelė, verta tikro burtininko.

Ponas Olivanderis priėjo taip arti, kad beveik sudūrė su Hariu nosį. Haris matė savo atvaizdą tose blausiose akyse.

- Štai kur... - Ponas Olivanderis ilgu baltu pirštu palietė žaibo formos randą Hario kaktoje.

- Labai gaila, kad kaip tik aš pardaviau tai padariusią lazdelę, - tyliai tarė jis. - Trylikos su puse colio. Kukmedžio. Galinga, nepaprastos galios, o blogose rankose... ak, jei būčiau žinojęs, kas tai lazdelei lemta įvykdyti...

Jis papurtė galvą ir, Hario džiaugsmui, atsigrėžė į Hagridą.

- Rubėjus! Rubėjus Hagridas! Kaip malonu vėl tave matyti... Ažuolinė, šešiolikos colių, gan lanksti, ar ne?

- O taip, pone, taip, - sumurmėjo Hagridas.

- Gera buvo lazdelė. Tačiau, tikiuosi, ją sulaužė, kai tave išmetė iš mokyklos? - netikėtai užsipoilė ponas Olivanderis.

- Aaa... taip, sulaužė, - nesmagiai mindžikuodamas atsakė Hagridas. - Bet aš pasilikau šakaliukus, - linksmai pridūrė.

- Bet gal jų nenaudoji? - griežtai paklausė ponas Olivanderis.

- Ne ne, pone, - skubiai patikino Hagridas. Haris pastebėjo, kad jis stipriai sugniaužė savo rausvajį skėtį.

- Hmm... - pervėrė jį žvilgsniu ponas Olivanderis. - Nagi, ponaiti Poteri, pažiūrėkim. - Iš kišenės jis išsitraukė sidabriniais ženklais išmargintą metrą. - Ktra ranka mojuosi burtų lazdele?

- Eee... na, aš dešiniarankis, - tarė Haris.

- Duokš ranką. Šitaip. -Jis pamatavo visą ranką, paskui dilbį, atstumą nuo peties iki grindų, nuo kelio iki pažasties, galiausiai metru apjuosė galvą. Matuodamas kalbėjo: - Visos Olivanderių firmos lazdelės turi šerdį, pripiltą baisiai stiprios stebuklingos medžiagos, ponaiti Poteri. Mes naudojame vieneragio plaukus, fenikso uodegos plunksnas ir slibinų širdis. Nerasi dviejų panašių Olivanderių firmos lazdelių. Ir, aišku, jokio kito burtininko lazdele negausi tokių gerų rezultatų.

Staiga Haris pajuto, kad metras jam pats matuoja tarpelį tarp šnervių. Ponas Olivanderis kilnojo dėžutes lentynose.

- Gana, - tarė, ir metras susirangė ant grindų. - Gerai, ponaiti Poteri. Pabandyk šitą. Bukmedžio, su slibino širdimi. Devynių colių. Graži ir judri. Imk ir mostelėk.

Haris paėmė lazdelę ir (jausdamasis kvailai) pamojavo, bet ponas Olivanderis iškart ištraukė lazdelę jam iš rankos.

- Klevo, su fenikso plunksna. Septynių colių. Visai šmaikšti. Bandyk. Haris pabandė - bet nespėjo nė mostelėti, kai ponas Olivanderis ją

atėmė.

- Ne ne. Va juodmedžio, su vieneragio plauku, aštuonių su puse colių, tampri. Bandyk, bandyk.

Haris pabandė. Paskui dar. Ir dar. Neįsivaizdavo, ko ponas Olivanderis nori. Ant suklypusios kėdės augo išmėgintų lazdelių krūva, bet ponas Olivanderis, vis labiau džiaugdamasis, traukė ir traukė iš lentynų dėžes.

- Įnoringas klientas, a? Nieko, tuoj surasim idealią. Kaži gal... Taip, kodėl gi ne... Neįprastas derinys: bugienis ir fenikso plunksna, vienuolikos colių, daili ir liauna.

Haris paėmė lazdelę. Staiga pirštai užkaito. Jis iškėlė lazdelę virš galvos, užsimojo, lazdelė sušvilpė dulkiname ore, iš jos galiuko lyg fejerverkas pasipylė raudonos ir auksinės kibirkštys, numargindamos sienas šokančiomis švieselėmis. Hagridas riktėlėjo, suplojo delnais, o ponas Olivanderis sušuko:

- Valio! Iš tikrųjų nuostabu. Na na na... kaip įdomu... be galo įdomu... Tebebambėdamas „įdomu, įdomu“, jis įdėjo Hario lazdelę dėžutėn, o

šią suvyniojo į rudą popierių.

- Atsiprašau, - prakalbo Haris, - kas gi taip įdomu? Ponas Olivanderis įsmeigė į Hariį savo blyškiasias akis.

-Aš prisimenu visas parduotas lazdeles, ponaiti Poteri. Kiekvieną. Taip jau atsitiko, kad tas feniksas, kurio uodegos plunksna yra tavo lazdelėje, lig tol buvo davęs plunksną tik vieną kartą. Išties įdomu, jog tau lemta turėti lazdelę, kurios sesuo... taigi kurios sesuo paliko tau šitą randą.

Haris nurijo seilę.

- Taip, trylikos su puse colio. Kukmedžio. Neįtikėtini sutapimai. Nepamiršk, kad lazdelė pati pasirenka burtininką. Manau, iš tavęs galime tikėtis didelių dalykų, ponaiti Poteri. Šiaip ar taip, Tas, Kurio Vardas Ne-minėtinas, atliko didžius žygius - baisius, tačiau didžius.

Haris sudrebėjo. Nelabai jam patiko ponas Olivanderis. Jis sumokėjo už lazdelę septynis aukso galeonus, ir ponas Olivanderis nusilenkęs išlydėjo juos laukan.

*

Saulė jau krypo vakarop, kai Haris su Hagridu grįžo iš Skersinio skersgatvio - atgal per sieną, per ištuštėjusį „Kiaurą katilą“. Haris tylėjo; metro traukinys net nepastebėjo, kaip žmonės vėpso į juos, apsikrovusius keistais paketais, ir į pelėdą, miegančią Hariui ant kelių. Aukštyn eskalatoriumi, ir štai jie Pedingtono stotyje. Haris pamatė, kur esąs, tik tada, kai Hagridas paplojo jam per petį.

- Iki traukinio dar gali užkąsti, - pasakė.

Jis nupirko Hariui mėsainį, ir abu ėmė valgyti atsisėdę ant plastikinių kėdžių. Haris nesiliovė dairytis. Viskas atrodė nei šiaip, nei taip.

- Ar viskas gerai, Hari? Tu toks tylus, - susirūpino Hagridas.

Haris abejojo, ar mokėtų paaiškinti. Jis sulaukė gražiausio gyvenime gimtadienio, bet vis tiek... Kramtydamas mėsainį ieškojo žodžių.

- Visiems atrodo, kad esu nepaprastas, - pagaliau prabilo. - Visi tie žmonės „Kiaurame katile“, profesorius Kvirilis, ponas Olivanderis... bet aš visai nieko nenučiuoju apie magiją. Kaip jie gali laukti iš manęs didžių dalykų? Aš garsus, tačiau net neprisimenu, kuo išgarsėjau. Neprisimenu, kas atsitiko, kai Vol... atsiprašau, noriu pasakyti - tą naktį, kai mirė mano tėvai.

Hagridas persilenkė per stalą. Susivėlusioje barzdoje švietė meili šypsena.

- Nesirūpink, Hari. Greit visko išmoksi. Hogvartse visi pradeda nuo nulio, pamatysi, kaip viskas bus puiku. Tik būk pats savimi. Žinau, kad sunku. Tapai išskirtas iš visų, o šitai visada nelengva. Hogvartse tau labai patiks. Man patiko - ir dabar patinka, jei nori žinoti.

Hagridas įsodino Hariį traukinin, kuris parveš jį į Durslių namus, ir padavė voka.

- Bilietas į Hogvartą, - paaiškino. - Pirmą rugsėjo iš Kings Kroso, biliete parašyta. Jei turėsi keblumų dėl Durslių, pasiųsk laišką per savo pelėdą, ji žinos, kur mane rasti... Iki pasimatymo, Hari.

Traukinys pajudėjo. Haris norėjo kuo ilgiau matyti pasilikusį Hagridą; jis atsistojo, prispaudė prie lango stiklo, bet sumirksėjęs Hagridas išnyko.

ŠEŠTAS SKYRIUS

Kelionė iš devinto su trim ketvirčiais perono

Paskutinis mėnuo pas Durslius Hariui nebuvo malonus. Tiesa, dabar Dudlis Hario taip bijojo, kad nė už ką nepasilikdavo su juo tam pačiam kambaryje, o teta Petunija su dėde Vernonu nebeuždarydavo jo sandėliuke, nevarydavo prie jokio darbo, ant jo nerėkaudavo - tiesą sakant, išvis su juo nekalbėjo. Ir išsigandę, ir įtūžę, jie elgėsi taip, lyg Haris būtų tuščia vieta. Nors toks elgesys daugeliu atžvilgių buvo pažanga, po truputį ėmė slėgti.

Haris su pelėda tupėjo savo kambaryje. Nutarė duoti jai Hedvigos vardą, kuri aptiko „Magijos istorijoje“. Nuo savo vadovėlių negalėjo atsitraukti. Skaitydavo lovoje iki vėlumos, o Hedviga išskrisdavo pro langą ir parskrisdavo kada tinkama. Gerai, kad teta Petunija nebeateidavo siurbti jo kambario, nes Hedviga prinešdavo negyvų pelių. Kas vakarą eidamas gulti Haris popieriaus lape ant sienos užbraukdavo dar vieną dieną ir suskaičiuodavo, kiek liko iki rugsėjo pirmosios.

Rugpjūčio trisdešimt pirmąją Haris nutarė, kad vertėtų pasikalbėti su dėde ir dėdiene apie važiavimą į Kings Kroso stotį, tad nuėjo į svetainę, kur jie visi žiūrėjo televizijos viktoriną. Jis kostelėjo įspėdamas apie savo pasirodymą, ir Dudlis rėkdamas išlėkė iš kambario.

- Dėde Vernonai?

Dėdė suniurzgė - atseit netrukdyk.

- Man rytoj reikia būti Kings Kroso stotyje, aš iš ten vy... vyksiu į Hogvartą.

Dėdė Vernonas vėl suniurzgė.

- Ar galėtumėt nuvežti mane į stotį? Burbt. Haris tai suprato kaip sutikimą. - Ačiū.

Jis jau norėjo lipti laiptais viršun, kai dėdė Vernonas pagaliau prašneko:

- Įdomus būdas į burtininkų mokyklą važiuoti traukiniu. Gal prakiuro visi skraidantieji kilimai?

Haris tylėjo.

- Kur vis dėlto yra ta mokykla?

- Nežinau, - atsakė Haris, pirmąkart suvokdamas, jog iš tiesų nežino. Jis išsitraukė iš kišenės Hagrido duotą bilietą. - Tačiau vienuoliktą valandą turiu įlipti į traukinį... iš devinto su trim ketvirčiais perono, - perskaitė bilietą.

Dėdė su teta išpūtė akis.

- Kokio perono?

- Devinto su trim ketvirčiais.

- Nepaistyk nesąmonių, - atšovė dėdė, - nėra tokio perono.

- Mano toks bilietas.

- Visi jie be vieno šulo, - nutarė dėdė Vernonas. - Visiški bepročiai. Pamatysi. Gerai, nuvešim tave į Kings Krosą. Rytoj vis tiek reikia į Londoną, kitaip, aišku, nesulauktum.

- O ko jums reikia į Londoną? - paklausė Haris, norėdamas būti draugiškas.

- Vešim Dudlį į ligoninę, - atrėžė dėdė. - Prieš išvažiuojant į Smeltingsą reikia išoperuoti tą prakeiktą uodegėlę.

*

Kitą rytą Haris pabudo penktą valandą ir daugiau nebeužmigo - taip jaudinosi ir nerimavo. Atsikėlęs apsimovė senuosius džinsus: nenorėjo stotyje išsiskirti burtininko apsiaustu, persivilks traukinyje. Dar patikrino pagal sąrašą, ar viską susidėjęs, pažiūrėjo, ar gerai uždarytas Hedvigos narvelis, ir ėmė vaikščioti po kambarį laukdamas, kol atsikels Dursliai. Po dviejų valandų didžiulis, sunkus Hario lagaminas atsidūrė Durslių automobilio bagažinėje. Teta Petunija šiaip taip prikalbino Dudlį sėstis šalia Hario, ir jie leidosi į kelią.

Kings Krosą pasiekė dešimtą valandą. Dėdė Vernonas nudrėbė Hario lagaminą į vežimėlį ir pats nustūmė stotin. Hariui pasirodė, kad dėdė neįprastai geras, bet staiga tasai, bjauriai išsišiepęs, sustojo priešais peronus.

- Na, štai, berniuk. Devintas peronas, dešimtas. Tavasis turėtų būti vidury tarp jų, bet, matyt, dar nepastatytas, ką?

Jis, aišku, sakė tiesą. Viršum vieno perono kabėjo didelis plastikinis devintukas, virš kitos - dešimtukas, o viduryje nieko nebuvo.

- Sėkmės moksle, - dar pikčiau nusiviepe dėdė Vernonas ir nuėjo. Haris atsigrėžęs pamatė, kaip Dursliai nuvažiuoja. Visi trys kvatojo. Hariui išdžiūvo burna. Ką, po galais, jam daryti? Žmonės jau ėmė į jį šnairuoti - dėl pelėdos. Turės ką nors paklausti.

Jis sustabdė praeinantį budėtoją, bet nediršo minėti devinto su trim ketvirčiais perono. Budėtojas kaip gyvas nebuvo girdėjęs jokio Hogvartso, o kai Haris net negalėjo pasakyti, kokioje šalies vietoje ta mokykla, pradėjo pykti, tarsi Haris būtų apsimetęs neišmanėliu. Visai nusiminęs Haris paklausė, kur stovi vienuolikta valandą išeinantis traukinys, bet budėtojas atsakė, jog tokio traukinio nesą. Pagaliau jis nudrėžė savo keliu burbėdamas apie bjaurius gaišintojus. Haris iš paskutiniųjų stengėsi nepasiduoti panikai. Virš atvykimo perono kabantis laikrodys rodė, kad jam liko dešimt minučių įsėsti į Hogvartso traukinį, o jis net neįsivaizduoja, kaip tai padaryti. Stypso vidury stoties su nepakeliamu lagaminu, pilnom kišenėm burtininkų pinigų ir didžiule pelėda.

Tikriausiai Hagridas jį pamiršo pamokyti, ką reikia dar padaryti, - panašiai kaip pabarbenti į trečią plytą iš kairės, kad patektum į Skersinį skersgatvį. Gal jam išsiimti lazdelę ir ja pabelsti į bilietų barjerą tarp devinto ir dešimto peronų.

Tą akimirką už nugaros praėjo keletas žmonių ir jis išgirdo juos kalbantis.

-... aišku, bus prisikimšę Žiobarų...

Haris staigiai atsigrėžė. Tuos žodžius pasakė stora moteriškė, lydinti keturis berniukus raudonų raudoniaisiais plaukais. Kiekvienas turėjo tokį patį kaip Hario lagaminą - ir nešėsi po *pelėdą*.

Plakančia širdžia Haris nusekė paskui juos, stumdamas vežimėlį. Jiems sustojus sustojo ir jis - tokiu atstumu, kad girdėtų, ką tie šnekės.

- Nagi, kelintas peronas? - paklausė berniukų motina.

- Devintas su trim ketvirčiais! - įsikibusi jai į ranką, suciepsėjo maža mergytė, taip pat raudonplaukė. - Mama, ir aš noriu...

- Dar neužaugai, Džine, taigi nezyzk. Gerai, Persi, lipk pirmas. Persis, lyg ir vyriausias iš jų, nudrožė prie devinto ir dešimto peronų.

Haris žiūrėjo bijodamas net mirktelėti, kad nepražiopsotų, - bet vos tik berniukas pasiekė pertvarą tarp abiejų peronų, priešais jį užtelėjo didžiausias būrys turistų, ir kai pro šalį nulingavo paskutinė kuprinė, Persis jau buvo dingęs.

- Fredi, dabar tu, - tarė storulė.

-Aš ne Fredis, o Džordžas, - išsišiepė vaikas. - Dievaži, moterie, ir dar vadiniesi mūsų motina? Nejau nepažįsti, kad aš Džordžas?

- Atsiprašau, Džordžai, vaikeli.

- Aš tik pajuokavau, iš tikrųjų ir esu Fredis, - pasakė berniukas ir nuėjo. Jo brolis dvynys šūktelėjo pasiskubinti, Fredis, matyt, taip ir padarė, nes po sekundės išnyko. Bet kur?

Dabar trečias broliukas žvaliai nutrepsėjo prie bilietų barjero -jau pasiekė. Ir staiga tarsi skradžiai žemės prasmego. Nieko nepadarysi.

- Atsiprašau, - kreipėsi jis į storąją moteriškę.

- Labas, vaikeli. Pirmą kartą važiuoji į Hogvartsa? Ronis irgi naujokas, - parodė jį į savo jaunėlį. Jis buvo plonas ir ištįsęs, strazdanotas, didelėm plaštakom ir pėdom, ilga nosimi.

- Taip, - atsakė Haris. - Bet, matote... matote, aš nežinau, kaip...

- Kaip patekti į reikiamą peroną? - maloniai užbaigė moteris, ir Haris linktelėjo.

- Nesirūpink. Ramiausiai drožk tiesiai į bilietų barjerą tarp devinto ir dešimto peronų. Nesustok ir, svarbiausia, nebijok, kad į jį atsitrenksi. Jeigu jaudiniesi, geriausia bėk. Nagi, mauk pirma Ronio.

- Ee... gerai, - sumurmėjo Haris.

Jis apsuko vežimėlį ir įbedė akis į barjerą. Sis atrodė grėsmingai.

Ėmė eiti jo link. Jį stumdė žmonės, skubantys į devintą ir dešimtą peronus. Haris paspartino žingsnį. Tikriausiai plosis į tą barjerą ir bus po visam. Užsigulęs ant vežimėlio, pasileido bėgti, barjeras vis artėjo... jis neįstengs sustoti... vežimėlis nebeklauso... liko gal žingsnis... prieš atsitrenkdamas užsimerkė...

Tačiau į nieką neatsitrenkė... jis tebebėgo... atsimerkė...

Prie perono, prisigrūdusio žmonių, stovėjo skaisčiai raudonas garvežys. Lentelė viršum kelio skelbė: „Hogvartso ekspresas, 11 val.“ Atsigrėžęs Haris vietoj bilietų barjero išvydo kalstytos geležies arką ir žodžius „Devintas su trim ketvirčiais peronas“. Jam pavyko.

Viršum besišnekučiuojančių žmonių draikėsi garvežio dūmai, o tarp kojų šmaižiojo visokiausio plauko katės. Tam šurmuly, aplinkui brūkšint lagaminams, tarp savęs piktai ūkavo pelėdos.

Pirmuose keliuose vagonuose karaliavo moksleiviai: vieni, iškišę galvas pro langus, kalbėjosi su namiškiais, kiti pešėsi dėl vietų. Haris stūmė tolyn savo vežimėlį, ieškodamas tuštesnio vagono. Pralenkė apskritaveidį berniuką, kuris skundėsi:

- Senele, aš ir vėl pamečiau rupūžę.

- Ak, Nevili, - atsidūsėjo senutė.

Būrelis mokinių buvo apspitęs vaiką virvutėmis susuktais plaukais.

- Li, duok pažiūrėti, būk geras.

Berniukas atvožė dėžutę, kurią laikė rankoje, visi ėmė spiegti, šaukti, nes kažkoks padaras kyštelėjo iš dėžutės ilgą plaukuotą kojelę.

Haris spraudėsi toliau ir traukinio gale rado pustuštę kupė. Pirmiausia jis ėnešė Hedvigą ir ėmė kelti lagaminą. Bandė užstumti jį ant laiptelių, bet nevaliojo ir lagaminas porą kartų skaudžiai prispaudė jam koją.

- Gal padėti? - Tai buvo vienas iš raudonplaukių dvynių, paskui kuriuos jisai pateko į peroną.

- Labai prašau, - sušniokštė Haris.

- Fredi, eikš čia pastumti!

Su dvynukų pagalba Hario lagaminas pagaliau atsidūrė kupė kampe.

- Ačiū, - padėjo Haris, nusibraukdamas nuo kaktos suprakaitavusius plaukus.

- Kas čia? - staiga paklausė vienas dvynių, rodydamas į Hario randą.

- O kad tave, - išsižiojo antrasis. - Nejaugi tu esi...

- Yra yra, - pasakė pirmasis. - Juk esi? - dar paklausė Harij.

- Kas esu? - nesuprato Haris.

- *Haris Poteris*, - vienu balsu atsakė dvyniai.

- Aa, jis, - susivokė Haris, - tai yra aš. Taip, esu.

Abu berniukai išplėtė akis, ir Haris tirštai užraudo. Staiga, jo džiaugsmui, pro vagono duris pasigirdo balsas:

- Fredi, Džordžai, ar jūs čia?

- Tuoj, mama.

Dar žvilgtelėję į Harij, dvyniai iššoko iš traukinio. Haris atsisėdo prie lango taip, kad jo nematytų, bet pats galėtų girdėti, ką perone kalba raudonplaukių šeimynėlė. Mama išsitraukė nosinę.

- Roni, kažkuo išsitepei nosį.

Jaunėlis mėgino ištrūkti, bet mamelė sugriebė ir ėmė trinti jam nosies galiuką.

- Mam... paleisk. - Jis šiaip taip išsivadavo.

- Chaaa, al mazius kul įkiso nosytę? - nusišaipė vienas dvynys.

- Užsičiaupk, - burbtelėjo Ronis.

- Kur Persis? - paklausė motina.

- Ateina.

Pasirodė vyriausias sūnus. Jis jau buvo apsisiautęs plačiaskverniu juodu Hogvartso apsiaustu. Haris pastebėjo, kad jam ant krūtinės spindi sidabrinis ženklelis su P raide.

- Ilgai negaliu būti, mama, - pareiškė jis. - Aš sėdžiu priekyje, prefektams paskirtos dvi kupė.

- O, nejaugi tu *prefektas*, Persi? - apstulbo vienas dvynys. - Galėjai pasakyti, mes net nenumanėm.

- Pala, man rodos, prisimenu, kad jis kažką minėjo, - prabilo antrasis. - Viena kartą...

- O gal du...

- Palaukit...

- Visą vasarą...

- Oi, nutilkit, - susiraukė prefektas Persis.

- Kodėl Persis gavo naują apsiaustą, a? - paklausė vienas dvynys.

- Todėl, kad jis - prefektas, - meiliai tarė jų motina. - Puiku, mielas, gero tau semestro. Kai nuvažiuosi, pasiųsk man pelėdą.

Ji pakštelėjo Persiui skruostan, ir jis nuėjo. Tada ji atsisuko į dvynukus.

- Na, o judu - kad man šiomet būtumėt kaip šilkiniai. Jei dar nors viena pelėda atneš skundą, kad jūs... kad jūs išsprogdinot tualetą arba...

- Išsprogdinom tualetą? Gyvenime nesam išsprogdinę tualetu.

- Žinai, gera mintis, mama. Ačiū.

- Nė kiek nejuokinga. Ir paglobokit Ronį.

- Nesirūpink, mažulis Ronis su mumis kaip už mūro.

- Užsičiaupk, - vėl pasakė Ronis. Jis buvo beveik vienodo ūgio su dvyniais, o nosies galiukas, pritrintas mamos, tebebuvo paraudęs.

- Mama, atspėk, su kuo mes traukinyje ką tik susipažinom? Haris staigiai loštelėjo atgal, kad anie jo nepamatytų.

- Pažinai tą juodaplaukį berniuką, kuris stovėjo netoli mūsų? Žinai, kas jis toks?

- Kas?

- *Haris Poteris!*

Haris išgirdo mergytės balselį:

- Prefektai yra vyresnieji mokiniai, kurių pareiga - palaikyti drausmę klasėje.

- Oi, mama, ar galima įlipt į traukinį ir pasižiūrėti? Mama, leisk...

- Jau matei jį, Džine, *be to*, vargšas berniukas nėra koks žvėrelis zoologijos sode, kad į jį spokso tumėt. Ar neapsirikai, Fredi? Iš kur žinai?

- Paklausiau. Mačiau jo randą. Jis tikrai turi randą - panašų į žaibą.

- Vargšiukas... Nenuostabu, kad vienas. Aš ir nusistebėjau. O jis taip mandagiai paklausė, kaip patekti į mūsų peroną.

- Nesvarbu. Manai, jis prisimena, kaip atrodo Pati Žinai Kas? Berniukų motina staiga rūsčiai susiraukė.

- Draudžiu tau jį klausyti, Fredi. Nė nedrįsk. Lyg pirmą mokslo metų dieną jam derėtų šitai priminti!

- Gerai, neputok. Nusikardėjo švilpukas.

- Mikliau! - šūktelėjo mama, ir visi trys berniukai įsikabarojo į traukinį. Jie persisvėrė pro langą, kad mama pasiektų pabučiuoti. Sesutė pravirko.

- Nežliumbk, Džine, siųsim tau pulkus pelėdų.

- Nusiųsim tau Hogvartso klozeto dangtį.

- *Džordžai!*

- Mes tik juokaujam, mama.

Traukinys pajudėjo. Haris matė, kaip moja berniukų mama, o jų sesutė ir juokdamasi, ir verkdamą bėga paskui traukinį, bet jam išibėgėjus sustoja ir ima mojuoti rankele.

Traukiniui darant posūkį, Haris žiūrėjo, kaip mergytė su mama išnyksta už kampo. Pro langą lėkė namai. Harį užliejo jaudulys. Nežinojo, kas jo laukia, bet vis tiek turėtų būti geriau už tai, ką palieka. Atsivėrė kupė durys ir įlindo jauniausias raudonplaukis.

- Ar čia užimta? - paklausė rodydamas į sėdynę priešais Harį. - Visur užsėsta.

Haris papurtė galvą, ir berniukas atsisėdo. Jis pažiūrėjo į Harį ir greit nūsuko į langą apsimesdamas, kad bendrakeleivis nė kiek nerūpi. Haris pamatė, kad jo nosis tebėr ištepta.

- Labas, Roni.

Sugrižo dvyniai.

- Klausyk, mes einam į vidurį traukinio, Li Džordanas turi milžinišką tarantulą.

- Gerai, - murmtelėjo Ronis.

- Hari, - tarė kitas dvynys, - ar mes susipažinome? Fredis ir Džordžas Vizliai. Čia Ronis, mūsų brolis. Na, iki pasimatymo.

- Iki, - atsakė Haris ir Ronis. Dvyniai išeidami užstūmė kupė duris.

- Ar tu tikrai esi Haris Poteris? - neištvėrė Ronis. Haris linktelėjo.

- Ooo... Matai, aš pamaniau, kad tai tik įprastas Fredžio ir Džordžo pokštas, - pasakė Ronis. -Ir tu iš tikrųjų turi... supranti...

Jis parodė į Hario kaktą.

Haris nubraukė plaukus, kad matytųsi randas. Ronis net išsižiojo.

- Tai čia Pats Žinai Kas tau šitaip...

- Taip, bet aš neprisimenu.

- Ničnieko? - nekantriai paklausė Ronis.

- Na... prisimenu žalią šviesą, bet daugiau nieko.

- Aaa... - nutęsė Ronis. Ilgai spoksojo į Hariį, paskui, lyg ūmiai susigriebęs, jog negražu taip daryti, ėmė žiūrėt pro langą.

- Ar tavo šeimoj visi burtininkai? - paklausė Haris. Jam Ronis rūpėjo ne mažiau, kaip anam - jis.

- Hm... manau, taip. Mama, rodos, turi antros eilės pusbrolių, kuris dirba buhalteriu, bet mes apie jį niekad nekalbam.

- Tada tikriausiai žinai baisybę burtų.

Vizliai, matyt, buvo iš tų senų burtininkų šeimų, apie kurias Skersiniame skersgatvyje kalbėjo blyškiaveidis berniokas.

- Girdėjau, kad tu augai pas Žiobarus, - prabilo Ronis. - Kokie jie?

- Klai kūs. Na, ne visi. Bet mano dėdė su dėdiene ir pusbrolis siaubingi. Ir man patiktų turėti tris brolius burtininkus.

- Penkis, - kažkodėl niūriai pataisė jį Ronis. - Aš šeštas iš mūsų šeimos mokysiuos Hogvartse. Taip sakant, turiu į ką lygiuotis. Bilas ir Čarlis

jau baigė. Bilas buvo seniūnas, o Čarlis - kvidičo komandos kapitonas. Dabar Persis tapo prefektu. Fredis su Džordžu visaip kvailioja, bet mokosi labai gerai ir visi laiko juos labai juokingais. Visi tikisi, kad ir aš nebūsiu prastesnis, bet jei ir pasižymėsiu, kas iš to - jų nebepralenksiu. Be to, kai turi penkis

brolius, negauni jokio naujo daiktelio. Man atiteko seni Bilo apsiaustai, sena Čarlio burtų lazdelė ir sena Persio žiurkė. Iš švarko kišenės Ronis ištraukė riebią pilką žiurkę. Ji miegojo.

- Jos vardas Susna, bet naudos jokios, beveik niekada nepabunda. Persiui tėtis dovanojo pelėdą už tai, kad tapo prefektu, bet neįsten... na, aš gavau Susną.

Roniui paraudo ausys. Jis turbūt pamanė per daug išplepėjęs, nes vėl ėmė žiūrėti pro langą.

Hariui neatrodė, kad negarbinga neturėti už ką nusipirkti pelėdos. Juk ir jis dar prieš mėnesį nebuvo net čiupinėjęs pinigų. Taip Roniui ir pasakė; dar papasakojo, kaip nešiodavo Dudlio išdėvas ir niekada negaudavo tikros gimtadienio dovanos. Ronis lyg ir pralinksėjo.

-... ir kol Hagridas man visko neišklojo, net nenutuokiau, kad esu burtininkas, nieko nežinojau apie savo tėvus ar Voldemortą...

Ronis aiktelėjo.

- Kas yra? - paklausė Haris.

- Tu ištarei Pats Žinai Kieno vardą! - apstulbo Ronis. - Maniau, kad tu tikrai ne...

- Aš nevaidinu narsuolio ar panašiai, - teisinosi Haris. - Tik nežinojau, kad uždrausta tarti tą vardą. Supranti? Man dar šitiek visko reikia mokytis. Galiu prisiekti, - pridūrė pirmą kartą prabildamas apie tai, kas jau senokai nedavė ramybės, - galiu prisiekti, kad būsiu prasčiausias klasėje.

- Nebūsi. Daug kas ateina iš Žiobarų šeimų ir puikiausiai mokosi.

Kol jie šnekėjosi, traukinys išvažiavo iš Londono. Dabar lėkė per laukus, kur ganėsi karvės ir avys. Kurį laiką juodu tylėjo žiopsodami į apylinkes ir pro šalį šmėsčiojančius kaimo keliukus.

Apie pusę pirmos koridoriuje kažkas sutarškėjo, kupė duris atitraukė šypsanti, su duobutėmis skruostuose moteris ir pasiūlė:

- Gal ko norėtumėt užkąsti?

Haris, likęs be jokių pusryčių, tuoj pat pašoko, bet Roniui ir vėl užraudo ausys ir jis sumurmėjo pasiėmęs sumuštinį. Haris išėjo į koridorių.

Gyvendamas pas Durslius, jis niekada neturėjo pinigų saldėsiams, todėl dabar, kai kišenės pilnos aukso ir sidabro, norėjo prisipirkti „Marsų“ kiek paneš, bet moteris neturėjo „Mars Bars“. Vežimėlyje buvo „Berti Bot visokio skonio pupelės“, „Drublio geriausia pučiamoji guma“, „Šokoladinės varlės“, pyragėliai su moliūgais, „Milžinų sausainiai“, saldymedžio lazdelės ir begalė kitų skanėstų, kurių Haris kaip gyvas nebuvo regėjęs. Norėdamas visko paragauti, jis paėmė visų skanėstų ir sumokėjo moteriai vienuolika sidabro siklių ir septynis varinius knutus.

Ronis išvertė akis, kai Haris viską įnešė ir pažėrė ant tuščios sėdynės.

- Išalkęs, ką?

- Išbadėjęs, - atsakė Haris, suleisdamas dantis į moliūginį pyragaitį. Ronis išsiėmė ryšulėlį ir išvyniojo. Jame buvo keturi sumuštiniai. Atskyręs vieną pasakė:

- Ji vis pamiršta, kad aš nemėgstu jautienos.

- Mainom, - tarė Haris, atkišdamas pyragaitį. - Imk...

- Šito nevalgysi, mėsa sudžiūvusi, - pasakė Ronis. - Ji neturi laiko, šitiek darbo su penkiais vaikais, - greitai pridūrė jis.

- Imk pyragaitį, valgyk, - ragino Haris, niekada lig tol neturėjęs kuo dalytis ir netgi su kuo dalytis. Smagumėlis va šitaip sėdėti su Roniu ir doroti nupirktus pyragaičius ir sausainius (sumuštiniai gulėjo pamiršti).

- O kas čia? - paklausė Haris, paimdamas „Šokoladinių varlių" pakelį. - Tikiuos, ne tikros varlės, ką? - Jautė, kad jo jau niekas nenustebintų.

- Ne, - atsakė Ronis. - Bet pažiūrėk, koks viduj paveikslėlis, man trūksta Agripas.

-Ką?

- Oi, tu, aišku, nežinai. Šokoladinėse varlėse būna įdėtas paveikslėlis, mes juos renkame. Garsiuosius burtininkus ir raganas. Turiu apie penkis šimtus, trūksta Agripas ir Ptolemajo.

Haris atvyniojo vieną varlę ir išėmė paveikslėlį. Jame buvo vyro veidas. Pusiniais akinukais, ilga kumpa nosimi, ilgais sidabriniais plaukais, su barzda ir ūsais. Portreto apačioje buvo parašyta *Albas Dumbldoras*.

- Mat koks tasai Dumbldoras!

- Tik jau nesakyk, kad niekad nesi girdėjęs apie Dumbldorą! - pasakė Ronis. - Galima varlytė? Galbūt rasiu Agripą... Ačiū.

Haris apvertė paveikslėlį ir perskaitė:

Albas Dumbldoras, dabartinis Hogvartso direktorius. Daugelio laikomas garsiausiu mūsų laikų burtininku, profesorius Dumbldoras ypač išgarsėjo 1945 m. įveikęs juodąjį raganių Grindelvaldą; dar jis atrado dvylika būdų, kaip panaudoti slibinų kraują, ir drauge su kolega Nikolu Ugniniu parašė alchemijos vadovą. Profesorius Dumbldoras mėgsta kamerinę muziką ir kėglius.

Vėl atvertęs kortelę, Haris pakraupo pamatęs, kad Dumbldoro veido nebėr.

- Kur jis pasidėjo?

- Ne jau nori, kad visą dieną karksotų? - atšovė Ronis. - Sugrįš. Ne, vėl pakliuvo ragana karalienė Morganą, o aš jau turiu šešias. Nori? Gali pradėt rinkti.

Ronio žvilgsnis nuslydo prie dar neišvyniotų šokolado varlių.

- Vaišinkis, - pasakė Haris. - Bet, žinok, Žiobarų pasaulyje žmonės iš fotografijų niekur neišeina.

- Tikrai? Ką, visai nejuda? - nusistebėjo Ronis. - Fantastika!

Haris neteko amo, kai Dumbldoras vėl šmukštelėjo į paveikslėlį ir šyptelėjo jam. Roniui labiau rūpėjo valgyti varles, o ne žiūrinėti garsiųjų burtininkų ir raganų atvaizdus, bet Haris negalėjo akių atitraukti. Netrukus jau turėjo ne tik Dumbldorą su Morganą, bet ir Hengistą Vudkroftietį, Alberiką Granjeną, Kirkę, Paracelsą ir Merliną. Kai pagaliau atsiplėšė nuo druidės Kliodnos, rakinėjančios nosį, atidarė visokio skonio pupelių pakelį.

- Su šitais atsargiau, - įspėjo Ronis, - nes jos tikrai visokio skonio. Supranti, būna ir įprastų, šokoladinių, mėtinių ar marmeladinių, bet gali pasitaikyt špinatų, kepenų ir žarnokų skonio. Džordžas giriasi kartą perkandęs snarglinę.

Ronis paėmė žalią pupelę, apžiūrėjo ir atsargiai atkando galiuką.

- Na, žinai! Briuseliniai kopūstai.

Juodu labai linksmai sukramsnojo visokio skonio pupeles. Hariui kliuvo skrebučių, kokoso, troškintų pupelių, braškių, imbiero, žolės, kavos, sardinių skonio, jis net išdrįso prakąsti keistai pilką pupelę, kurios Ronis nė už ką neėmė, ir ji pasirodė pipirinė.

Pro šalį lekiantys vaizdai darėsi atšiauresni. Neliko dailių laukų kvadratų. Už lango tamsavo miškai, vingiavo upės, dunksojo tamsžalės kalvos.

Į duris pabeldė ir įėjo apskritaveidis berniukas, kurį Haris matė devintame su trim ketvirčiais perone. Jis buvo apsiašarojęs.

- Atsiprašau, - tarė, - ar kartais nematėt mano rupūžės? - Kai juodu papurtė galvas, jis pravirko: - Pamečiau! Ji man dingsta ir dingsta!

- Nieko, atsiras, - paguodė Haris.

- Galbūt... Na, jei netyčia pamatytumėt... Ir išėjo.

- Nesuprantu, ko jis taip nerimauja, - pasakė Ronis. - Jei man būtų nupirka rupūžė, kuo greičiau pasistengčiau ją pradanginti. Bet aš turiu Susną, todėl tyliu.

Žiurkė tebesnaudė Roniui ant kelių.

- Net nesuprasi, gyva ar pastipusi, - pyktelėjo Ronis. - Bandžiau vakar padaryt ją geltoną, vis būtų įdomiau, bet burtai neveikė. Tuoj parodysiu, palauk...

Pasiknisęs lagamine, išsitraukė labai prastą, vietomis šeberkščiuotą burtų lazdele; viename jos gale kažkas bolavo.

- Vienaragio plaukas baigia išlįsti. Bet nesvarbu...

Jis nespėjo mostelėti lazdele, kai kupė durys vėl atsivėrė. Grįžo rupūžę praradęs berniukas, bet jau su mergaite. Ji vilkėjo naująjį Hogvartso apsiaustą.

- Ar nematėt rupūžės? Nevilis ją pametė, - paaiškino ji. Turėjo valdingą balsą, rudų plaukų kupetą ir didelius priekinius dantis.

- Jau sakėm, kad nematėm, - pasakė Ronis, bet mergaitė nesiklausė, žiūrėjo į lazdele jo rankoje.

- O, ne jau ketini burti? Nagi, parodyk. Ji atsisėdo. Ronis atrodė sutrikęs.

- Hmm... Gerai,- kostelėjo.- Sviestas, pienas, saulės vonios, tegul žiurkė bus geltona.

Jis mostelėjo lazdele, bet nieko neįvyko. Susna tebebuvo pilka ir ramiausiai parpė.

- Ar čia tikras užkeikimas? - paklausė mergaitė. - Nelabai padeda, ką? Dėl įdomumo pabandžiau keletą paprastučių užkeikimų, ir man pavyko. Mano šeimoje nėra nė vieno burtininko, taip nustebau gavusi laišką, bet labai apsidžiaugiau, aišku, girdėjau, jog tai geriausia burtų mokykla, aišku, jau išmokau atmintinai visus privalomus vadovėlius, bet tikiuosi, to bus negana, tarp kitko, aš - Hermiona Įkyrėlė, o jūs kas tokie? - išbėrė ji kaip žirnius.

Haris pažiūrėjo į Ronį ir iš jo išraiškos su palengvėjimu suprato, kad tas irgi vadovėlių neiškalęs atmintinai.

- Aš - Ronis Vizlis, - burbtelėjo Ronis.

- Haris Poteris, - prisistatė Haris.

- Nejaugi? Aišku, aš viską žinau apie tave, turiu keletą knygų papildomam skaitymui, tu aprašytas veikaluose „Naujausių laikų magijos istorija“, „Juodosios magijos keliai ir klystkeliai“ ir „Didieji dvidešimto amžiaus magiški įvykiai“.

- Ką tu sakai? - priblokštas paklausė Haris.

- Vaje, nejaugi nežinotai, tavim dėta viską būčiau išsiaiškinusi, - tarškėjo Hermiona. - Ar žinot, kuriame koledže mokysitės? Aš pasiklausinėjau ir tikiuosi, kad pakliūsiu į Grifų Gūžtą, atrodo geriausias, girdėjau, pats Dumbldoras tenai mokėsi, tačiau ir Varno Nagas gal būtų neblogai... Na, bet verčiau einam ieškoti Nevilio rupūžės. Žinote, ką, judu verčiau persirenkit, tikriausiai greit atvažiuosime.

Ir ji išėjo nusivesdama rupūžę praradusį berniuką.

- Nesvarbu, kokiam koledže mokytis, kad tik ne su ja, - atsiduso Ronis ir numetė lazdelę lagaminan. - Kvailas užkeikimas. Džordžas man jį davė. Dedu galvą, žinojo, kad nesąmonė.

- Kokiam koledže bus tavo broliai? - paklausė Haris.

- Grifų Gūžtoje, - atsakė Ronis ir vėl paniuro. - Mama su tėčiu irgi ten mokėsi. Nežinau, ką jie pasakys, jei aš tenai nepakliūsiu. Nemanau, kad Varno Nagas būtų labai blogai, bet jeigu mane įkiš į Klastūnyną...

- Tai koledžas, kuriame mokėsi Vol... Pats Žinai Kas?

- Aha, - liūdnas klestelėjo ant sėdynės Ronis.

- Žinai, Susnos ūsų galiukai lyg ir šviesėlesni, - tarė Haris, norėdamas atitraukti Ronio mintis nuo koledžų. - O ką veikia tavo broliai, baigę mokyklą?

Haris neįsivaizdavo, ką gali veikti burtininkas, baigęs mokslus.

- Čarlis Rumunijoje studijuoja slibinus, o Bilas Afrikoje kažką veikia komandiruotas Gringotso banko. Girdėjai apie Gringotsą? „Magijos žinios" tiek prirašė, bet pas Žiobarus turbūt jo negalima užsiprenumeruoti... Kažkas bandė išplėšti ypač saugomą seifą.

Haris išvertė akis.

- Tikrai? Ir kas nutiko plėšikams?

- Nieko, štai kodėl tokia didelė naujiena. Jų nesugavo. Tėtis sako, kad Gringotsan įsilaužti gali tik labai galingas juodasis raganius, bet tie plėšikai net nieko nepaėmė, va, kas keisčiausia. Ką tu, visi bijo, kai kas panašaus nutinka, kad nebūtų Pats Žinai Kieno darbas.

Haris galvojo. Kai tik išgirdavo Pats Žinai Kieno vardą, jį nusmelkdavo baimė. Turbūt todėl, kad jis pamažu įžengia į burtų pasaulį, bet buvo daug geriau, kai galėjai ramiai išstarti „Voldemortas".

- Kurioj kvidičo komandoj žaisi? - paklausė Ronis.

- Kad aš nežinau, - prisipažino Haris.

- Ką! - nustebo Ronis. - Palauk, pamatysi, koks nuostabus žaidimas... -Ir jis puolė aiškinti: apie keturis kamuolius ir septynių žaidėjų pozicijas, papasakojo garsiausias rungtynes, žiūrėtas su broliais, ir kokios šluotos

norėtų, jei tik turėtų pinigų. Hariui klausantis apie painiausias žaidimo taisykles, kupė durys vėl atsidarė, bet šį kartą pasirodė ne Nevilis, rupūžę praradęs berniukas, ir ne Hermiona.

Ižengė trys berniukai, Haris bemat pažino, kad vienas yra blyškiaveidis, matytas madam Malkin drabužių parduotuvėje. Jis žiūrėjo į Hariį daug smalsiau negu tada Skersiniame skersgatvyje.

- Ar tiesa? - paklausė. - Visas traukinys užia, kad šioje kupė sėdi Haris Poteris. Vadinasi, tai tu?

- Taip, - atsakė Haris, žvelgdamas į kitus du svečius. Jie buvo tikri drimbos ir atrodė itin bjaurūs tipai. Stypsojo blyškiaveidžiui iš šonų lyg asmens sargybiniai.

- Čia Niurzga, o čia Gylys, - nerūpestingai tarė blyškiaveidis, pamatęs, kur Haris žiūri. - Aš vadinausi Smirdžius, Drakas Smirdžius.

Ronis krenkštelėjo - galbūt bijodamas sukikenti. Drakas Smirdžius dėbtelėjo į jį.

- Ką, tau juokingas mano vardas? Nereikia nė klausti, kas tu toks. Tėvas sakė, kad Vizlių giminėje visi raudonplaukiai, kanapėti ir apsikrovę vaikais.

Jis vėl atsisuko į Hariį.

- Greit įsitikinsi, Poteri, kad kai kurios burtininkų šeimos yra daug geresnės už kitas. Nereikia prasidėt su visokiais pašlemėkais. Aš tau galėsiu padėt išsirinkti draugus.

Jis atkišo Hariui ranką, tačiau tas savosios nepadavė.

- Ačiū, manau, pats skiriu, kas pašlemėkai, - šaltai pasakė. Drakas Smirdžius neužraudonijo, jo blyškūs skruostai vos vos nusidažė rožiniu atspalviu.

- Tavim dėtas prikąščiau liežuvį, Poteri, - lėtai iškošė. - Jei nebūsi mandagesnis, baigsi kaip tavo tėvai. Jie irgi nesuprato, kas jiems naudinga. Dar pasitrainiok su tokiais padugnėm kaip Vizliai ir Hagridas, pamatysi, kas bus.

Haris ir Ronis atsistojo. Ronio veidas liepsnojo kaip ir jo plaukai.

- Pakartok.

- Ar tik nelendat muštis? - nusiviepė Smirdžius.

- Jeigu tučtuojau neišsinešdinsi, - tarė Haris kur kas drąsiau, negu jautėsi, mat vis dėlto Niurzga ir Gylys buvo daug didesni už jį ir Ronį.

- Bet mes, berniukai, nė kiek nenorim išeiti, ar ne? Jau viską savo suvalgėm, o jūs, atrodo, dar turit.

Gylys siekė prie Ronio gulinčių šokoladinių varlių - Ronis šoko į priekį, bet nespėjo Gylio nė paliesti, kai tas siaubingai suspiegė.

Jam į pirštą įsikabino Susna. Niurzga su Smirdžiumi pasitraukė atatupsti, o Gylys žviegdamas suko ir suko Susną ratu, ir kai žiurkė pagaliau nuskrido ir tėškėsi į langą, visi trys iškart išgaravo. Gal pamanė,

kad tarp saldainių slepiasi daugiau žiurkių, o gal išgirdo žingsnius, nes po valandėlės užgė Hermiona Įkyrėlė.

- Kas čia darosi? - paklausė žiūrėdama į išmėtytus ant grindų saldinius ir Ronį, imantį už uodegos Susną.

- Turbūt ją pritrenkė, - tarė Ronis Hariui. Bet įsižiūrėjęs pasakė: - Ne, negaliu patikėti - ji vėl miega.

Ir iš tikrųjų žiurkė miegojo.

- Tu jau pažįstamas su Smirdžiumi?

Haris papasakojo, kaip sutikęs Smirdžių Skersiniame skersgatvyje.

- Girdėjau apie jo šeimą, - nauriai tarė Ronis. - Ji viena iš pirmųjų perbėgo mūsų pusėn, kai dingo Pats Žinai Kas. Teisinosi buvę jo apžavėti. Mano tėtis netiki. Sako, Smirdžiaus tėvui nereikia ieškoti dingsties, kad atsidurtų Tamsiojoje Pusėje. - Jis atsigrėžė į Hermiona. - Ar galim kuo padėti?

- Verčiau paskubėkit ir apsilkit apsiaustus, aš buvau garvežy pas mašinistą, sakė, kad jau beveik atvažiuom. Betgi jūs pešėtės, ar ne? Prisivirsit košės dar nepasiekę mokyklos!

- Susna pešėsi, ne mes, - išsišiepė Ronis. - Gal išėisi, kol mes persi-rengsim?

- Gerai, aš atėjau tik todėl, kad visi elgiasi kaip visiški vaikai, laksto koridoriais it patrakę, - su panieka metė Hermiona. - O tavo nosis paišina, ar žinai?

Ronis išlydėjo ją piktu žvilgsniu. Haris žiūrėjo pro langą. Temo. Po raudonu dangum tamsavo kalnai ir miškai. Traukinys lyg ir lėtino greitį.

Abu su Roniu nusivilko striukes ir užsitraukė ilgus juodus apsiaustus. Roniui buvo trumpokas, iš po jo baltavo sportbačiai.

Traukinyje nuskambėjo balsas:

- Po penkių minučių atvykstame į Hogvartą. Bagažą prašom palikti vagonuose, jis bus nugabentas atskirai.

Hariui net bloga pasidarė, o Ronio veidas po strazdanomis išbalo. Jie susikišo į kišenes likusius saldinius ir išėjo į koridorių, kur buvo sausakimša keleivių.

Ir štai traukinys sustojo. Visi spraudėsi prie durų ir lipo į nedidelį tamsų peroną. Haris sudrebėjo nuo vakaro žvarbos. Staiga mokiniams virš galvų susiūbavo žibintas ir pažįstamas balsas pašaukė:

- Pirmakursiai! Pirmakursiai, eikite čionai! Kur tu, Hari? Viršum galvų jūros šypsojosi didelis barzdotas Hagrido veidas.

- Drožiam su manim. Daugiau pirmakursių yra? Žiūrėkit, kur einat! Pirmakursiai, paskui mane!

Slidinėdami ir klupinėdami siauru skriaudžiu taku, jie nusekė paskui Hagridą. Iš abiejų šonų buvo tokia juoda tamsa, kad Haris pamanė, jog tenai - storų medžių siena. Vaikai beveik nekalbėjo. Tik Nevilis, amžinai pametantis savo rupūžę, porą sykių šniurkštelėjo.

- Tuoj tuoj išvysit Hogvartą, - pasakė per petį Hagridas. - Va, už to vingio.

- Oooo! - nuaidėjo balsų choras.

Siaurasis takas staiga įsirėmė į platų juodą ežerą. Kitame krante ant aukšto kalno, žvaigždėtame danguje blykčiodama langais, dunksojo didžiulė pilis su daugybe bokštų ir bokštelių.

- Lipat ne daugiau kaip po keturis! - parodė Hagridas į ištisą laivyną nedidelių valtelių prie kranto. Su Hariu ir Roniu įsėdo Nevilis ir Hermiona.

- Visi sulipot? - šūktelėjo Hagridas, vienas užėmęs visą valtį. - Puiku! Dabar PIRMYN!

Valtelių flotilė pasileido kaip stiklas lygiu ežero paviršiumi. Visi tylėjo ir spoksojo į milžinišką pilį. Jiems artėjant prie uolos, ant kurios ji stovėjo, pilis kilo vis aukštesnė ir didingesnė.

- Palenkit galvas! - riktelėjo Hagridas, kai pirmos valtys pasiekė uolą. Vaikai greit pasilenkė, ir valtys įčiuožė pro gebenių uždangą, kuri slėpė didelę angą uolos priešaky. Dabar jie plaukė tamsiu tuneliu, kuris, regis, ėjo po pilimi, ir pagaliau, pasiekę lyg ir požeminę prieplauką, išlipo ant akmenų ir žvirgždo.

- Ei tu, ar ne tavo rupūžė? - riktelėjo Hagridas, tikrindamas valtį, kai visi išsiropštė iš jų.

- Trevorai! - džiaugsmingai sušuko Nevilis, atkišdamas rankas. Paskui visi nutrepsėjo akmens koridoriumi paskui Hagrido žibintą ir galiausiai atsidūrė pilies šešėlyje ant švelnios rasotos žolės.

Užlipę akmeniniais laiptais, vaikai susispietė priešais didžiules ažuolo duris.

- Ar visi atėjot? Tu tenai, rupūžę tebeturi?

Hagridas iškėlė milžinišką kumštį ir tris kartus pabeldė į pilies duris.

SEPTINTAS SKYRIUS

Paskirstymo Kepurė

Durys beregint atsivėrė. Už jų stovėjo aukšta juodaplaukė ragana smaragdų žalumo apsiaustu. Jos veidas buvo labai griežtas, ir Haris pamanė, jog su ja geriau nesiginčyti.

- Štai pirmakursiai, profesore Makgonagal, - tarė Hagridas.

- Dėkui, Hagridai. Toliau pati juos nuvesiu.

Ji plačiai atlapojo duris. Priekinis holas buvo toks didžiulis, kad jame lengvai būtų tilpęs visas Durslių namas. Akmenines sienas nušvietė deglai, kaip ir Gringotse: lubos aukštybėse buvo vos įžiūrimos, didingi marmuro laiptai ėjo į kitus aukštus.

Akmenine asla jie nusekė paskui profesorę Makgonagal. Į dešinę nuo durų Haris girdėjo balsų gaudesį - matyt, jau susirinkę visi mokiniai, -bet profesorė parodė eiti į nedidelį tuščią kambarį. Jie susigrūdo vidun ir sustojo bailiai susiglaudę, nervingai dairydami.

- Sveiki atvykę į Hogvartą, - prabilo profesorė Makgonagal. - Tuoj prasidės mokslo metų pradžios banketas, bet pirmiausia būsite išskirstyti į koledžus, tada galėsite eiti į didžiąją salę. Skirstymas - labai svarbi ceremonija, nes kol būsite Hogvartse, koledžas bus jums tarsi šeima. Visiems kartu vyks pamokos, miegosite bendrabutyje, o laisvalaikį leisite koledžo moksleivių kambaryje.

Mokykloje keturi koledžai: Grifų Gūžta, Švilpynė, Varno Nagas ir Klastūnynas. Visi jie turi garbingą istoriją, išleidę į gyvenimą garsių burtininkų ir raganų. Kol mokysitės Hogvartse, visi jūsų laimėjimai koledžui uždirbs taškų ir visi prasižengimai -jų atims. Mokslo metų pabaigoje daugiausia taškų surinkęs koledžas bus apdovanotas mokyklos taure. Tai

didelė garbė. Tikiuosi, nė vienas iš jūsų nepadarys gėdos savo koledžui, kad ir į kokį patektumėt.

Paskirstymo ceremonija vyks po kelių minučių visų moksleivių akivaizdoje. Patariu pasigražinti, kol čia laukiate.

Jos akys sustojo prie Nevilio apsiausto, susegto ties kaire ausimi, ir paišinos Ronio nosies. Haris bandė susiglostyti plaukus.

- Aš grįšiu, kai mes būsimė pasirengę, - tarė profesorė Makgonagal. -Prašom tyliai palaukti.

Ji išėjo. Haris nurijo seilę.

- Kaipgi vyksta tasai paskirstymas į koledžus? - paklausė Ronį.

- Turbūt daromas kažkoks testas. Fredis sakė, kad labai skauda, bet jis tikriausiai pajuokavo.

Hariui pašoko širdis. Testas. Prieš visą mokyklą? Juk jis nemoka nė vieno burto - ką, po galais, gali parodyti? Kai čia atsirado, nieko panašaus nesitikėjo. Apsidairęs pamatė, kad visi išsigandę. Niekas nesikalbėjo, tik Hermiona įkyrėlė net springdama pašnibždom aiškino, kokių kerėjimų išmokusi ir kaip nežinanti, kokio gali prireikti. Haris stengėsi nesiklaudyti. Dar niekad šitaip nebijojo, niekad, net tada, kai namo parnešė direktorės raštą, Dursliams pranešanti, jog jis kažkoku būdu mokytojos peruką padaręs mėlyną. Jis stovėjo įsmeigęs akis į duris. Tuoj tuoj įžengs profesorė Makgonagal ir išsives jį pražūtin.

Staiga jis pašoko gal pusę metro į orą, o keli vaikai suspigo.

- Kas čia?

Jis aiktelėjo. Visi aplinkui irgi. Per užpakalinę sieną įplaukė gal dvidešimt šmėklų. Baltos kaip perlai ir truputį vaiskios, pleveno per kambarį pasišnekučiuodamos ir nė akies kamuščiu nepažvelgdamos į pirmakursius. Jos, regis, ginčijosi. Nediduko storo vienuolio šmėkla pasakė:

- Atleisti ir užmiršti - štai ką siūlau. Reikia duoti jam dar vieną galimybę...

- Mielas tėve, argi nedavėm Akilandai visų įmanomų galimybių? Jis gadina mūsų vardą, be to, net nėra tikras vaiduoklis... O jūs ką čia veikiat?

Šmėkla su triko ir rauktine apykakle staiga pastebėjo pirmakursius. Niekas jai neatsakė.

- Nauji moksleiviai! - visiems nusišypsojo Dručkis Vienuolis. - Laukiat paskirstymo, ar ne?

Keletas vaikų tylėdami linktelėjo.

- Tikiuosi, pasimatysim Švilpynėje! - pasakė Vienuolis. - Buvęs mano koledžas.

- Nykit iš čia, - tarė piktas balsas. - Tuoj prasidės paskirstymo ceremonija.

Grįžo profesorė Makgonagal. Šmėklos po vieną išplaukė per priešingą sieną.

- Nagi, išsirikiuokit, - liepė profesorė pirmakursiams, - ir žygiuokit paskui mane.

Vos keldamas staiga švininėmis virtusias kojas, Haris atsistojo už berniuko šviesiais plaukais, jam už nugaros atsidūrė Ronis, ir visi vorele išpėdino iš kambario, perėjo holą ir pro dvivėres duris įžengė į didžiąją salę.

Haris nė nesapnavo tokios keistos ir nuostabios vietos. Salę apšvietė tūkstančiai žvakių, plevenančių aukštai ore viršum keturių ilgų stalų, kuriuos buvo apsėdę moksleiviai. Ant stalų tviskėjo aukso lėkštės ir taurės. Salės gale stovėjo mokytojų stalas. Profesorė Makgonagal nuvedė pirmakursių vorą ir pastatė priešais tuos stalus. Mirguliuojančioje žvakių šviesoje šimtai į juos sužiurusių veidų atrodė tarsi blausūs žibintai. Šen ten tarp moksleivių blykšojo sidabriškos šmėklos. Nenorėdamas žiūrėti į visas tas kibias akis, Haris pakėlė žvilgsnį, o ten vietoj lubų buvo lyg juodas aksomas, nusagstytas žvaigždėm. Išgirdo, kaip Hermiona sušnibždėjo:

- Lubos užkerėtos, kad atrodytų kaip tikras dangus, skaičiau „Hogvartso istorijoje“.

Negalėjai patikėti, jog tai tik lubos, o ne dangaus skliautas, gaubiantis didžiąją salę.

Greit nuleidęs galvą, Haris pamatė, kaip profesorė Makgonagal tylėdama pastatė priešais pirmakursius kėdę. Ant jos padėjo smailią burtininko kepurę. Ji buvo sulopyta, apspurusi ir baisiai nešvari. Teta Petunija nė už ką tokios nebūtų laikiusi namuose.

Galbūt reikės ištraukti iš jos triušį, pasibaisėjo Haris. Ko gera, taip ir bus. Pamatęs, kad visi salėje spokso į kepurę, ėmė stebeilyti ir jis. Stoją kapų tylą. Staiga kepurė krustelėjo. Proplėša viršum graižo plačiai išsižiojo kaip kokia burna - ir kepurė uždainavo:

Gal ir atrodau negraži, Tačiau esu labai svarbi. Surask geresnę už mane -Prarysiu čia pati save. Šalin juodus katiliukus Ir poniškus cilindrus, Paskirstymo Kepurė aš, Anuos visus nurungus. Kas daros kiekvienoj galvoj, Galiu aš pasakyti, Tad užsidėk mane, ir tuoj Žinosi, ką daryti. Gal Grifų Gūžtai priklausai, Kur renkasi drašuočiai, Pilni taurumo ir narsos, h jie visi kaip broliai. Antram, Švilpynės koledže, Susirenka teisingi, Geri ir kantrūs mokiniai, Ir visada vieningi. Dar Varno Nagą siūlau tau, Jei nori būt išminčius.

Rasi draugų, tik netingėk Kas dieną mokslus krimsti. Bet jei norėtum apsistot Klastuolių Klastūnyne, Kur mėgsta mulkint ir meluot, Nesidrovėk ir užsimauk Paskirstymo Kepurę! Pakliūsi į geras rankas, Nors jų ir neturiu.

Kepurei baigus dainą, salė pratrūko ploti. Nusilenkusi visiems keturiems stalams, ji vėl sustingo.

- Taigi mums tik reikia pasimatuoti kepurę! - sukuždėjo Ronis Hariui. - Užmušiu Fredį, jis pakliedėjo, kad reikės galynėtis su troliu.

Haris vangiai šyptelėjo. Taip, užsidėti kepurę - daug geriau negu burti, bet jam norėjosi, kad būtų galima pasimatuoti kepurę niekam nematant. Kepurės reikalavimai buvo nemaži: Haris šiuo metu nelaikė savęs nei drašiu, nei protingu, nei dar koku nors. Jei tik kepurė būtų paminėjusi koledžą tiems, kurie jaučiasi kaip ne savo kailyje, jam būtų buvę pats tas.

Į priekį žengė profesorė Makgonagal, rankoj laikydama ilgą pergamento ritinį.

- Kai pašauksiu pavarde, užsidėsit kepurę ir atsisėsit ant kėdės. Kepurė praneš, kur jus paskyrė. Hana Abatė!

Iš rikiuotės išlindo rausvaskruostė mergytė geltonom kasytėm, užsidėjo kepurę, ta net užsmuko ant akių, - ir atsisėdo. Ir štai...

- ŠVILPYNĖ! - sušuko kepurė.

Stalas dešinėje ėmė džiūgauti ir ploti, o Hana nuėjo ir atsisėdo prie Švilpynės stalo. Haris pamatė, kaip jai linksmi mirktelėjo Dručkio Vienuolio šmėkla.

- Zuzana Kaulininkė!

- ŠVILPYNĖ! - vėl sušuko kepurė, ir Zuzana nutrepsėjo prie Hanos.

- Teris Batas! -VARNO NAGAS!

Šįsyk paplojo antras stalas iš kairės; keli varnanagiai atsistoję paspaudė Teriui ranką, ir tas atsisėdo.

Mandis Barsukas taip pat pakliuvo į Varno Nagą, bet Levanda Rudė buvo pirma Grifų Gūžtos naujokė, ir stalas toli kairėje pašėlo smagiai klykti. Haris pamatė, kaip švilpia Ronio dvyniai broliai.

Milisent Peštukė tapo Klastūnyno mokine. Gal Hariui tik taip pasivaideno šitiek prisiklausius apie Klastūnyną, bet jam to stalo vaikai pasirodė labai nemalonūs.

Jį pradėjo pykinti. Prisiminė, kaip per fizinio pamokas būdavo renkamos komandos. Jį visad paimdavo paskutinį - ne todėl, kad niekam tikęs, bet kad niekas nenorėdavo supykinti Dudlio.

- Džastinas Kikilis-Kikiliškis!

- ŠVILPYNĖ!

Kai kada, pastebėjo Haris, kepurė iškart surikdavo koledžo pavadinimą, o kai kada dar pagalvodavo. Semas Finiganas, šviesiaplaukis berniukas, stovėjęs šalia Hario, ant kėdės išsėdėjo kone minutę, kol kepurė paskyrė jį į Grifų Gūžtą.

- Hermiona Įkyrėlė!

Hermiona paknopstom pripuolė prie kėdės ir nekantriai užsivožė kepurę.

- GRIFŲ GŪŽTA! - suriko kepurė. Ronis sudejavo.

Hariui toptelėjo baisi mintis, - kai labai jaudiniesi, galvon visad lenda baisios mintys. Kas, jeigu jo išvis nepriims? Kas, jeigu valandą prasėdės užsimaukšlinęs kepurę ir profesorė Makgonagal galų gale nuplėš ją ir pasakys, kad veikiausiai įvykusi klaida ir jam geriausia sėst į traukinį ir važiuot atgalios?

Nevilis Nevėkšla, berniukas, vis pametantis savo rupūžę, pargriuvo eidamas prie kėdės. Kepurė ilgai neapsisprendė, kur dėti Nevilį. Kai vis

délto riktelėjo GRIFŲ GŪŽTA, Nevilis nubėgo net nenusiėmęs kepurės ir turėjo, visiems kvatojant, grįžti ir atiduoti ją Moragui Makdugalui.

Pašauktas Smirdžius išdidžiai nukrypavo prie kėdės, ir jo noras beregint išsipildė: nespėjo gerai užsidėti kepurės, kai toji suspigo:

- KLASTŪNYNAS!

Smirdžius pasuko prie savo draugelių Niurzgos ir Gylio, kurie sėdėjo labai patenkinti.

Liko nebedaug naujokų.

Mėnulis... Notas... Pensė Parkinson... dvynukės Patil ir Patil, tada Seli Ana Didžiuoklė... ir štai...

- Haris Poteris!

Hariui žengiant į priekį, pasigirdo šnibždesys - sakytum visą salę šnypšdama būtų apėmusi ugnis.

- Kas kas - Poteris?

- Haris Poteris?

Prieš kepurei užkrentant ant akių, Haris Poteris spėjo pamatyti, kaip visi sėdintys prie stalų net persikreipę žiopso į jį. Po to matė tik juodą kepurės vidų. Laukė.

- Hmm... - į ausį prašneko plonas balselis. - Sunku. Labai sunku. Matau, kad esi drąsus. Ir nemenko protelio. Ir turi talentą... taip, ne bet kokį... ir pagirtiną norą išbandyti save, o tai įdomu... Taigi kur tave dėti?

Suspaudęs kėdės kraštus, Haris karštligiškai galvojo: „Tik ne Klastūnynan, tik ne Klastūnynan!“

- Sakai, ne Klastūnynan? - paklausė balselis. - Tikrai nenori? Galėtum tapti įžymybe, visko turi toj savo galvoj, Klastūnynas, be abejo, padėtų tau išgarsėti. Ne? Na, jeigu taip nutarei, tada GRIFŲ GŪŽTA! - garsiai ant visos salės suriko kepurė. Jis nusiėmė ją ir linkstančiom kojom nuėjo prie Grifų Gūžtos stalo. Taip apsidžiaugė, kad vis dėlto priimtas ir nepakliuvo į Klastūnyną, kad beveik negirdėjo, kaip jį sveikina susirinkusieji. Prefektas Persis atsistojęs energingai pakratė jam ranką, o Vizlių dvynukai spiegd:

- Poteris pas mus! Poteris pas mus!

Haris atsisėdo priešais jau matytą vaiduoklį rauktine apykakle. Šmėkla paglostė jam ranką, ir Harį nukrėtė šiurpas, lyg būtų kyštelėjęs plaštaką į ledinį vandenį.

Dabar jis galėjo gerai matyti Garbingąjį stalą. Arčiausiai sėdėjo Hagridas; susidūręs su Hariu žvilgsniu, iškėlė nykštį. Haris nusišypsojo. Per patį vidurį didelį auksinį kėdė sėdėjo Albas Dumbldoras. Haris jį iškart pažino iš paveikslėlio, rasto atvyniojus šokoladinę varlę. Visoje salėje tik šmėklos ir sidabriniai Dumbldoro plaukai švietė taip vaiskiai ir baltai. Haris pamatė profesorių Kvirlį - nervingąjį jaunuolį iš „Kiauro katilo“. Su dideliu violetiniu turbanu atrodė labai įdomiai.

Liko nepaskirti tik trys vaikai. Laiza Turpin papuolė į Varno Nagą. Atėjo Ronio eilė. Tas jau buvo net pažaliavęs. Haris pastalėj suspaudė špygą, ir po valandėlės kepurė sušuko:

- GRIFŲ GŪŽTA!

Haris linksmai plojo kartu su visais, kai Ronis susmuko į kėdę šalia.

- Puiku, Roni, - pagyrė brolių Persis. Bleizas Zabinis buvo paskirtas į Klastūnyną. Profesorė Makgonagal suvyniojo ritinį ir paėmė nuo kėdės Paskirstymo Kepurę.

Haris pažvelgė į savo tuščią aukso lėkštę. Tik dabar pajuto, koks alkanas. Regis, visa amžinybė praėjo nuo to laiko, kai traukinyje valgė pyragaičius.

Atsistojo Albas Dumbldoras. Džiugiai šypsodamasis išskėtė rankas, tarsi jam nebūtų buvę nieko maloniau, kaip juos visus čia matyti.

- Sveiki! - prabilo. - Sveikinu sulaukusius naujų mokslo metų Hogvartse! Prieš prasidedant vaišėms, norėčiau tarti keletą žodžių. Štai jie: mulkiai, verksniai, padugnės, seiliai. Ačiū už dėmesį.

Jis vėl atsisėdo. Visi plojo ir šaukė. Haris nesuprato, juoktis ar ne.

- Gal jis... truputį trenktas? - nedrąsiai paklausė Persį.

- Trenktas? - išdidžiai pakartojo Persis. - Geriausias pasaulio burtininkas! Tačiau truputį trenktas, taip. Bulvių nori?

Haris išsižiojo. Indai priešais jį buvo kaupini valgių. Dar niekad ant vieno stalo nebuvo matęs tiek gardumynų: keptos jautienos, keptų vištų, kiaulienos ir avienos žlėgtainių, dešrelių, kumpio, virtų bulvių, keptų bulvyčių, traškučių, Jorkšyro pudingų, žirnelių, morkų, užpilų, kečupų -ir kažkodėl šaltmėtinių saldainių.

Negali sakyti, kad Dursliai būtų Harį marinę badu, bet jam niekada neduodavo valgyt iki soties. Vos tik Haris ko nors panorėdavo, tuoj pačiupdavo ir prarydavo Dudlis - net ir tai, ko negalėdavo pakesti. Haris įsidėjo visko po truputį, išskyrus šaltmėtinius saldainius, ir ėmė valgyti. Skanumėlis!

- Atrodo neblogai, - atsiduso šmėkla rauktine apykakle, liūdnam žiūrėdamas, kaip Haris pjausto kepsnį.

- Ar jūs negalite?..

- Keturis Šimtus metų nieko burnoj neturėjau, - tarė vaiduoklis. - Aišku, man nėra reikalo valgyti, bet vis dėlto pasiilgstu. Tiesa, aš dar neprisistačiau. Jūsų paslaugoms seras Nikolas de Mimsis-Porpingtonas. Grifų Gūžtos bokšto nuolatinė šmėkla.

v

- Žinau, kas jūs! - staiga pasakė Ronis. - Broliai man pasakojo. Esate Beveik Begalvis Nikas!

- Norėčiau, kad mane vadintum seru Nikolu de Mimsiu... - pasipūtė šmėkla, bet ją pertraukė Šėmas Finiganas:

- Beveik Begalvis? Kaip galima būti beveik begalviui?

Seras Nikolas labai sumišo: regis, pašnekesys pakrypo ne taip, kaip jam norėjosi.

- Ogi šitaip, - piktai atšovė. Paėmė sau už kairės ausies ir patraukė. Galva pasisuko ant kaklo ir nusmuko ant peties lyg pritvirtinta lankstu. Matyt, kažkada kažkas kirto jam galvą, bet iki galo nenukirto. Patenkintas padarytu išpūdžiu, Beveik Begalvis Nikas pastūmė galvą į vietą ir kostelėjęs pasakė: - Taigi, naujieji grifiukai! Tikiuosi, šiemet padėsite mums laimėti konkursą. Šitaip ilgai Grifų Gūžta vis pralaimi. Šešerius

metus iš eilės taurę gauna Klastūnynas! Kruvinasis Baronas darosi nebepakenčiamas. Tai Klastūnyno vaiduoklis.

Pažvelgęs Klastūnyno pusėn, Haris tenai pamatė siaubingą šmėklą: baisiom negyvom akim, kaulėtu veidu ir sidabrinu krauju aptaškytais drabužiais. Jisai sėdėjo šalia Smirdžiaus, o šis, patenkintas pastebėjo Haris, ne itin džiaugėsi stalo kaimynu.

- Kaip jis išsikruvino? - susidomėjo Šėmas.

- Niekad neklausiau, - taktiškai atsakė Beveik Begalvis Nikas.

Kai visi prisisprogo, valgio likučiai iš lėkščių išgaravo, indai liko švarut švarutėliai. Po valandėlės atsirado desertas: visokiausių spalvų ir rūšių ledų, obuolių pyragų, sirupu apteptų pyragaičių, šokoladinių eklerų ir spurgų su džemu, biskvitų su plakta grietinėle, braškių, drebučių, ryžių kremos...

Hariui laižant nuo pyragaičio sirupą, išėjo kalba apie šeimas.

- Aš mišrus, - tarė Šėmas. - Mano tėtis - Žiobaras. Mama tik ištekėjusi pasakė jam, kad ragana. Tas vos neapalpo.

Visi nusijuokė.

- O tu kaip, Nevili? - paklausė Ronis.

- Na, mane užaugino senelė ragana, - pasakė Nevilis. - Tėvai tikėjo, kad esu grynas Žiobaras. Senelės brolis Algi vis bandė mane prigriebti, išpešti iš manęs kokią galią, sykį nustūmė nuo Blekpuolio molo, vos neprigėriau, - bet nieko nebuvo, kol nesuėjo aštuoneri. Senelės brolis Algi užsuko arbatos. Jis mane paėmė už kojų ir iškišo pro antro aukšto langą. Senelės sesuo pasiūlė jam pyragėlį, ir jis užsimiršęs mane paleido. Bet aš nukritau kaip sviedinys ir pasišokinėdamas nuriedėjau per sodą į gatvę. Visi taip džiaugėsi. Senelė iš laimės apšiverkė. Kad būtumėt matę jų veidus, kai gavau kvietimą, - mat manė, jog aš per mažai stebuklingas čia mokyti. Senelės brolis Algi buvo toks patenkintas, kad nupirko man rupūžę.

Persis Vizlis ir Hermiona Įkyrėlė, sėdintys Hariui iš kito šono, kalbėjo apie mokslą („Reik manyti, pamokos iškart prasidės, šitiek reikia išmokti, mane labiausiai domina transfigūracija, suprantanti, daiktų pavertimas kitais, aišku, labai sudėtinga, pradedama nuo mažų dalykėlių: degtukus paversti adatomis ir panašiai...“).

Sušilęs ir apsnūdęs Haris pažvelgė į Garbingąjį stalą. Hagridas kliukino taure. Profesorė Makgonagal šnekėjosi su Dumbldoru. Profesorius Kvirlis, užsivožęs savo juokingą turbaną, kuždėjosi su kažkokiu mokytoju riebaluotais juodais plaukas, kumpa nosim ir pageltusia oda.

Viskas atsitiko netikėtai. Kumpanosis pro Vizlio turbaną pažiūrėjo Hariui tiesiai į akis - ir aštrus karštas skausmas nusmelkė randą.

- Oi! - griebėsi Haris už kaktos.

- Kas yra? - paklausė Peris.

- Nnnieko.

Skausmo kaip nebūta. Sunkiau buvo atsikratyti jausmo, kurį sukėlė mokytojo žvilgsnis. Jausmo, kad Haris jam visai nepatinka.

- Kas tas mokytojas, kuris kalbasi su profesoriumi Kvirliu? - paklausė jis Perį.

- O, tu jau pažįstamas su Kvirliu? Nenuostabu, kad jis taip jaudinasi, - tai profesorius Sneipas. Jis dėsto nuodus ir vaistus, bet labai nenorom. Visi žino, kad gviešiasi Kvirlio vietos. Tas Sneipas - didelis juodosios magijos žinovas.

Haris kurį laiką stebėjo Sneipą, bet tasai į jį daugiau nepakėlė akių. Pagaliau desertai taip pat išnyko ir vėl atsistėjo profesorius Dumbldoras. Salė nuščiuvo.

- Ahmm... Dabar, kai visi numalšinot alkį ir troškulį, noriu tarti dar keletą žodžių. Viena kitą pastabą mokslo metų pradžios proga. Pirmakursiams patariu įsidėmėti, kad į mokyklos teritorijoje esantį mišką draudžiama eiti visiems mokiniams. Tai pravartu prisiminti ir kai kuriems iš vyresniųjų klasių. - Žibančios Dumbldoro akys nukrypo į Vizlių dvynius. - Be to, ūkvedys ponas Filčas prašė jums priminti, kad per pertraukas koridoriuose neužsiimtumėt jokia magija. Priėmimas į kvidičo komandas vyks antrą semestro savaitę. Kas pageidauja žaisti už savo koledžą, tegul kreipiasi į madam Huč. Ir dar turiu jums pranešti, kad šiemet nevalia kišti nosies į ketvirto aukšto koridorių dešinėje pusėje, jei nenorite mirti labai skausminga mirtimi.

Haris nusijuokė - vienas iš nedaugelio, kurie išdrįso.

- Nejaugi rimtai kalba? - sumurmėjo Persiui.

- Tikriausiai, - susiraukė Persis. - Keista, nes šiaip jis pasako priežastį, kodėl negalima kur nors eiti: miškuose pilna pavojingų žvėrių, visi tai žino. Manau, nors mums, prefektams, galėjo paaiškinti.

- O dabar, prieš eidami miegoti, sugiedokime mokyklos himną! - sušuko Dumbldoras. Haris pastebėjo, kad kitų mokytojų šypsenos tapo dirbtinokos.

Dumbldoras krestelėjo savo lazdele, lyg vaikydamas nuo jos galo muse, ir iš jos išlindo ilgas auksaspalvis kaspinas; pakilęs aukštai virš stalų, it gyvatė išsivyniojo į žodžius.

- Kiekvienas pasirenka mėgstamą melodiją, - tarė Dumbldoras, - ir pradėdam!

Mokiniai užtraukė:

Hogvartsai, kad tave karpos išverstu,

Tu išmokyki mus ko nors.

Ir seni, ir pliki,

Ir maži nutrūktgalviai

Norim turėti galvoj

Šio bei to įdomaus,

Nes kol kas ten tik švilpia vėjas,

Pilna mūsų ir vištų pūku.

Tad išmokyki mus ko nors,

Ką pamiršome, mums primink,

Pasistenki, o mes netingėsime,

Kalsim, kad net smegeninės braškės.

Visi baigė himną skirtingu laiku. Visiems nutilus, tebetraukė dvyniai Vizliai - labai lėtu laidotuvių maršo tempu. Paskutines eilutes jiems lazdele dirigavo Dumbldoras, o kai jie baigė, garsiausiai plojo.

- Ak, muzika, - nusibraukė jis ašarą. - Magija, pranokstanti viską, ką mes mokame! O dabar į lovas. Marš iš čia!

Grifų Gūžtos pirmakursiai per šurmuliuojančią minią paskui Persį išsekė iš didžiosios salės ir užlipo marmuriniais laiptais. Harijo kojos vėl buvo kaip švininės, bet dabar iš nuovargio ir sotumo. Buvo toks mieguistas, jog net nesistebėjo, kad koridoriuose sukabinti portretai jiems einant pro šalį šnibždasi ir rodo pirštais arba kad porą kartų Persis juos pravedė pro duris, paslėptas už slankiojančių panelių ir gobelenų. Žiovaudami jie vėl vilkosi kažkokiais laiptais, ir Hariui jau pasidarė įdomu, kiekgi dar reikės eiti, kai staiga jie sustojo.

Priešais juos ore plaukė lazdu krūva, ir vos tik Persis žengė artyn, jos užsimojo ant jo.

- Akilanda, - pirmakursiams kužtelėjo Persis. - Poltergeistas. - Jis sušuko: - Akilanda, išlišk!

Atsiliepė garsus šaižus pokštelėjimas, lyg sprogu balionėliui.

- Gal nori, kad nueičiau pas Kruvinąjį Baroną?

Vėl pokšt, ir susidėjęs koją ant kojos, su glėbiu lazdu oru atplaukė mažas žmogutis tamsiomis klastingomis akutėmis ir plačia burna.

- Ūūūū! - piktai sukikeno jis. - Pirmakursiai! Kaip smagu! Jis puolė juos. Visi staigiai pasilenkė.

- Eik sau, Akilanda, jei ne, apie tave išgirs Baronas, taip ir žinok! -supyko Persis.

Akilanda parodė liežuvį ir dingo paleidęs lazdas Neviliui ant galvos. Jie išgirdo, kaip jis nuzvimbė žvangindamas šarvais.

- Akilandos pasisaugokite, - patarė Persis, kai jie vėl pajudėjo. - Su juo susitvarko tik Kruvinasis Baronas, šiaip jis net mūsų, prefektų, neklauso. Na, atėjom.

Pačiam koridoriaus gale kabėjo portretas, vaizduojantis labai storą moterišką rausva šilko suknele.

- Slaptažodis! - pareikalavo ji.

- *Caput Draconis*, (Slibino galva (lot.)). - tarė Persis, ir portretas pasitraukė - jo vietoj žiojėjo apvali anga. Visi sulindo pro ją - Nevilį reikėjo kilstelėti - ir atsidūrė Grifų Gūžtos mokinių kambaryje, apskritoje jaukioje patalpoje, pristatytoje minkštų krėslų.

Pro vienas duris Persis palydėjo mergaites į jų miegamąjį, pro kitas išvedė berniukus. Įvijų laiptų viršuje - tai, matyt, buvo bokštas - pagaliau jie išvydo savo guolius: penkias lovas su baldakimais ir tamsiai raudono aksomo užuolaidomis. Lagaminai jau buvo atnešti. Nusikamavę jie be žodžių užsivilko pižamas ir griuvo į patalus.

- Gardžiai pavalgėm, ką? - sumurmėjo Ronis per užuolaidą. -Atstok, Susna! Graužia paklodę.

Haris dar norėjo Ronį paklausti, ar ragavo pyragaičio su sirupu, bet nebespėjo, užmigo.

Gal Haris buvo persivalgęs, nes susapnavo labai keistą sapną. Jis buvo užsimovęs profesoriaus Kvirlio turbaną, ir turbanas prašneko, liepė jam tuoj pat pereiti į Klastūnyną, nes jo tokia lemtis. Haris atsakė turbanui nenorįs būti Klastūnyne, tada turbanas ėmė darytis vis sunkesnis ir sunkesnis. Jis pamėgino jį nusitraukti, bet turbanas skaudžiai suspaudė galvą. Kol jis galynėjosi su turbanu, pasirodė kvatojantis Smirdžius. Paskui Smirdžius pavirto kumpanosiu mokytoju Sneipu, tas plonai ir žiauriai nusijuokė. Staiga plykstelėjo žalia šviesa, ir Haris drebedamas pabudo išpiltas prakaito.

Apsivertęs vėl greitai užmigo, o rytą nieko neprisiminė, ką sapnavo.

AŠTUNTAS SKYRIUS

Nuodų ir vaistų mokytojas

- Pažiūrėk. -Kur?

- Šalia to ilgšio raudonais plaukais.

- Tas akiniuotis?

- Ar matai jo veidą?

- Ar matai randą?

Kitą dieną išėjusį iš bendrabučio Hariį visur lydėjo šnibždesiai. Mokiniai grūdosi prie klasių durų pasižiūrėti į jį arba sutikę grįždavo atgal ir spoksodavo. Hariui norėjosi, kad jie to nedarytų, nes jis ieškojo savo klasės.

Hogvartse buvo šimtas keturiasdešimt dveji laiptai: platūs ir aukšti, siauri ir sukiužę; laiptai, kurie penktadieniais nuvedavo visai kiton vieton; laiptai su viena prasmengančia pakopa, tad reikėjo įsidėmėti, kurią peršokti. Dar buvo durys, neatsidarančios, jei mandagiai nepaprašai arba tam tikroje vietoje nepakuteni, durys, tik apsimetančios durimis, iš tikrųjų ten buvo vientisa siena. Be to, negalėjai įsiminti, kur kas yra, nes viskas, rodos, judėjo ir keitėsi. Portretų žmonės svečiuodavosi vieni pas kitus, ir Haris neabejojo, kad stovintys šarvai retkarčiais vaikšto.

Ir iš šmėklų buvo maža džiaugsmo. Visad išsigąsdavai, kai kuri nors staiga išsmukdavo pro duris, kurias atidarei. Beveik Begalvis Nikas Grifų Gūžtos naujokams mielai parodydavo, kur reikia eiti, bet poltergeistas Akilanda, jeigu jį sutikdavai vėluodamas į pamoką, pasiūsdavo prie užrakintų durų arba aklais laiptais. Tau ant galvos jis galėdavo numesti

šiukšlių dėžę, iš po kojų ištraukti kilimą, apmėtyti kreidos gabalėliais arba, priplaukęs iš už nugaros, griebti už nosies ir surikti: „ATIDUOK SNAPĄ!“

Dar bjauresnis, jei tik įmanoma būti tokiam, pasirodė ūkvedys Argas Filčas. Jau pirmą rytą Haris su Roniu sugebėjo jį užrūstinti. Filčas rado juodu bandančius įveikti duris, už kurių, deja, buvo uždraustasis ketvirto aukšto koridorius. Jis netikėjo, kad jie pasiklydo, manė, jog nori įsilaužti; grasino uždaryti juos į požemį, bet išgelbėjo pro šalį ėjęs profesorius Kvirlis.

Filčas turėjo katę, vardu Ponia Noris, pilkšvą stipeną išsprogusiomis it lemputės akimis - visai kaip paties Filčo. Ji viena patruliuodavo koridoriuose. Tik pabandyk jai matant sulaužyti kokią taisyklę, nors per milimetrą nukrypti šonan, ji tiktai vikst uodega, ir švokšdamas prisistato Filčas. Niekas taip gerai nežinojo slaptų mokyklos kelių (nebent dvynukai Vizliai), todėl jis išdygdavo netikėtai lyg šmėkla. Visi mokiniai jo nekentė ir daugelis svajojo įspirti Poniai Noris.

Na, o kai šiaip taip susirasdavai klasę, prasidėdavo pamokos vargai. Greitai Haris įsitikino, kad magija - šis tas sudėtingiau, negu mostelėti lazdele ar ištarti kelis juokingus žodžius. Kiekvieną trečiadienį

vidurnaktį pro teleskopą jie stebėdavo žvaigždes, mokydavosi jų vardus ir planetų kelius. Triskart per savaitę eidavo į šiltnamius už pilies studijuoti herbologijos, kurią dėstė kresna ragana - profesorė Diegavirtė. Jie mokėsi, kaip prižiūrėti visus tuos keistus augalus ir grybus, aiškinosi, kam jie naudojami.

Nuobodžiausia būdavo magijos istorija, vienintelis dalykas, kurį dėstė vaiduoklis. Vieną vakarą visai nukaršęs profesorius Binas užmigo priešais židinių mokytojų kambaryje ir kitą rytą atėjo į klasę palikęs savo kūną. Binas dūzgendavo dūzgendavo, o jie skrebendavo į sąsiuvinius vardus ir datas ir beviltiškai painiodavo Emeriką Piktąjį su Juriku Keistuoju.

Profesorius Flitvikas, burtų mokytojas, buvo mažuliukas burtininkas. Kad per stalą matytų mokinius, turėdavo atsistoti ant knygų rietuvės.

Pirmos pamokos pradžioje ėmė šaukti mokinius pavarde; priėjęs Poterį, išgąstingai cyptelėjo ir prapuolė užu stalo.

Profesorė Makgonagal buvo vėl kitokia. Haris neklydo, kai pamanė, jog jai neverta prieštarauti. Griežta ir protinga, jau pačią pirmą pamoką davė garo.

- Transfigūracija - vienas sudėtingiausių ir pavojingiausių burtų, kurių mokysitės Hogvartse, - pasakė ji. - Kas mano pamokose išdykaus, išeis ir nebegrįš. Įspėju.

Tada ji savo stalą pavertė kiaule ir vėl atvertė. Priblokšti jie nekantravo kuo greičiau pradėti, bet pamatė, kad dar labai negreit galės baldus versti gyvūnais. Prisirašę sunkiausių dalykų, kiekvienas gavo po degtuką ir ėmė mėginti paverst jį adata. Iki skambučio tik Hermionai Įkyrėlei pavyko pakeisti degtuko išvaizdą; profesorė Makgonagal klasei parodė, kad jis dabar sidabrinės spalvos ir smailus, ir nelauktai nusišypsojo Hermionai.

Visi nepaprastai laukė apsigynimo nuo juodosios magijos, bet Kvirlio pamokos pasirodė juoko vertos. Jo klasė dvokė česnakais: tai atseit turėjo jį apsaugoti nuo Rumunijoje sutikto vampyro, kuris bet kada galėjo ateiti jo pasiimti. Turbaną, pasakojo jis, jam dovanojęs vienas Afrikos karaliukas, atsidėkodamas už pagalbą atsikratant įkyraus zombio, bet jie nelabai tikėjo šita jo pasaka. Visų pirma, kai Šėmas Finiganas puolė klausti, kaipgi mokytojas įveikė tą zombį, Kvirlis užraudo ir prašneko apie orą. Be to, jie pastebėjo, kad turbanas keistai smirdi, ir Vizlių dvynukai tvirtino, jog turbanas irgi prikištas česnakų, - Kvirlis norėjo būti saugus kiekviename žingsnyje.

Haris apsidžiaugė įsitikinęs, kad nėra beviltiškas atsilikėlis. Daugybė mokinių atėjo iš Žiobarų šeimų net nenutuokdami, kad jie raganiukai ir raganaitės. Reikėjo tiek mokytis, jog net tokie kalikai kaip Ronis per daug nepasižymėjo.

Penktadienis Hariui ir Roniui buvo svarbi diena. Pagaliau jie atėjo pusryčių į didžiąją salę nė karto nepasiklydę.

- Ką šiandien turėsime? - paklausė Haris, cukrumi barstydamas košę.

- Dvi nuodų ir vaistų pamokos kartu su Klastūnynu, - atsakė Ronis. - Sneipas - Klastūnyno vadovas. Sako, klastuoliams visada taiko. Pažiūrėsim, ar tiesa.

- Būtų gerai, kad mums taikytų profesorė Makgonagal, - tarė Haris. Profesorė Makgonagal buvo Grifų Gūžtos vadovė, bet tai jai nesukliudė aną dieną užduoti jiems kalnus namų darbų.

Po to atkeliavo paštas. Dabar Haris jau buvo pripratęs, bet pirmą rytą apstulbo, kai per pusryčius gal šimtas pelėdų staiga įplasnėjo į didžiąją salę ir ėmė sukti virš stalų ieškodamos adresatų ir mėtydamos jiems į sterbles laiškus ir banderoles.

Kol kas Hedviga Hariui nieko neatnešė. Kartais atskridusi gnybtelėdavo jam ausin ir padziubsėdavo skrebučio, paskui nuplasonavo į pelėdyną, kur miegodavo drauge su kitomis mokyklos pelėdomis. Tačiau šįryt ji nusklendė tarp džemo dubenėlio ir cukrinės ir Hariui į lėkštę numetė voką. Haris nekantriai atplėšė.

Hari (buvo pakeverzota lapelyje),

Žinau, kad penktadienį po pietų esi laisvas, ar netingėtum apie trečią ateiti pas mane arbatos? Noriu išgirsti, kaip praėjo pirmą mokslo metų savaitę. Atsiųsk atsakymą per Hedviga. Hagridas

Haris pasiskolino iš Ronio plunksną, kitoj lapelio pusėj brūkštelėjo: *Ačiū, gerai, iki pasimatymo* ir išsiuntė Hedviga atgal.

Laimė, kad Hario laukė arbatėlė pas Hagridą, nes nuodų ir vaistų pamoka pasirodė baisiausias dalykas iš to, ką lig šiol patyrė.

Mokslo metų pradžios puotoje Hariui pasirodė, kad profesorius Sneipas jo nemėgsta. Pirmos nuodų ir vaistų pamokos gale suprato klydęs: Sneipas Hario ne nemėgsta, o juodai nekenčia.

Pamoka vyko požemyje. Ten buvo šalčiau negu visoje pilyje, taigi ir taip būtų buvę šurpu - be stiklainių pasieniais, kuriuose plaukiojo visokiausi gyvūnai.

Sneipas, kaip ir Flitvikas, pamoką pradėjo šaukdamas mokinius ir, lygiai kaip Flitvikas, stabtelėjo priėjęs Poterio pavardę.

- O taip, Haris Poteris. Mūsų naujoji... įžymybė.

Drakas Smirdžius, jo draugeliai Niurzga ir Gylys sukikeno prisidengę burną delnu. Sneipas baigė šaukti mokinius pavarde ir apžvelgė klasę. Jo akys buvo juodos kaip ir Hagrido, tačiau be Hagrido šilumos - šaltos ir tuščios lyg tamsūs tuneliai.

- Jūs čia susirinkote mokytis subtilaus ir tikslaus stebuklingų mišinių mokslo, - prabilo. Kalbėjo pusbalsiu, bet jie girdėjo kiekvieną žodį: kaip ir profesorė Makgonagal, Sneipas mokėjo be jokių pastangų valdyti klasę. - Kadangi šioje srityje beveik nereikia kvailai mosuoti burtų lazdele, gali atrodyti - kokia gi tai magija? Nesitikiu, kad jūs iš tikro suvoktumėte, koks grožis, kai tyliai burbuliuoja katilas, verčiasi garai, slaptinga nuodų galia pasklinda žmogaus gyslomis pavergdama protą,

užburdama pojūčius... Galiu jus išmokyti, kaip uždaryt į buteliuką garbę, išsivirti puikybės, net kaip užkimšti kamščiu mirtį, - jei tik nesate avigalviai, kokius paprastai gaunu mokyti.

Po šios trumpos prakalbos stoji trumpa tyla. Haris su Roniu susižvelgė. Hermiona įkyrėlė, sėdėdama ant kėdės kraštelio, atrodė, veržiasi įrodyti, kad nėra dvigalvė.

- Poteri! - staiga riktelėjo Sneipas. - Ką gausiu į metelių užpilą įdėjęs sutrintų plėnūnės šaknų?

Kieno šaknų į kokį užpilą? Haris žvilgtelėjo į Ronį, tačiau tas sėdėjo lygiai taip pat suglumęs. Hermiona žaibiškai pakėlė ranką.

- Nežinau, pone, - sumurmėjo Haris. Sneipas vyptelėjo.

- Taip taip, šlovė dar ne viskas. Jis nepaisė Hermionos.

- Pamėginkime dar. Poteri, kur ieškotum, jei liepčiau atnešti bezoaro akmenį?

Hermiona kėlė ranką vos nenugriūdama nuo kėdės, bet Haris neturėjo menkausio supratimo, kas tas bezoaro akmuo. Jis stengėsi nežiūrėt į Smirdžių, Niurzgą ir Gylį, kurie net kratėsi iš juoko.

- Nežinau, pone.

- Taip ir maniau, kad prieš ateidamas į mokyklą net neatsivertei jokios knygos.

Haris prisivertė pažvelgti tiesiai į tas šaltas akis. Būdamas pas Durslius pervertė visas knygas, bet nejaugi Sneipas tikisi, kad jis gali prisiminti visą „Tūkstantį stebuklingųjų žolių ir grybų“?

Sneipas tarsi nematė Hermionos rankos.

- Poteri, kuo vilkauogė skiriasi nuo raganuogės? Hermiona net atsistojo ranka beveik siekdama požemio lubas.

- Nežinau, - ramiai atsakė Haris. - Man rodos, Hermiona žino, kodėl jos neklausiate?

Kai kas nusijuokė; Haris susidūrė žvilgsniu su Semu, ir Semas jam mirktelėjo. Sneipui jo žodžiai nepatiko.

- Sėsk, - metė jis Hermionai. - Tavo žiniai, Poteri, iš plėnūnių ir metelių daromas migdomasis gėralas tokio stiprumo, kad vadinamas Gyvosios mirties eliksiuru. Bezoaras yra akmuo, imamas iš ožio skrandžio, jis gelbsti nuo daugumos nuodų. Vilkauogė ir raganuogė yra tas pats augalas, dar vadinamas *Liliopsida*. Na, kodėl neužsirašot?

Tuoj pat sučežėjo pergamentas, suskrebėjo plunksnos. Sneipas pridūrė:

- Už įžulumą, Poteri, Grifų Gūžtai bus atimtas taškas.

Toliau vykstant nuodų ir vaistų pamokai, Grifų Gūžtos reikalai nė kiek nesitaisė. Sneipas uždavė jiems sutaisyti paprastų vaistų nuo vočių. Jis švaistėsi po kambarį plevėsuodamas savo ilgos juodos mantijos skvernais, stebėdamas, kaip jie sveria džiovintas dilgėles ir grūda gyvatės dantis, visus peikdamas, išskyrus Smirdžių, kuris, jam, atrodo, įtiko. Liepė visiems pasižiūrėti, kaip Smirdžius puikiai išvirė kažkokius raguotus vikšrus, bet ūmiai požemyje ėmė virsti aitrių žalių dūmų kamuoliai ir kažkas - garsiai šnypšti. Nevilis kažkaip sugebėjo išlydyti Semo katilą, ir dabar iš jo išbėgęs tarmalas bėgo akmeninių grindų plokščių tarpeliais ir degino padus. Akimirksniu visa klasė atsidūrė ant kėdžių, o Nevilis, sutūpus katilui išmaudytas tame skystyje, iš skausmo kaukė. Rankas ir kojas jam nusėjo raudonos pūslės.

- Kvėša! - suniurzgė Sneipas, vienu lazdelės mostelėjimu likviduodamas nuodą. - Prieš nukaisdamas katilą tikriausiai dar įdėjai dyglia-kiaulės dyglių?

Nevilis tik suinkštė. Jo nosis jau buvo vienos pūslės.

- Nuvesk į ligoninės fligelį, - įsakė Sneipas Šernui. Tada atsisuko į Hariį su Roniu, kurie darbavosi šalia Nevilio.

- Tu, Poteri, kodėl jo neįspėjai, kad nedėtų dygliakiaulės dyglių? Manei, jeigu jis suklys, pačiam bus geriau, ar ne? Iš Grifų Gūžtos atėmei dar vieną tašką.

Tai buvo tokia neteisybė, kad Haris jau žiojosi protestuoti, bet Ronis už katilo jam įspyrė.

- Nesiprašyk, - burbtelėjo. - Girdėjau, Sneipas gali būti labai bjaurus.

Kai po valandos juodu lipo iš požemio, Hariui lindo visokiausios mintys, o nuotaika buvo visai prasta. Pačią pirmą savaitę Grifų Gūžta dėl jo kaltės prarado du taškus - kodėl Sneipas jo taip nekenčia?

- Nenukabink nosies, - tarė Ronis. - Sneipas ir iš Fredžio su Džordžu visada atiminėja taškus. Ar man galima susipažinti su Hagridu?

Be penkių trys jie išėjo iš pilies ir nudrožė per kiemus. Hagridas gyveno nedidelėje trobelėje prie pat Uždraustojo miško. Šalia durų gulėjo kaliošai ir stovėjo į sieną atremtas arbaletas.

Hariui pabeldus, ėmė loti ir draskyti duris šuo. Hagrido balsas suriko:

- Atgal, Iltie, atgal!

Durys prasivėrė ir plyšyje pasirodė didelis apžėlęs Hagrido veidas.

- Palaukit. Sakau, atgal, Iltie!

Jis juos įleido, už antkaklio vos nulaikydamas didžiulį it šernas juodą šunį.

Trobelėje tebuvo vienas kambarys. Paluby kabėjo kumpiai ir rūkyti fazanai, ant atviro ugniakuro kunkuliavo varinis virtuvas, kertėj stovėjo plati lova, užklota skiautinių lovatiesė.

- Būkit kaip namie, - tarė Hagridas ir paleido Iltį, šuo prišoko prie Ronio ir pasiuto laižyti ausis. Kaip ir Hagridas, Iltis, matyt, irgi buvo ne tokia pikta, kaip atrodė.

- Čia Ronis, - pristatė Haris draugą. Hagridas dideliame arbatinyje užplikė arbatos ir prikrovė lėkštę roksų.

- Dar vienas Vizlis, ar ne? - tarė Hagridas, pamatęs Ronio strazdanas. - Pusę gyvenimo vaikiau tavo brolius dvynius iš Uždraustojo miško.

Haris su Roniu į roksus vos neišsilaužė dantų, bet apsimetė, kad labai skanu. Jie pasakojo apie pirmąsias pamokas. Iltis padėjo galvą Hariui ant kelio. Jos seilėm apibėgo visas apsiaustas.

Berniukams patiko, kad Hagridas Filčą pavadino „senu vėpla“.

- O dėl tos katės, Ponios Noris... Norėčiau kada nors ją supažindinti su Iltimi. Ar žinot, kad vos tik ateinu į mokyklą, ji pristoja ir visur seka iš paskos? Niekaip neatsikratysi - Filčas ją primoko.

Haris papasakojo apie Sneipo pamoką. Hagridas, kaip ir Ronis, liepė nesikrimsti, Sneipas beveik visų nemėgsta.

- Bet jis manęs tiesiog nekenčia.

- Niekai! - atšovė Hagridas. - Ko turėtų tavęs nekęsti?

Bet Hariui pasirodė, jog tai sakydamas Hagridas vengė žiūrėti jam į akis.

- Kaip laikosi tavo brolis Čarlis? - paklausė Hagridas Ronį. - Labai jis man patiko - moka elgtis su gyvūnais.

Haris pamanė, kad Hagridas tyčia pakreipė kalbą. Kol Ronis aiškino apie Čarlio darbą su slibinais, Haris paėmė popieriaus lapelį, gulėjusį ant stalo po arbatinio dangalu. Tai buvo iškarpa iš „Magijos žinių“.

NAUJAUSIOS ŽINIOS APIE GRINGOTSO UŽPUOLIMĄ

Toliau tiriamas liepos 31-osios įsilaužimas į Gringotso banką. Manoma, jog tai juodųjų raganių ar raganų darbas.

Gringotso goblinai šiandien tvirtino, kad nieko nepavogta. Iš saugyklos, kurion įlindo vagys, klientas jau buvo viską pasiėmęs.

„Bet mes nepasakosim, kas ten buvo, taigi nekiškite nosies, kur nereikia, jei nenorite nemalonumų“, - šiandien pareiškė Gringotso spaudos atstovas.

Haris prisiminė, kaip traukinyje Ronis kalbėjo, kad kažkas bandė apiplėšti Gringotso, tik nepaminėjo datos.

- Hagridai! - šūktelėjo Haris. - Gringotsan buvo įsilaužta per mano gimimo dieną! Tikriausiai tuo metu mes netgi buvome banke!

Dabar Hagridas akivaizdžiai stengėsi nežiūrėti Hariui į akis. Suniurnėjęs pasiūlė Hariui dar vieną roksą. Haris vėl perskaitė pranešimą. *Iš saugyklos, kurion įlindo vagys, klientas jau buvo viską pasiėmęs.* Hagridas ištuštino septyni šimtai tryliką saugyklą, jei tai galima pavadinti ištuštinimu: juk ten buvo tik tas prasto rudo popieriaus paketėlis. Galbūt plėšikai jo ir ieškojo?

Haris su Roniu grįžo į pilį vakarienės pilnomis kišenėmis roksų, kurių iš mandagumo nedrįso atsisakyti. Haris pamanė, kad nė viena pamoka jam nesukėlė tiek minčių, kiek arbata pas Hagridą. Ar Hagridas pačiu laiku spėjo pasiimti tą paketėlį? Kur jis dabar yra? Ir ar Hagridas žino apie Sneipą kažką tokio, ko Hariui nenori sakyti?

DEVINTAS SKYRIUS

Vidurnakčio dvikova

Haris niekad netikėjo, kad gali susidurti su berniuku, kurio nekęstų labiau už Dudlį, - tačiau taip manė tik tol, kol nepažino Drako Smirdžiaus. Tačiau „grifiukai" su Klastūnynu turėdavo tik vieną bendrą pamoką -nuodų ir vaistų, todėl „klastuoliai" mažai jiems painiodavosi po kojų. Bent jau taip buvo lig tos dienos, kai Grifų Gūžtos mokinių kambario skelbimų lentoje pasirodė lapelis, dėl kurio visi ėmė aimanuoti. Ketvirtadienį prasidės skraidymo pamokos - ir Grifų Gūžta treniruosis kartu su Klastūnynu.

- Tipiška, - liūdnai burbtelėjo Haris. - Apie tai tik ir svajojau - kaip Smirdžiui matant apsikvailinti ant šluotos.

Iš tikrųjų išmokti skraidyti jis troško labiausiai už viską.

- Dar nežinai, ar apsikvailinsi, - paprotino draugą Ronis. - Tiesa, Smirdžius amžinai giriasi, koks jis kvidičo meistras, bet galiu prisiekti - tai tik žodžiai.

Smirdžius iš tiesų visiems įkyrėjo savo kalbomis apie kvidičą. Nuolat skųsdavosi, kad iš pirmakursių nebūna tinkamų koledžo komandoms, ir riedavo ilgiausias istorijas, kurios bemaž visad baigdavosi tuo, kad jis tik per plauką išsigelbėjęs nuo Žiobarų sraigtasparnio. Smirdžius buvo ne vienintelis pagyrūnas: jei klausytum Semo Finigano, vaikystėje jis nieko daugiau neveikęs, tik lakstęs ant šluotos po apylinkes. Net Ronis kiekvienam netinginčiam klausytis aiškino, kaip jis, skrisdamas sena Čarlio šluota, vos nesusidūrė su skraidykle. Visiems burtininkų vaikams kvidičas nenueidavo nuo liežuvio. Ronis jau susiriejo su Dinų Tomu, miegančiu viename kambaryje su jais, dėl futbolo. Ronis nesuprato, kaip

gali patikti žaidimas vienu kamuoliu, kurį žaidžiant negalima skraidyti. Haris užklupo Ronį savo lazdele baksnojant Dino pasikabintą ant sienos Vakarų Hemo futbolo komandos plakatą: jis bandė žaidėjus priversti skraidyt.

Nevilis kaip gyvas nebuvo užsėdęs ant šluotos, nes senelė nė iš tolo neprileisdavo. Širdyje Haris manė, jog taip geriausia, mat Neviliui ir abiem kojom stovinčiam ant žemės atsitikdavo visokių nelaimių.

Hermiona įkyrėlė, kaip ir Nevilis, prisibijojo skraidymo. Tai buvo dalykas, kurio neiškalsi iš knygų, - nors ji ir mėgino. Per pusryčius ketvirtadienį visus varė iš proto skraidymo patarimais, perskaitytais iš bibliotekos paimtoje knygoje „Kvidičas amžių bėgyje". Nevilis gaudė kiekvieną žodį, galintį vėliau padėti jam išsilaikyt ant šluotos, tačiau visi kiti apsidžiaugė, kai Hermionos paskaitą nutraukė atvykęs paštas.

Nuo ano Hagrido raštelio Haris negavo jokio laiško, ir tai netruko pastebėti Smirdžius. Jo paties didysis apuokas kone kasryt jam atnešdavo iš namų maišelį saldainių, ir jis prie stalo pasipūtęs jį atrišdavo.

Neviliui jo liepsnotoji pelėdžiuke atnešė nuo senelės mažą paketėlį. Jis nekantriai jį atplėšė ir parodė draugams stiklinį rutuliuką, kuris buvo pilnas tarsi kokios baltos miglos.

- Čia Priminaš! - sušuko. - Senelė žino, kad aš viską užmirštu. Priminaš primena, jei ką pamiršai padaryti. Žiūrėkit, reikia kietai suspausti, ir jeigu jis paraudonuoja... Oi... - Jo veidas ištiso, mat Priminaš tapo raudonas kaip kraujas. - Vadinasi, kažką pamiršau.

Nevilis stengėsi prisiminti, ką gi jis pamiršęs, kai Drakas Smirdžius, eidamas pro Grifų Gūžtos stalą, griebė Priminaš jam iš rankos.

Haris su Roniu pašoko. Visi seniai laukė progos susiimti su Smirdžiumi, bet akimirksniu prisistatė profesorė Makgonagal, geriau už bet kurį kitą mokytoją užuodžianti negera.

- Kas čia darosi?

- Smirdžius iš manęs atėmė Priminaš, profesore. Smirdžius susiraukęs numetė Priminaš ant stalo.

- Aš tik norėjau pažiūrėti, - pasiteisino ir nukėblino šalin su Niurzga ir Gyliu.

*

Tą dieną pusę keturių Haris, Ronis ir kiti „grifiukai“ nudundėjo pilies laiptais į kiemą - turėjo prasidėti pirmoji skraidymo pamoka. Buvo giedra vėsi diena, žengiant smagiai lingavo žolės. Jie nuėjo vejomis pakalnėn, į didelę lygią pievą. Tolyje, kitoje pievos pusėje, siūravo tamsūs Uždraustojo miško medžiai.

Klastūnyną jie jau rado susirinkusį, o ant žemės, tvarkingai surikiuoti, gulėjo dvidešimt šluotražių. Haris buvo girdėjęs Fredį ir Džordžą Vizlius peikiant mokyklos šluotas, esą jos pradeda kratyti, jei per aukštai pakyli, ir visada šiek tiek neša kairėn.

Atėjo jų mokytoja - madam Krūminė trumpais žilais plaukais ir geltonomis it vanago akimis.

- Na, ko dabar laukiat? - užsipuolė. - Kiekvienas atsistoja šalia šluotos. Mikliau!

Haris pažvelgė į savąją. Ji buvo sena, visaip styrančiais žabais.

- Dešinę ranką ištieskit viršum šluotos, - paliepė madam Krūminė, -ir sakykite „op“!

- OP! - vienu balsu suriko visi.

Hario šluotkotis stryktelėjo jam į delną, tačiau tik keletui taip pasisekė. Hermionos Įkyrelės šluota tik pariedėjo žeme, o Nevilio nė nekrustelėjo. Ko gera, šluotos, kaip ir arkliai, nujaučia, jeigu žmogus bijo, pamanė Haris. Nevilio balsas virpėjo taip, kad buvo aišku, jog jam labiausiai patiktų likti ant žemės.

Tada madam Krūminė parodė, kaip taisyklingai apžergti šluotą, kad ore nenuslystum, ir visus apėjo, pataisė rankas. Haris su Roniu apsidžiaugė, kai ji subarė Smirdžių, jog jis per tiek metų nesugebėjo išmokti teisingai laikyti koto.

- O dabar, kai aš sušvilpsiu, atsispirkit nuo žemės, tik stipriai, - toliau aiškino madam Krūminė. - Tvirtai laikykite kotą ir, kai pakilsite porą metrų, truputį pasilenkit į priekį ir nusileiskit. Nagi, trys, du...

Bet Nevilis, susijaudinęs ir išsigandęs, kad vienas neliktų nepakilęs, iš visų jėgų atsispyrė madam Krūminei nespėjus nė sušvilpti.

- Sugrįžk, berniuk! - šaukė ji, bet Nevilis šovė aukštyn lyg kamštis iš šampano butelio - gal keturis, paskui šešis metrus. Haris matė, kaip jis perbalęs spokso į apačioj liekančią žemę, kaip aikteli, nuslysta nuo šluotos ir...

BUMBT, Nevilis žiauriai žnekteli ant pilvo į žolę. Jo šluota toliau kyla, kyla, po to tingiai pasuka Uždraustojo miško link ir pranyksta už horizonto.

Madam Krūminė pasilenkė prie Nevilio, jos veidas buvo baltas kaip ir jo.

- Lūžo riešas, - išgirdo ją murmant Haris. - Einam, berniuk. Viskas gerai, berniuk, stokis.

Ji atsigrėžė į visą klasę.

- Kad man nesijudintumėt iš vietos, kol negrįšiu nuvedusi šitą berniuką į ligoninę, antraip būsit išmesti iš Hogvartso nespėję net ištarti „kvidičas“. Einam, vaike.

Nevilis ašarotu veidu, susiėmęs riešą, nušlubčiojo su madam Krūmine, viena ranka apkabinusia jį per pečius. Vos jie nuėjo, Smirdžius ėmė kvatoti.

- Ar matėte to griozdo fizionomiją? Kiti „klastuoliai“ irgi pradėjo žvengti.

- Užsičiaupk, Smirdžiau, - kirto Parvatė Patil.

- Oo, gini Nevėkšlą? - nusišaipė Pensė Parkinson, pikto veido „klastuolė“. - Niekada nemaniau, kad tau patinka riebūs verksniai, Parvatė.

- Žiūrėkit! - šūktelėjo Smirdžius, šokdamas į priekį ir kažką pagriebdamas iš žolės. - Čia tas kvailas daiktas, kurį Nevėkšlai atsiuntė senelė.

Saulėje sužibo Priminąs.

- Duok šen, Smirdžiau, - ramiai tarė Haris. Visi nutilo.

Smirdžius bjauriai išsišiepė.

- Man rodos, padėsiu tokion vieton, kad Nevėkšla turėtų paieškoti... Gal į medį?

- Atiduok! - suriko Haris, bet Smirdžius šoko ant šluotos ir pakilo. Jis nemelavo - iš tiesų puikiai skraidė. Susilyginęs su ažuolo viršūne, sušuko: - Ateik ir pasiimk, Poteri!

Haris stvėrė savo šluotą.

- Ne! - suklykė Hermiona. - Madam Krūminė liepė nejudėti. Per tave gausim pylos.

Haris jos nesiklausė. Ausyse tvinksėjo kraujas. Jis apžergė šluotą, smarkiai atsispyrė ir atsiplėšė nuo žemės, pakilo aukštyn, oras švilpė plaukuose, plakė apsiausto skvernus, ir apimtas pikto džiaugsmo Haris suvokė kai ką sugebąs net be jokio mokslo. Kaip lengva ir kaip nuostabu skristi! Jis truputį kilstelėjo šluotą, kad pasikeltų dar aukščiau, ir išgirdo, kaip žemėje išsigandusios spiegia mergaitės ir susižavėjęs rėkia Ronis.

Jis staigiai pasuko šluotą Smirdžiaus pusėn. Tasai atrodė apstulbęs.

- Atiduok! - suriko Haris. - Arba numušiu tave nuo šluotos!

- Ką tu sakai? - bandė tyčiotis Smirdžius, bet nelabai sekėsi.

Kažkaip Haris susigaudė, ką daryti. Jis pasilenkė į priekį, tvirtai suspaudė šluotkotį, ir šluota nulėkė į Smirdžių it strėlė. Smirdžius vos spėjo pasitraukti, bet Haris padarė staigų posūkį ir vėl pasileido į jį. Apačioje kai kas plojo.

- Nagi, Smirdžiau, nėra Niurzgos su Gyliu, kad išgelbėtų tau kailį? -šaukė Haris.

Matyt, tokia pati mintis dingtelėjo ir Smirdžiui.

- Tai pagauk tą burbulą, jei gali! - Ir sviedęs stiklo rutuliuką aukštai aukštai į orą, ėmė leistis žemėn.

Haris matė tarsi sulėtintam kadre, kaip rutuliukas pakyla ir ima kristi. Jis užgulė kotą ir nukreipė žemyn - ir štai jau neria stačiai, vydamasis rutuliuką, vis greičiau ir greičiau, ausyse švilpia vėjas, pievoje žviegia vaikai, bet jis ištiesė ranką, likus pusmetriui iki žemės, sugriebė Primina

ir, spėjęs pakreipti kotą aukštyn, sklandžiai nutūpė ant žolės, rankoje gniauždamas rutuliuką.

- HARI POTERI!

Širdis nusmuko į kulnus dar greičiau, negu jis nusileido žemėn. Prie jų bėgo profesorė Makgonagal. Jis drebėdamas atsistojo.

- Kaip gyva nemačiau... per visą darbą Hogvartse...

Pritrenkta profesorė vos įstengė kalbėti, jos akiniai grėsmingai žaibavo.

- Kaip tu drįsai! Juk galėjai nususukti sprandą! -Jis nekaltas, profesore...

- Tylėk, panele Patil...

- Betgi Smirdžius...

- Užtenka, Vizli. Poteri, einam su manim.

Tylom sekdamas paskui profesorę Makgonagal į pilį, Haris matė, kokie džiaugsmingi Smirdžiaus, Niurzgos ir Gylio veidai. Jis suprato, kad bus pašalintas. Norėjo ką nors sakyti, pasiteisinti, bet liežuvis kažkodėl neklausė. Profesorė drožė nė nežvilgtelėdama į jį, Haris vos spėjo pastriuokom. Štai ir prisidirbo. Neišbuvo nė dviejų savaičių. Po dešimties minučių krausis lagaminą. Ką pasakys Dursliai, kai jis paskambins į duris?

Jie užlipo laiptais į pilį, paskui viduje - didžiaisiais laiptais, bet profesorė Makgonagal tebetylėjo. Ji atidarinėjo visokias duris ir pluošė koridoriais nepaisydama Hario, liūdnai minančio iš paskos. Gal jį veda pas Dumbldorą? Jis prisiminė Hagridą, išmestą, bet paliktą sargauti. Gal jis galėtų būti Hagrido padėjėju? Jam sutraukė skrandį pagalvojus, kaip Ronis su kitais mokysis burtininkauti, o jis maklinės po kiemus nešiodamas Hagridui krepšį.

Profesorė Makgonagal sustojo prie vienos klasės. Atidariusi duris, įkišo galvą.

- Atsiprašau, profesoriau Flitvikai, ar galėčiau pasiskolinti Medį? „Medį?“ - apstulbo Haris. Gal medis - tai lazda, kuria ketina jį mušti? Tačiau Medis pasirodė esąs žmogus - stambus penktakursis, iš Flitviko klasės jis išlindo gerokai suglumęs.

- Abudu eikit paskui mane, - liepė profesorė Makgonagal, ir jie pasileido koridoriumi. Medis smalsiai apžiūrinėjo Hariį.

- Čionai.

Profesorė Makgonagal juos įvedė į klasę; ji buvo tuščia, tik Akilanda lentoje kraigliojo keiksmožodžius.

- Lauk, Akilanda! - riktelėjo ji. Akilanda įmetė kreidą šiukšliadėžėn ir keikdamasis išplaukė. Profesorė Makgonagal užtrenkė duris ir atsigręžė į berniukus.

- Poteri, čia Oliveris Medis. Medi... aš tau suradau gaudytoją. Medžio nuostaba virto džiaugsmu.

- Rimtai, profesore?

- Visiškai, - atšovė ši. - Berniukas gimęs skraidyti. Nieko panašaus nesu mačiusi. Ar tu pirmą kartą sėdai ant šluotos, Poteri?

Haris tylėdamas linktelėjo. Nieko nesusigaudė, kas darosi, bet, regis, jo neišmes iš mokyklos, ir jam pamažu atsileido iš baimės tirpstančios kojos.

- Jis tą daiktėlį pagavo ore nusileidęs apie pusantro šimto metrų, -paaiškino Medžiui profesorė Makgonagal. - Nutūpė net neužsigavęs. Pats Čarlis Vizlis nebūtų geriau padaręs.

Medis atrodė taip, lyg staiga būtų išsipildžiusios visos jo svajonės.

- Poteri, ar esi matęs žaidžiant kvidičą? - susijaudinęs paklausė.

- Medis - Grifų Gūžtos kvidičo komandos kapitonas, - paaiškino profesorė.

- Jo sudėjimas idealus gaudytojui, - tarė Medis, apeidamas Hari ratu ir jį apžiūrėdamas. - Lengvutis... greitas... turėsime jam gauti padorią šluotą, profesore. Gal, sakau, „Aureolę-2000" arba „Pergalę-7".

- Pašnekėsiu su profesoriumi Dumbldoru - galbūt galėsime apeiti pirmo kurso įstatus. Dangus liudininkas, mums reikia geresnės komandos negu pernai. Kai Klastūnynas per praėjusias rungtynes mus tiesiog sutriuškino, kelias savaites Severui Sneipui negalėjau pažiūrėti į akis...

Profesorė Makgonagal per akinių viršų piktai dėbelėjo į Hari.

- Žiūrėk man, kad atkakliai treniruotumeis, Poteri, kitaip galiu apsigalvoti dėl bausmės. - Staiga ji nusišypojo. - Tavo tėvas tavimi didžiutuosi, - pasakė. - Buvo rinktinis kvidičininkas.

*

- Turbūt juokauji.

Jie valgė vakarienę. Haris ką tik baigė pasakoti, kas jam nutiko nuėjus su profesore Makgonagal. Ronis nešė prie burnos Šakutę su valgiu, bet staiga pamiršo, ką veikia.

- Gaudytojas? Bet pirmakursiai niekada... tu tikriausiai būsi jauniausias koledžo komandos žaidėjas per...

-... šimtą metų, - užbaigė Haris, kimšdamasis į burną inkstus su papločiu. Po tokios jaudinančios dienos buvo alkanas kaip vilkas. - Medis man sakė.

Ronis iš nuostabos tik sėdėjo išsižiojęs.

- Kitą savaitę pradedu treniruotis, - pranešė Haris. - Tik niekam neprasitark, Medis nori, kad liktų paslaptis.

Į salę atėjo Fredis ir Džordžas Vizliai; akimis susiieškoję Hari, prisiartino.

- Šaunuolis, - tyliai tarė Džordžas. - Medis mums pasakė. Mes irgi žaidžiam. Atmušėjai.

- Pamatysi, kaip šiemet laimėsime kvidičo taure, - pridūrė Fredis. - Čarliui baigus mokyklą, nė karto nepavyko, bet šiemet mūsų komanda bus puiki. Matyt, esi velniškai tinkamas, Hari, nes Medis beveik šokinėjo iš džiaugsmo.

- Na, turime eiti, Li Džordanas įsitikinęs, kad rado naują slaptą tunelį, vedantį iš mokyklos.

- Deja, tai tas pats, kurį mes radome pačią pirmą savaitę. Už Gregorio Saldžiaburnio statulos.

Fredis ir Džordžas jau buvo nuėję, kai pasirodė daug nemalonesnės personos: Smirdžius su Niurzga ir Gyliu iš šonų.

v

- Paskutinė vakarienė, Poteri? Kada išvažiuoji pas Žiobarus?

- Atrodai daug narsesnis, kai stovi ant žemės ir esi su savo sėbrais, -šaltai pasakė Haris. Aišku, Niurzgai ir Gyliui nelabai patiko žodis „sėbrai“, bet Garbingasis stalas buvo apsėstas mokytojų, todėl jiems liko tik gniaužti kumščius ir šiepti dantis.

- Galim bet kada susitikti dviese, - pasiūlė Smirdžius. - Jei nori, šianakt. Burtininkų dvikova. Vien stebuklingomis lazdelėmis - jokių tiesioginių veiksmų. Kas yra? Ko gera, dar nesi girdėjęs apie burtininkų dvikovas?

- Dar ir kaip girdėjęs, - atšovė Ronis. - Aš būsiu jo sekundantas, o tavo kas?

Smirdžius nužvelgė Niurzgą su Gyliu.

- Niurzga, - atsakė. - Vidurnaktis tiks? Susitiksim trofėjų kambaryje, jis nerakinamas.

Smirdžiui nuėjus, Ronis su Hariu susižvelgė.

- Kas ta burtininkų dvikova? - paklausė Haris. - Ir ką reiškia, kad tu būsi mano sekundantas?

- Sekundantas tęs dvikovą, jei tu žūsi, - ramiai atsakė Ronis, pagaliau užguldamas lėkštę. Pamatęs Hario išraišką, paaiškino: - Žūstamą tikrose dvikovose, supranti? Kai kaunasi tikri burtininkai. Tu su Smirdžiumi nebent paleisite į kits kitą žiežirbas. Abu per mažai išmanote, kad galėtumėte vienas kitam ką nors bloga padaryti. Jis tikriausiai manė, kad tu atsisakysi.

- O kas bus, jei mostelėsiu lazdele ir nieko neatsitiks?

- Mesk ją šonan ir žiebk jam į nosį, - pasiūlė Ronis.

- Atsiprašau...

Jie pakėlė akis. Priešais juos stovėjo Hermiona Įkyrėlė.

- Įdomu, ar šituos namuos įmanoma ramiai pavalgyti? - suburbėjo Ronis.

Hermiona nesiteikė jam atsakyti, o Hariui tarė:

- Negalėjau nenugirsti, ką šnekėjai su Smirdžiumi...

- Būtum galėjusi, jei norėjusi, - suniurzgė Ronis.

-... todėl įspėju, kad naktį draudžiama vaikščioti po mokyklą. Pagalvok, kiek taškų dėl tavęs praras Grifų Gūžta, jei pakliūsi, o juk būtinai pakliūsi. Tu elgiesi labai savanaudiškai.

- Ne tavo reikalas, - atšovė Haris.

- Atia, - metė jai Ronis.

*

Vis dėlto diena baigėsi ne per daug sėkmingai, mąstė Haris, gulėdamas ir klausydamasis, kaip šnokuoja užmigę Dinas ir Šėmas (Nevilis tebebuvo ligoninėje). Ronis visą vakarą jį mokė, pavyzdžiui: „Jei mėgins tave prakeikti, verčiau tūpk, kad išsisuktum nuo lazdelės, nes aš neprisimenu, kaip atremti užkeikimą“. Greičiausiai juos sučiups Filčas arba Ponia Noris, ir Haris jautė, kad, tą pačią dieną sulaužydamas dar vieną mokyklos taisyklę, iš tikrųjų bando likimą. Tačiau tamsoje jis taip ir matė išsiviepusį Smirdžių - štai puiki proga įveikti jį vienam prieš vieną. Nevalia jos praleisti.

- Pusė dvylikos, - pagaliau sumurmėjo Ronis. - Verčiau judinkimės. Jie apsilviko chalatais, pasiėmė burtų lazdeles, nutykino per bokšto

kambarį, nulipo įvijais laiptais ir įslinko į Grifų Gūžtos mokinių kambarį. Židinyje dar žioravo kelios žarijos, nuo jų atšvaitų visi krėsmai skendėjo juoduose šešėliuose. Jie jau buvo prie pat portreto, už kurio žiojėjo skylė, kai iš artimiausio krėslo pasigirdo balsas:

- Negaliu patikėti, Hari, kad vis tiek eini.

Užsižiebė lempa. Jie išvydo susiraukusią Hermioną įkyrėlę rausvu chalateljū.

- Ak tu! - sušnypštė Ronis. - Drožk į lovą!

- Jau norėjau pasakyti tavo broliui, - atkirto Hermioną. - Persis - prefektas, tikrai būtų neleidęs.

Haris negalėjo patikėti, kad žmogus šitaip visur kaišiotų nosį.

- Pirmyn, - tarė Roniui. Atitraukęs Storulės portretą, išlindo pro skylę.

Hermiona neketino lengvai pasiduoti. Šnypšdama kaip įniršusi žąsis, paskui Ronį ropštėsi ir ji.

- Nejau jums nė kiek nerūpi Grifų Gūžta, nejau rūpi tik savi reikalai, aš nenoriu, kad Klastūnynas laimėtų mokyklos taurę, jūs nubrauksite visus taškus, kuriuos gavau iš profesorės Makgonagal už tai, kad žinojau sukeitimo burtus...

- Eik sau.

- Gerai, bet aš jus perspėjau, prisiminkite, ką sakiau, kai rytoj važiuosite traukiniu namo, jūs tokie...

Jie taip ir neišgirdo, kokie. Hermiona atsigrėžė į Storulės portretą, norėdama grįžti atgal, bet pamatė, kad paveikslas tuščias. Storulė naktį pas kažką išėjo, ir Hermiona liko atkirsta nuo Grifų Gūžtos bokšto.

- Ką man dabar daryti? - piktai paklausė ji.

- Pati galvok, - atšovė Ronis. - Mums reikia eiti, nes pasivėlinsim. Koridoriaus gale Hermiona juos pasivijo.

- Eisiu su jumis, - tarė.

- Neisi.

- Manot, stypsosiu čia ir lauksiu, kol mane pačiups Filčas? Jei pagaus visus tris, pasakysiu teisybę: kad mėginau jus sulaikyti, o jūs patvirtinsite mano žodžius.

- Na, ir įžūlumas... - garsiai pasipiktino Ronis.

- Užsičiaupkit abu! - sušuko Haris. - Kažką išgirdau. Ir jie išgirdo tarsi kokį šnarpštimą.

- Ponia Noris? - sukuždėjo Ronis, patamsyje stengdamasis ką nors įžiūrėti.

Ir pamatė ne Ponia Noris, o Nevilį. Susirietęs gulėjo ant grindų ir kietai miegojo, bet jiems prisiartinus staiga krūptelėjęs pabudo.

- Kokia laimė, kad mane radot! Kelias valandas čia murksojau. Pamiršau slaptažodį ir negalėjau grįžti į lovą.

- Tyliau, Nevili. Slaptažodis „kiaulės šnipas“, bet jis dabar tau nepadės, nes Storulė kažkur išėjo.

- Kaip ranka? - paklausė Haris.

- Gerai, - atsakė Nevilis, rodydamas ranką. - Madam Pomfri per minutę ją sutvarkė.

- Gerai, Nevili, mums reikia eiti, vėliau pasimatysim...

- Nepalikite manęs! - sušuko Nevilis stodamasis. - Nenoriu vienas čia likti, jau du kartus praskrido Kruvinasis Baronas.

Ronis žvilgtelėjo į laikrodėlį ir piktai pašnairavo į Hermioną su Ne-viliu.

- Jei mus įklampinsite, tol nenurimsiu, kol nesužinosiu vaiduoklių užkeikimo, apie kurį mums pasakojo Kvirlis, ir neišbandysiu su jumis.

Hermioną išsižiojo - galbūt norėdama Roniui pasakyti tikslų vaiduoklių užkeikimą, bet Haris sušnyptė, kad tylėtų, ir pamojo visiems eiti pirmyn.

Jie nuskubėjo koridoriais, kuriuos mėnesiena buvo nuklojusi grotuotais aukštų langų šešėliais. Už kiekvieno kampo Haris manė susidursią su Filču ar Ponia Noris, bet jiems sekėsi. Užbėgę laiptais į ketvirtą aukštą, ant pirštų galų nutykino į trofėjų kambarį.

Smirdžiaus ir Niurzgos dar nebuvo. Kur krito mėnesiena, spindėjo krištolinės trofėjų spintos. Kitur, patamsyje, dūlavo auksinės ir sidabrinės taurės, skydai, lėkštės ir statulėlės. Jie slinko pasieniais nenuleisdami akių nuo durų abiejuose kambario galuose. Haris išsitraukė lazdelę, jei kartais iššoktų Smirdžius ir iškart pradėtų. Laikas ėjo.

- Vėluoja, galbūt pabūgo, - sušnibždėjo Ronis.

Staiga jie net pašoko, gretimame kambaryje išgirdę šnaresį. Haris jau kėlė lazdelę, kai kažkas prašneko - ir balsas buvo ne Smirdžiaus.

- Pauostyk, katyte, jie gali tūnoti kampe.

Tai Filčas kalbėjo su Ponia Noris. Apimtas siaubo, Haris karštligiškai pamajo kitiems kuo greičiau sekti paskui jį; jie tykiai nukurnėjo prie durų, kuo toliau nuo Filčo balso. Vos už kampo švystelėjo Nevilio apsiausto skvernas, jie išgirdo, kaip Filčas įėjo į trofėjų kambarį.

- Jie kažkur čia, - bambėjo. - Tikriausiai pasislėpė.

- Čionai! - vien lūpomis pasakė Haris, ir nustėrę iš siaubo jie nustypsėjo ilga galerija, pristatyta šarvų. Girdėjo Filčą artėjant. Nevilis staiga bailiai sucypė ir pasileido bėgte, bet suklupeš kabinosi už Ronio ir abudu trenkėsi į šalia stovinčius šarvus.

Šarvai sužvangėjo taip, kad galėjo visą pilį prikelti.

- BĖGAM! - riktelėjo Haris, ir visi keturi nudulkėjo galerija net neatsigręždami, ar nesiveja Filčas. Jie lėkė vienu koridoriumi, paskui kitu, Haris pirma, visai nenučiuokdamas, nei kur yra, nei kur bėga. Praplėšę apmušalus, atsidūrė slaptame koridorėlyje ir juo pribėgo burtų klasę, o nuo jos, žinojo jie, iki trofėjų kambario toli kaip iki Mėnulio.

- Gal jau atsikratėm jo, - uždusęs pasakė Haris ir atsirėmęs į šaltą sieną nusibraukė nuo kaktos prakaitą. Nevilis susilenkė ir net springdamas gaudė kvapą.

- Aš... jums... sakiau... - sušvokštė Hermiona, stverdamasi už krūtinės. - Sakiau...

- Turime kuo greičiau grįžti į Grifų Gūžtos bokštą, - tarė Ronis.

- Smirdžius jus apšovė, - pasakė Hariui Hermiona. - Turbūt supratai? Jis ir neketino su tavim susitikti. Filčas žinojo, kad trofėjų kambaryje kažkas bus, tikriausiai Smirdžius jam šnipštelėjo.

Haris pagalvojęs nutarė, kad ji veikiausiai teisi, bet šito jai nesakys.

- Eime.

Pasirodo, ne taip paprasta grįžti. Už kelių žingsnių brakstelėjo durų rankena ir kažkas šovė iš klasės.

Akilanda. Juos pamatęs ėmė džiugiai žvgygauti.

- Nutilk, Akilanda, būk geras, per tave mes išlėksim iš mokyklos. Akilanda sukikeno.

- Nutarėt vidurnaktį pasivaikščioti, snargliai pirmakursiai? Ajajai. Negerai, negerai, ir įkliūsite švariai.

- Neišduok mūsų, Akilanda.

- Reiktų pranešti Filčui, reiktų, - pamaldžiu balsu tarė Akilanda, bet akys klastingai žybtelėjo. - Jūsų pačių labui, suprantate?

- Pasitrauk iš kelio, - užsimojo Ronis. Tai buvo didelė klaida.

- KELI MOKINIAI NEMIEGA! - subliovė Akilanda. - MOKINIAI VAIKŠTO BURTŲ KORIDORIUMI!

Pranėrę pro Akilandą, jie kiek įkabina pasileido koridoriumi ir jo gale atsitrenkė į duris - užrakintos.

- Na, va! - sudejavo Ronis. Jie bejėgiškai stumdė duris. - Prapuolėm! Galas!

Jau dunda žingsniai: Filčas skuodžia išgirdęs Akilanda.

- Ai, pasitrauk, - purkstelėjo Hermiona. Čiupusi Hario lazdelę palietė užraktą ir sušnibždėjo: - Alohomora!

Užraktas spragtelėjo, durys atsidarė - jie smuko vidun, greit užsidarė ir prikišo prie durų ausis.

- Kurion pusėn jie nubėgo, Akilanda? - klausė Filčas. - Greičiau sakyk.

- „Būk geras“.

- Nesimaivyk, Akilanda! Kur jie nubėgo?

- Nieko nesakysiu, jei nepasakysi „būk geras“, - kokčiai išdainavo Akilanda.

- Tegul - būk geras...

- Cha cha! IŠGRAUŽK! Reikėjo iš pat pradžių pasakyti „būk geras“. Cha cha cha! - Ir jie išgirdo, kaip Akilanda užtelėjo šalin, o Filčas įsiutęs ėmė keiktis.

- Jis mano, kad šitos durys užrakintos, - sukuždėjo Haris. - Manau, išsigelbėsime... atstok, Nevili! - Mat Nevilis jau kuris laikas tampė jam už rankovės. - Ko nori?

Haris atsigrėžė - ir beregint pamatė, ko tas nori. Akimirka pasijuto atsidūręs klaikiame košmare. Tikrai to jau per daug, kai ir taip šitiek visko nutiko.

Jie buvo ne kambaryje, bet koridoriuje. Uždraustajame ketvirto aukšto koridoriuje. Dabar suprato, kodėl jis uždraustas.

Jie spoksojo tiesiai į akis milžiniškam šuniui, siekiančiam lubas. Šuo buvo trigalvis. Turėjo tris poras įniršusių išsprogusių akių, tris nosis, trūkčiojančias ir uodžiančias juos, trejus apsiputojusius nasrus su pageltusiomis iltimis, nuo kurių žliaugė seilės.

Šuo tupėjo nejudėdamas, šešios akys dėbsojo į juos, ir Haris suprato: jie dar gyvi tik todėl, kad įsiveržė taip netikėtai, tačiau pabaisa baigia atitokti - visiškai aišku, ką žada tas griausmingas urzgimas.

Haris sugraibė rankeną - iš Filčo ir mirties vis dėlto pasirinks Filčą.

Atatupsti išpuolė pro duris, Haris jas užtrenkė, ir jie nubėgo, skriste nuskrido koridoriumi atgal. Filčas tikriausiai kitur nusiskubino jų ieškoti, nes niekur jo nematė, bet jis jiems neberūpėjo - tik troško atsidurti kuo toliau nuo pabaisos. Taip ir lėkė be kvapo iki pat Storulės portreto aštuntame aukšte.

- Kur, po galais, valkiojotės? - paklausė ji, įtariai žiūrėdama į jų nusmokusius chalatus ir raudonus prakaituotus veidus.

- Nesvarbu, kiaulės šnipas, kiaulės šnipas, - išpoškino Haris, ir portretas palinko į priekį. Jie sulipo į mokinių kambarį ir drebedami susmuko į krėslus.

Ilgai visi tylėjo. Nevilis atrodė taip, lyg jau niekad nebešnekės.

- Ką jie sau mano mokykloje laikydami užrakintą šitokią siaubūną? - pagaliau paklausė Ronis. - Šitam šuniui tikrai ne pro šalį palakstyti.

Hermiona pagaliau atgavo ir kvapą, ir savo bjaurų būdą.

- Gal jūs visi akli, ar ką? Nematėt, ant ko jis tupėjo?

- Turbūt ant grindų? - pasakė Haris. - Aš nežiūrėjau jam į kojas, labiau rūpėjo galvos.

- Ne, ne ant grindų. Jis buvo užtūpęs liuką. Matyt, kažką saugo. Ir ji atsistojo pikta žaibuodama akimis.

- Tikiuosi, patenkinti. Mes visi galėjome žūti - arba, dar blogiau, būti pašalinti iš mokyklos. Dabar, jei jūs nieko prieš, einu miegoti.

Ronis išsižiojo.

- Ne, nieko prieš. Galima pamanyti, kad mes ją ištempėm eiti kartu, ar ne?

Bet Hermionos žodžiai lovoje Hariui nedavė ramybės. Šuo kažką saugo... Ką sakė Hagridas? Jei nori ką paslėpti, Gringotsas - saugiausia vieta pasaulyje. Galbūt išskyrus Hogvartą.

Regis, Haris jau žino, kur yra murzinas paketėlis iš septyni šimtai tryliktos saugyklos.

DEŠIMTAS SKYRIUS

Helovinas

Kitą dieną Smirdžius negalėjo patikėti savo akimis, kad Haris su Roniu tebėra Hogvartse: pavargę, bet visai linksmi. Mat rytą Haris su Roniu nutarė, jog susidūrimas su trigalviu šunimi buvo puikus nuotykis, ir nekantravo patirti dar vieną panašų. Tuo tarpu Haris papasakojo Roniui apie paketėlį, kuris iš Gringotso, matyt, bus atkeliavęs į Hogvartną, ir abu ilgai spėliojo, ką reikėtų šitaip smarkiai saugoti.

- Arba tas daiktas labai vertingas, arba labai pavojingas, - nusprendė Ronis.

- Arba ir toks, ir toks, - pridūrė Haris.

Tačiau tikrai jie žinojo tik viena: kad paslaptingas daikčiukas vos kokių dviejų colių ilgio, todėl daugiau nieko neiškapstę vargiai galėjo atspėti, kas tai.

Nei Nevilis, nei Hermiona nesidomėjo, kas guli po šuns užpakaliu ir liuko dangčiu. Vienintelis Nevilio rūpestis buvo niekad nebeišvysti to šuns.

Hermiona su Hariu ir Roniu nebesišnekėjo, bet ji taip mėgo įsakinėti ir buvo tokia visa ko žinovė, kad jie tik džiaugėsi. Iš tikrųjų norėjo tik vieno dalyko - kaip nors prigriebti Smirdžių, ir, kokia laimė, po savaitės paštu atėjo tokia galimybė.

Į didžiąją salę suskridus paštininkėms, visų akys nukrypo į ilgą siaurą paketą, kurį nešė šešios liepsnotosios pelėdos. Kaip ir visiems, Hariui taip pat buvo smalsu, kas gi tame ilgame siuntinyje, ir baisiausiai apstulbo, kai pelėdos nūrė prie jo stalo ir nuleido paketą priešais jį, nustumdamos ant grindų kiaušiniene su kumpiu. Vos spėjo jos nuskristi, atlėkė dar viena pelėda ir ant siuntinio numetė laišką.

Haris pirmiausia atplėšė laišką - ir teisingai padarė, nes ten buvo parašyta:

ŠIUKŠTU, PRIE STALO NEATPLĖŠK PAKETO. Jame tavoji „Aureolė-2000“, bet aš nenoriu, kad kiti žinotų, jog tu gavai šluotą, nes visi užsigeis. Šįvakar septintą valandą kvidičo aikštėje tavęs lauks Oliveris Medis. Tai bus tavo pirmoji treniruotė.

Profesorė M. Makgonagal.

Sunkiai slėpdamas džiaugsmą, Haris padavė lapelį Roniui.

- „Aureolė-2000“! - su pavydu šūktelėjo Ronis. - Aš jos nesu net palietęs.

Jie greitai movė iš salės norėdami prieš pirmą pamoką slapčia išvynioti šluotą, bet didžiuosius laiptus buvo užstoję Niurzga ir Gyls. Smirdžius atėmė paketą ir pačiupinėjo.

- Šluota, - pavydziai ir piktai susiraukęs, tarė mesdamas ją atgal. - Dabar tikrai įkliūsi, Poteri, - pirmakursiams neleidžiama turėti savo šluotų.

Ronis neištvėrė.

- Čia tau ne koks šluotražis, o „Aureolė-2000“. Ką, Smirdžiau, sakei, kad turi namie? „Kometą-260“? - Ronis išsišiepė Hariui. - „Kometos“ prašmatnios, bet joms toli šaukia iki „Aureolių“.

- Ką tu, Vizli, išmanai, juk nė pusės koto neturi už ką nusipirkti, -atkirto Smirdžius. - Tikriausiai su broliais taupai ir perki po vieną žabelį.

Nespėjus Roniui atsakyti, Smirdžiui prie alkūnės išdygo profesorius Flitvikas.

- Tikiuosi, nesipykstate, berniukai? - sucypė.

- Profesoriau, Poteris paštu gavo šluotą, - greit paaiškino Smirdžius.

- Taip, taip, teisingai, - nusišypsojo Hariui Flitvikas. - Profesorė Makgonagal man viską papasakojo apie ypatingas aplinkybes, Poteri. Ir kokia markė?

- „Aureolė-2000“, - atsakė Haris ir vos nenusikvatojo Smirdžiaus veide pamatęs siaubą. - Iš tikrųjų už ją turiu būti dėkingas Smirdžiui, - pridūrė.

Haris su Roniu lipo laiptais kramtydami lūpas, kad nesusijuoktų, mat Smirdžių paliko dūstantį iš įniršio ir nuostabos.

- Tikrai, - suprunktė Haris laiptų viršuje, - jei nebūtų pavogęs Nevilio Primino, nebūčiau buvęs priimtas į komandą...

- Ar tik nemanai, jog tai tau paskatinimas, kad nusižengei taisyklėms? -už nugarų nuskambėjo piktas balsas. Laiptais žygiavo Hermiona, smerkiamu žvilgsniu varstydamą paketą Hario rankoje.

- Maniau, su mumis nesišneki? - paklausė Haris.

- Gal ir nepradėk, - pasiūlė Ronis. - Mums labai patinka. Hermiona nudrožė užrietusį nosį.

Tą dieną Hariui per pamokas buvo sunku susikaupti. Mintys lėkė čia į miegamąjį, kur po lova gulėjo naujoji šluota, čia į kvidičo aikštę, kur šįvakar mokysis žaisti. Vakare nežiūrėdamas prarijo, ką turėjo lėkštėje, ir nudūmė su Roniu viršun pagaliau išvynioti „Aureolės-2000“.

- Oho! - atsiduso Ronis, kai ant Hario lovos iš popieriaus išsiriti šluota.

Net Haris, nieko nenuokiantis apie šluotas, pamanė, kad ji nuostabi. Glotniu blizgančiu raudonmedžio kotu, ilgais lygiais ir tiesiais virbais, ant jų švietė auksinis užrašas „Aureolė-2000“.

Prieš septynias, jau temstant, Haris išėjo iš pilies ir patraukė į kvidičo aikštę. Dar nebuvo lankęsis stadione. Aplink aikštę kilo žiūrovų suolų eilės. Abiejuose aikštės galuose stovėjo trys auksiniai stulpai su lankais. Hariui jie trupučiuką priminė plastikines lazdeles, kuriomis Žiobarų vaikai pučia muilo burbulus, tik čia jos buvo gal penkiolikos metrų aukščio.

Hariui taip magėjo paskraidyti, kad jis nebelaukė Medžio, apžergė šluotą ir atsispyrė. Koks jausmas! Jis nardė tarp stulpų, paskui pasileido viršum aikštės. Nuo menkiausio prisilietimo „Aureolė-2000“ suko, kur tik jam norėjosi.

- Ei, Poteri, nusileisk!

Atėjo Oliveris Medis. Jis nešė didelę medinę dėžę. Haris nutūpė šalia jo.

- Puiku, - spindinčiomis akimis tarė Medis. - Suprantu, ką turėjo galvoje profesorė Makgonagal... tu tikrai gimęs skraidyti. Šįvakar pamokysiu tave žaidimo taisyklių, tada pradėsi tris kartus per savaitę treniruotis su komanda.

Jis atvožė dėžę. Joje gulėjo keturi skirtingo didumo kamuoliai.

- Nagi, žiūrėk. Kvidičą lengva perprasti, nors nelengva žaisti. Komandoje septyni žaidėjai. Trys vadinami puolėjais.

- Trys puolėjai, - pakartojo Haris. Medis išėmė ryškiai raudoną maždaug futbolo kamuolio dydžio sviedinį.

- Šis kamuolys vadinamas Kritliu. Puolėjai perduoda jį vieni kitiems ir stengiasi įmesti pro kurį nors lanką. Jei Kritlys įkrenta, komanda gauna dešimt taškų. Aišku?

- Puolėjai perduoda Kritlį vieni kitiems ir meta pro lanką, - išpyškino Haris. - Aha... Panašu į krepšinį, tik žaidžiamą ant šluotų ir su šešiais lankais, ar ne?

- Kas tas krepšinis? - smalsiai paklausė Medis.

- Nesvarbu, - greit atsakė Haris.

- Dar abi komandos turi po gynėją. Aš esu Grifų Gūžtos gynėjas. Turiu skraidyti aplink lankus ir neleisti, kad įmestų.

- Trys puolėjai, vienas gynėjas, - pakartojo Haris, pasiryžęs viską išsiminti. - Ir jie *žaidžia* Kritliu. Na, gerai, o kam šitie? - parodė į likusius dėžėje tris kamuolius.

- Tuoį parodysiu, - tarė Medis. - Imk.

Jis padavė Hariui nedidelę lazda, panašią į ritinio blokštą.

- Parodysiu tau, ką veikia Muštukai, - toliau aiškino Medis. - Mat jie vadinami Muštukais.

Jis parodė Hariui du visiškai vienodus blizgančius juodus kamuolius, mažėlesnius už raudonąjį Kritlį. Haris pastebėjo, kad jie tarsi veržiasi ištrūkti iš po juos laikančių diržų.

- Pasitrauk, - įspėjo Medis Harį ir pasilenkęs išlaisvino vieną Muštuką.

Juodasis kamuolys žaibiškai išlėkė į orą ir šovė tiesiai Hariui į veidą. Haris užsimojo ant jo savo blokštu, kad tas nesuknežintų nosies, ir nusviedė jį toli toli - kamuolys apzvimbė ratą jiems virš galvų ir nusitaikė į Medį, tačiau tas šoko ant jo ir sėkmingai prispaudė prie žemės.

- Matei? - uždusęs paklausė Medis, grūsdamas spurdantį Muštuką atgal į dėžę ir jį pririšdamas. - Muštukai skraido aplink kaip raketos ir stengiasi žaidėjus numušti nuo šluotų. Štai kodėl komanda turi du at-mušėjus. Mūsų atmušėjai yra Vizliai; jų darbas ginti mūsų šūkius nuo Muštukų ir nukreipti juos į priešininko komandą. Na, kaip, supratai?

- Trys puolėjai stengiasi įmesti Kritlį, gynėjas gina lankus, atmušėjai kovoja su Muštukais, - susakė Haris.

- Labai gerai, - pagyrė Medis.

- Hm... Ar Muštukai yra ką nors užmušę? - kuo nerūpestingiau paklausė Haris.

- Hogvartse nė karto. Tiesa, turėjom porą sulaužytų žandikaulių, bet nieko blogesnio. Liko paskutinis komandos žaidėjas - gaudytojas. Juo būsi tu. Tau nereiks rūpintis nei Kritliu, nei Muštukais...

-... nebent jei pramuštų man makaulę.

- Nesijaudink, Vizliai su Muštukais susidoroja. Supranti, jie patys nenustygsta lyg Muštukai.

Medis išėmė iš dėžės ketvirtą, paskutinį kamuolį. Mažuliuką, jei lygintume su Kritliu ir Muštukais, maždaug stambaus graikinio riešuto dydžio. Jis buvo auksinis ir su plazdančiais sidabriniais sparniukais.

- Žiūrėk, - tarė Medis, - tai Aukso Šmaukštas, svarbiausias iš ketveto. Jį labai sunku sugauti, nes baisiai greitas ir sunkiai įžiūrimas. Jį gauda gaudytojas. Nardydamas tarp puolėjų, atmušėjų, Kritlio ir Muštukų, turi pastverti jį pirmas, pralenkti priešininko komandos gaudytoją, nes katras gaudytojas pagauna Šmaukštą, to komanda gauna papildomus šimtą penkiasdešimt taškų, taigi beveik visada ir laimi. Štai kodėl gaudytojai taip dažnai prasižengia. Kvidičo rungtynės baigiasi sugavus Šmaukštą, taigi gali užtrukti visą amžinybę. Rekordinės, regis, truko tris mėnesius,

reikėjo daugybės atsarginių, kad pagrindiniai žaidėjai galėtų pamiegoti. Na, tai ir viskas. Klausimų yra?

Haris papurtė galvą. Suprato viską, ką turi daryti, tik neaišku, kaip seksis.

- Kol kas nesitreniruosime su Šmaukštu, - pasakė Medis, atsargiai dėdamas kamuoliuką į dėžę. - Per daug tamsu, dar jį pamestume. Verčiau pabandykime su šitais. - Jis išsiėmė iš kišenės maišelį paprasčiausių golfo kamuoliukų, ir po kelių minučių abu jau skraidė ore: Medis į visas puses svaidė kamuoliukus, Haris gaudė.

Jis nepraleido nė vieno kamuoliuko, ir Medis buvo patenkintas. Po pusvalandžio užėjo visiška naktis ir jie nebegalėjo treniruotis.

- Ant kvidičo taurės šiomet puikuosis mūsų koledžo vardas, - laimingas tarė Medis, kai juodu goglino atgal į pilį. - Nenustebčiau, jei pasirodysi net geriau už Čarlį Vizlį, o jis būtų galėjęs žaisti šalies rinktinėje, jei nebūtų pradėjęs gaudyt slibinų.

*

Gal kad buvo taip užsiėmęs, - trys vakarai kvidičo treniruočių, o kur dar namų darbai, - Haris vos patikėjo pamatęs, kad Hogvartse prabėgo jau du mėnesiai. Pilis jam tapo tikrais namais, daug labiau negu Ligustrų gatvė. Pamokos, praėjus visų dalykų įvadinį kursą, darėsi vis įdomesnės. Helovino rytą juos pažadino gardus kepamų moliūgų kvapas. Dar nuostabiau, kad per burtų pamoką profesorius Flitvikas pranešė nusprendęs, jog jiems jau laikas skraidinti daiktus; nuo to karto, kai Flitvikas paleido aplink klasę Nevilio rupūžę, visi alpo laukdami nesulaukdami šitos valandos. Profesorius suskirstė mokinius poromis. Hario porininkas buvo Šėmas Finiganas (laimė, kad ne Nevilis, nors tas jau stengėsi prisigretinti). Roniui, deja, kliuvo Hermiona Įkyrėlė. Neaišku, katras dėl to labiau tūžo: jis ar ji. Nuo tos dienos, kai Hariui atėjo šluota, ji nė vienam daugiau nepratarė nė žodžio.

- Tik nepamirškite to dailaus riešo judesio, kurį išmokote, - spygavo profesorius Flitvikas, kaip visada, pasilypėjęs ant knygų rietuvės. -

Šmaukšt pliaukšt, nepamirškite, šmaukšt pliaukšt. Ir labai svarbu taisyklingai ir aiškiai ištarti burtažodžius. Niekad nepamirškite mago Barufijo: vietoj „f“ ištare „s“, ir jį prispaudė uždribęs buivolas.

Buvo labai sunku. Kiek abudu su Semu šmaukšėjo ir pliaukšėjo, plunksna, kurią jie turėjo pasiūsti palubėn, tebegulėjo ant stalo. Šėmas, netekęs kantrybės, bakstelėjo plunksną lazdele ir uždegė - Hariui teko ją užvožti burtininko kepure.

Prie kito stalo Roniui sekėsi neką geriau.

- Vingardium Levioza! - šaukė mosuodamas rankomis lyg vėjo malūnas - sparnais.

- Neteisingai tari, - išgirdo Haris barantis Hermioną. - Reikia sakyti „Vinggardium Levioza“, „gar“ tarti ilgai ir aiškiai.

- Pati ir tark, jei tokia gudri, - atkirto Ronis.

Hermioną pasiraiteį apsiausto rankoves, šmaukštelėjo lazdele ir pasakė: „Vinggardium Levioza“.

Jų plunksna pakilo nuo stalo ir nusklendė virš galvų.

- Puiku! - suplojo delnais profesorius Flitvikas. - Visi pažiūrėkit, panelei Hermionai pavyko!

Pasibaigus pamokai Ronis buvo niūrus kaip debesis.

- Nenuostabu, kad visi jos nekenčia, - pasakė Hariui, kai jie ėmė grūstis į koridorių. - Dievaži, tikra pabaisiūkštė.

Kažkas skubėdamas atsitrenkė į Harių. Hermioną. Haris spėjo pamatyti jos veidą - ir nustebo, kad akys buvo pilnos ašarų.

- Turbūt išgirdo.

- Na, ir kas? - nelabai smagiai tarstelėjo Ronis. - Jau turėjo pastebėti, jog neturi draugų.

Į kitą pamoką Hermioną neatėjo, ir visą popietę jos niekur nesimatė. Eidami į didžiąją salę, kur turėjo vykti Helovino vaišės, Haris su Roniu nugirdo, kaip Parvatė Patil savo draugei Levandai pasakė, kad Hermioną verkianti mergaičių tualete ir nenorinti nieko matyti. Roniui dar nesmagiau pasidarė, bet po valandėlės jie įžengė į didžiąją salę ir išvydę Helovino puošmenas Hermioną pamiršo.

Ant sienų ir lubų plazdėjo tūkstantis gyvų šikšnosparnių, dar tūkstantis tirštu juodu debesiu pakibo virš stalų, vos neužgesindami į moliūgus sustatytų žvakių. Kaip ir pirmąją mokslo metų dieną, ant stalų atsirado aukso lėkštės su valgiais.

Haris lupo bulvę, kai į salę paklaikęs, su pasmukusiu ant šono turbanu įlėkė profesorius Kvirlis. Visi išvertė akis, o jis, pasiekęs profesoriaus Dumbldoro kėdę, atsirėmė į stalą ir sušvokštė:

- Požemyje... trolis... maniau, reikia jums pranešti. Ir nualpęs susmuko ant grindų.

Kilo bausis klyksmas. Mokinius nutildė tik raudonas fejerverkas, pasipylęs iš profesoriaus Dumbldoro lazdelės.

- Prefektai, - sušuko jis, - tučtuojau visus parveskite į miegamuosius! Persis jautėsi kaip žuvis vandeny.

- Paskui mane! Pirmakursiai, neišsiblaškykit! Jei manęs klausysite, trolių nereikės bijoti! Rikiuokitės paskui mane. Prasiskirkit, praleiskit pirmakursius! Atsiprašau, aš - prefektas!

- Kaip trolis galėjo patekti į pilį? - paklausė Haris, lipdamas laiptais.

- Neklausk manęs, tiesą sakant, jie turėtų būti labai kvaili, - atsakė Ronis. - Gal Akilanda įleido Helovino proga.

Pro juos į visas puses skubėjo mokiniai. Jiems spraudžiantis per sutrikusių „švilpų“ būrį, Haris stvėrė Roniui už rankos.

- Klausyk, prisiminiau Hermioną. - O ką?

- Ji nežino apie trolį. Ronis prikando lūpą.

- Na, gerai. Bet Persis neturi pamatyti.

Pasilenkę jie įsimaišė tarp „švilpų“, trepsinčių priešingon pusėn, smuko į tuščią šoninį koridorių ir nubėgo prie mergaičių tualetų. Pasukę už kampo išgirdo skubius žingsnius.

- Persis! - sušnyptė Ronis ir patraukė Harį už didžiulio akmeninio grifo.

Bet jie pamatė ne Persį, o Sneipą. Jis perėjo koridorių ir dingo iš akių.

- Ką čia veikia? - sušnibždėjo Haris. - Kodėl jis ne požemyje kartu su visais mokytojais?

- Iš kur galiu žinoti?

Juodu nutykino koridoriumi, kuriuo nuėjo Sneipas.

- Lipa į trečią aukštą, - pasakė Haris, bet Ronis sugriebė jam už rankos.

- Ar užuodi?

Haris patraukė nosimi ir pajuto bjaurią smarvę: nescalbtų kojinių ir per amžius nevalyto viešojo tualetu.

Staiga jie išgirdo tylų niurzgimą ir milžiniškų pėdų tapnojimą. Ronis parodė pirštu: kairėje iš koridoriaus galo į juos kažkas artėjo. Jie susigūžė šešėlyje ir žiūrėjo, kas išlįs mėnesienon.

Klaikus vaizdas. Padaras buvo kokių trijų metrų aukščio, visas pilkas kaip akmuo, gremėzdėškias it uola ir su maža plika galvute, tarsi kokoso riešutas prilipdyta ant tos uolos. Kojos trumputės ir drūtos kaip kelmiai, pėdos plokščios. Jis skleidė siaubingą dvoką. Ir nešėsi storą kuoką, kuri vilkosi žeme, nes rankos buvo ilgėliausios.

Trolis sustojo prie pravirų durų ir kyštelėjo galvą. Pakrutino ilgas ausis, išjudindamas menkas savo smegenėles, ir, matyt, apsisprendęs lėtai įriogolino vidun.

- Raktas duryse, - sumurmėjo Haris. - Galėtume jį užrakinti.

- Gera mintis, - bailiai pasakė Ronis.

Staiga išdžiūvusiom burnom, meldamiesi, kad trolis nesumanytų išeiti, jie nuslinko prie atvirų durų. Haris prišokęs sugriebė raktą, užtrenkė duris ir užrakino.

-Ot!

Pergalingai išraudę, jie leidosi koridoriumi, bet staiga išgirdo garsą, nuo kurio jiems sustingo širdis, - ploną siaubo klyksmą, - ir jis sklido iš patalpos, kurią jie ką tik užrakino.

- O ne, - sustenėjo Ronis, perbalęs kaip Kruvinasis Baronas.

- Mergaičių tualetas! - aiktelėjo Haris.

- Hermiona! - sušuko jie vienu balsu.

Baisiai nesinorėjo, bet kas liko daryti? Apsisukę nuskuodė atgal prie tų durų ir perimti baimės šiaip taip pasuko raktą. Haris atidarė duris, jie įbėgo.

Hermiona stovėjo prisispaudusi prie sienos ir atrodė, kad tuoj nualps. Trolis kerėplino prie jos, savo kelyje numušdamas nuo sienos visas kriaukles.

- Pamaišyk jam! - suriko Haris Roniui ir nutvėręs nudaužtą čiaupą sviedė į sieną.

Trolis sustojo per kelis žingsnius nuo Hermionos. Sunkiai apsigrėžė mirksėdamas ir bandydamas susigaudyti, kas gi sukėlė šį trenksmą. Jo nuožmios akutės pamatė Harį. Trolis padvejojęs pasuko prie jo iškėlęs kuoką.

- Ak, tu besmegeni! - suriko Ronis iš kito pasienio ir metė vamzdį. Baidyklė net nepastebėjo, kai vamzdis pataikė į petį, tačiau išgirdo riksmą ir vėl sustojo, atsuko marmūzė Ronio pusėn, duodamas Hariui laiko.

- Bėk, bėk! - šaukė Haris Hermionai, bandydamas tempti ją prie durų, bet ji neįstengė pajudėti, tebestovėjo prisiplojusi prie sienos, išsižiojusi iš siaubo.

Nuo to šauksmo ir aido trolis tarsi išprotėjo. Sukriokęs žengė prie Ronio - jis buvo arčiausiai ir neturėjo kur dingti.

Tada Haris pasielgė be galo drąsiai ir be galo paikai: išibėgėjęs iš užpakalio šoko troliui ant sprando ir suspaudė kaklą. Trolis nepajuto Hario svorio, tačiau net ir trolis pastebi, jei jam įkiši nosin medinį daiktą. Haris šokdamas rankoj turėjo savo burtų lazdelę - ir ji visa sulindo į vieną trolio šnervę.

Staugdamas iš skausmo, trolis sukiojosi ir švaistėsi kuoka, o Haris iš paskutiniųjų laikėsi; bet kurią akimirką trolis jį galėjo atplėšti nuo savęs arba užmušti kuoka.

Paklaikusi Hermiona susmuko ant grindų, Ronis išsitraukė lazdelę ir, neišsivaizduodamas, ką su ja darys, išgirdo save šaukiant pirmą galvon atėjusį burtažodį - „Vingardium Levioza“.

Kuoka ūmiai išstruko troliui iš letenos, pakilo aukštai aukštai, iš lėto apsivertė - ir baisingai dobė savininkui marmūzėn. Trolis tik pasisuko vietoj ir kaip ilgas padrioksėjo žemėn, net visas kambarys krestelėjo.

Haris atsistojo tirtėdamas ir gaudydamas kvapą. Ronis tebestypsojo iškėlęs lazdelę, spoksodamas į savo darbą.

Pirmoji prabilo Hermiona.

- Ar jis... nebegyvas?

- Nemanau, - pasakė Haris. - Tikriausiai tik pritvotas. Pasilenkęs ištraukė iš trolio nosies savo lazdelę. Ji buvo aplipusi tarsi

kokiais pilkais klijais.

- Ūūū, baubai troliai...

Jis nuvalė lazdele į trolio kelnes.

Staiga visi trys sužiuro į duris, nes koridoriuje sutrinksėjo žingsniai. Jie net nesuvokė, kokį triukšmą sukėlė, bet, aišku, kas nors apačioje išgirdo trenksmą ir trolio kriokimą. Netrukus įlėkė profesorė Makgonagal, paskui ją Sneipas ir profesorius Kvirlis. Išvydęs trolį, Kvirlis tik suinkštė, stvėrėsi už širdies ir klestelėjo ant klozeto.

Sneipas pasilenkė prie trolio. Profesorė Makgonagal žiūrėjo į Ronį ir Hariį. Haris dar nebuvo jos matęs tokios piktos. Jai net pabalo lūpos. Hariui greit išdulkėjo mintis, kad Grifų Gūžtai laimės penkiasdešimt taškų.

- Ką, po galais, sau manėt? - žiauriu balsu paklausė profesorė. Haris pažvelgė į Ronį, vis dar iškėlusį lazdele. - Pasisekė, kad likote gyvi. Kodėl jūs ne miegamajame?

Sneipas dėbtelėjo į Hariį. Haris nuleido akis. Ir ko tas Ronis nenuleidžia lazdelės?

Staiga iš šešėlio pasigirdo balselis.

- Atsiprašau, profesore Makgonagal... jie mane gelbėjo.

- Hermiona!

Pagaliau Hermiona vargais negalais atsistojo.

- Aš ieškojau trolio. Ma... maniau, kad galėsiu viena jį įveikti. Matote, viską buvau apie juos perskaičiusi.

Ronis išmetė lazdele. Hermiona įkyrėlė įžūliai meluoja mokytojai?

- Jeigu jie manęs nebūtų radę, dabar būčiau negyva. Haris įgrūdo jam nosin lazdele, o Ronis parmušė jį kuoka. Jie neturėjo kada šauktis pagalbos. Kai atbėgo, trolis jau taikėsi mane griebti.

Haris su Roniu stengėsi parodyti, jog ši istorija jų nė kiek nenustebino.

- Na, ką gi, - sumurmėjo profesorė Makgonagal. - Hermiona, kvaila mergiūkšte, kaip galėjai manyti, kad viena įveiksi kalnų trolį?

Hermiona nukorė galvą. Haris buvo be žado. Hermiona - žmogus, niekad nenusižengiantis taisyklėms, ir štai apsimeta nusižengusi, kad ištrauktų juos iš bėdos. Tas pats, jei Sneipas būtų pradėjęs dalyti saldinius.

- Už tai, Hermiona, Grifų Gūžtai atimsim penkis taškus, - nutarė profesorė Makgonagal. - Labai tavimi nusivyliau. Jei nè kiek nenukentėjai, grįžk į bokštą. Mokiniai vaišinas koledžuose.

Hermiona išėjo.

Profesorė atsigręžė į Ronį su Hariu.

- Na, kartoju, kad jums pasisekė, bet nedaugelis pirmakursių būtų įveikę suaugusį kalnų trolį. Abu laimite koledžui po penkis taškus. Apie įvykį bus pranešta profesoriui Dumbldorui. Galite eiti.

Jie movė iš kambario ir nepratarė nè žodžio, kol neužlipo į septintą aukštą. Gera buvo nebeužuosti trolio smarvės. O kur dar visa kita...

- Turėjome uždirbti daugiau negu dešimt taškų, - suburbėjo Ronis.

- Ne dešimt, o penkis, juk dėl Hermionos penkis atėmė.

- Šaunuolė, kad mus išsuko, - pripažino Ronis. - Bet mes ją ir išgelbėjome.

- Gal jos ir nebūtų reikėję gelbėti, jei nebūtume užrakinę durų, - priminė jam Haris.

Jie priėjo Storulės portretą.

- Kiaulės šnipas, - tarė jie ir įžengė.

Mokinių kambarys ūžė ir buvo sausakimšas. Visi valgė viršun atsiųstus valgius. Tik Hermiona stovėjo prie durų ir laukė jų. Stojo labai nesmagi tylą. Tada, nudūrė akis, abudu burbtelėjo jai „ačiū" ir nuskubėjo valgyt.

Tačiau nuo tos dienos Hermiona tapo jų drauge. Yra nuotykių, po kurių neįmanoma nepamėgti bendražygių, o pergalė prieš milžiną kalnų trolį ir buvo toks nuotykis.

VIENUOLIKTAS SKYRIUS

Kvidičas

Lapkričių orai smarkiai atšalo. Kalnai aplink mokyklą pasidarė pilkos ledinės spalvos, o ežeras - šaltos plieninės. Kas rytą kiemą nubaltindavo šalna. Pro viršutinio aukšto langus Haris matydavo Hagridą: susisupęs į ilgiausią kurmenų apsiaustą, apsimovęs triušio kailiuko pirštinėmis ir apsiavęs didžiuliais bebrenų auliniais, kvidičo aikštėje jis atšildydavo apledėjusias šluotas.

Prasidėjo kvidičo sezonas. Po kelių savaitių treniruočių šeštadienį Haris žais savo pirmas rungtynes: Grifų Gūžta kovos su Klastūnynu. Jei „grifiukai“ laimės, pakils į antrą vietą turnyrinėje lentelėje.

Beveik niekas nebuvo matęs Hario žaidžiant, nes Medis taip norėjo: Haris bus slaptas komandos ginklas. Bet vis tiek kažkaip pasklido gandas, jog jis žais gaudytoju, ir Haris nežinojo, kas blogiau, - tie, kurie tikino jį, jog žaisias puikiai, ar tie, kurie lakstė aplink žadėdami apačioj patiesti čiužinį.

Tikra laimė, kad Hermiona dabar buvo Hario draugė. Neaišku, kaip be jos būtų nežlugęs su namų darbais, nes Medis ištiesai spaudė treniruotis. Be to, ji paskolino „Kvidičą amžių bėgyje“. Knyga pasirodė nepaprastai įdomi.

Haris sužinojo, kad yra septyni šimtai rūšių kvidičo pražangų ir jos visos buvo padarytos per 1473 metų pasaulio taurės pirmenybes; kad gaudytojai paprastai yra mažiausi ir greičiausi žaidėjai, be to, gaunantys daugiausia traumų; kad nors kvidičininkai retai žūva, yra pasitaikę atvejų, kai teisėjai pranyksta ir po kelių mėnesių atsiranda kur nors Sacharos dykumoje.

Po to, kai Ronis su Hariu ją išgelbėjo nuo trolio, Hermiona nebe taip bijojo nusižengti taisyklėms, todėl su ja bendrauti buvo daug smagiau. Pirmųjų Hario rungtynių išvakarėse, kai trise jie vaikštinėjo gruodo nubaltintame kieme, ji jiems išbūrė skaisčiai mėlyną ugnį, kurią galėjai nešiotis stiklainyje nuo džemo. Jie stovėjo nugara į ugnį ir šildėsi. Staiga kieme pasirodė Sneipas. Haris iškart pastebėjo, kad Sneipas šlubčioja. Haris, Ronis ir Hermiona susiglaudė, kad tas nepamatytų ugnies, mat neabejojo, jog šitokie triukai draudžiami. Deja, Sneipui krito į akis jų kaltoki veidai. Jis prikibildavo artyn. Ugnies nematė, bet vis tiek nutarė prikibti.

- Ką ten turi, Poteri?

Jo rankoj buvo „Kvidičas amžių bėgyje“. Haris atkišo knygą.

- Bibliotekos knygų nevalia išnešti iš mokyklos patalpų, - subarė jį Sneipas. - Duok šen. Grifų Gūžtai atimu penkis taškus.

- Pats dabar sugalvojo tokią taisyklę, - Sneipui nušlubčiojus, piktai suburbėjo Haris. - Kaži kas jo kojai?

- Nežinau, bet turiu vilties, kad skauda, - nedraugiškai palinkėjo Ronis.

Tą vakarą Grifų Gūžtos mokinių kambaryje buvo labai triukšminga. Haris, Ronis ir Hermiona sėdėjo prie lango. Hermiona tikrino Hario ir Ronio burtų namų darbus. Ji niekad neduodavo nusirašyti („Kaipgi jūs ką nors išmoksitė?“), bet paprašyta visada perskaitydavo jų pratimus, taigi jie vis tiek sužinodavo teisingus atsakymus.

Haris sėdėjo kaip ant žarijų. Norėjo atgauti „Kvidičą amžių bėgyje“, vis atitrauktų mintis nuo rytdienos. Ko jam bijoti Sneipo? Stodamasis pasakė Roniui su Hermiona, kad eis ir paprašys Sneipą gražinti knygą.

- Nepavydžiu tau, - tarė tie vienu balsu, bet Haris pamanė, jog Sneipui bus nepatogu atsakyti girdint kitiems mokytojams.

Jis nulipo į aukštą, kur buvo mokytojų kambarys, ir pabeldė į duris. Jokio atsakymo. Vėl pabeldė. Tyla.

Galbūt Sneipas čia palikęs knygą? Verta pabandyti. Jis stumtelėjo duris, įkišo galvą - ir išvydo klaišką vaizdą.

Kambaryje buvo tik Sneipas ir Filčas. Sneipas laikė virš kelių pasikėlęs apsiaustą. Viena blauzda buvo kruvina ir suplėšyta. Filčas jam padavė tvarstį.

- Velnias, - tarė Sneipas. - Kaip gali sužiūrėti visas tris galvas? Haris stengėsi tyliai užverti duris, bet...

- POTERI!

Sneipo veidą iškreipė įniršis ir jis greit paleido apsiausto skvernus, slėpdamas sužalotąją koją. Haris žagtelėjo.

- Aš tik norėjau paklausti, ar negalėčiau atgauti knygos.

- NEŠDINKIS!

Haris smuko šonan, kol Sneipas iš Grifų Gūžtos vėl neatėmė kelių taškų, ir nukurnėjo aukštyn.

- Ar gavai? - paklausė Ronis grįžusį Hari. - Kas yra? Pašnibždom Haris papasakojo ką matęs.

- Ar suprantate, ką tai reiškia? - uždusęs pabaigė. - Per Heloviną jis bandė prasmukti pro tą trigalvį šunį! Štai kur ėjo, kai mes jį matėm koridoriuje. Jis nori pavogti tai, ką saugo tas šuo! Prisiekiu savo šluota - jis ir įleido trolį, kad visi sulįstų į kambarius.

Hermiona išplėtė akis.

- Ne, negali būti. Žinau, kad jis - nemalonus žmogus, tačiau netikiu, kad norėtų pavogti daiktą, kurį paslėpė Dumbldoras.

- Dievaži, Hermiona, turbūt visus mokytojus laikai šventais, ką? - pyktelėjo Ronis. - Aš pritariu Hariui. Sneipas gali bet ką iškrėsti. Bet ko jis nori? Ką tas šuo saugo?

Hariui ir lovoje galva užė nuo to paties klausimo. Nevilis knarkė, tačiau Hario miegas neėmė. Stengėsi atsikratyti bet kokių minčių: juk jam reikia išsimiegoti, būtinai, po kelių valandų pirmosios jo gyvenime kvidičo rungtynės, bet nėjo iš galvos Sneipo išraiška, kai Haris pamatė jo sumaitotą koją.

*

Rytas išaušo šaltas ir nuostabiai giedras. Salėje gardžiai kvepėjo keptos dešrelės, visi linksmai plepėjo nekantriai laukdami rungtynių. Tikėjosi, kad bus įdomios.

- Nors kiek užvalgyk.

- Nieko nenoriu.

- Bent skrebutį, - maldavo Hermiona.

- Aš nealkanas.

Haris jautėsi baisiai. Po valandos teks eiti į aikštę.

- Hari, tau reikės daug jėgų, - pasakė Šėmas Finiganas. - Gaudytoją prieš komanda stengias užvaikyti.

- Ačiū, Šėmai, - tarė Haris, žiūrėdamas, kaip Šėmas ant savo dešrelių pila kečupą.

Vienuoliktą valandą, regis, visutėlė mokykla susigrūdo į stadiono tribūnas. Daugelis atsinešė žiūronus. Teisybė, suolai buvo aukštai, bet kartais vis tiek sunku įžiūrėti, kas vyksta.

Ronis su Hermiona nuėjo prie Nevilio, Semo ir Dino, susėdusių viršutinėje eilėje. Jie Hariui turėjo siurprizą: ant vienos paklodės, kurią pragaužė Susna, didžiulėm raidėm buvo išrašę šūkį: *Poterį - prezidentu, o Dinas*, puikus piešėjas, apačioje nupiešė didelį Grifų Gūžtos herbą - liūtą. Hermiona truputį pabūrė, ir dažai sužibo įvairiomis spalvomis.

Tuo tarpu drabužinėje Haris ir visa komanda rengėsi raudonais sportiniais apsiaustais (Klastūnynas žais žaliais).

Medis sukosėjo reikalaudamas tylos.

- Puiku, vyrai, - tarė.

- Ir moterys, - pataisė puolėja Andželina Džonson.

- Ir moterys, - sutiko Medis. - Štai ir atėjo diena.

- Ypatinga, - pasakė Fredis Vizlis.

- Kurios visi laukėme, - užbaigė Džordžas.

- Oliverio kalbą mokam atmintinai, - paaiškino Hariui Fredis. - Mes ir pernai žaidėm.

- Jus ten abu patylėkite! - užriko Medis. - Dar niekad Grifų Gūžta neturėjo tokios geros komandos. Mes laimėsime. Aš žinau.

Jis perliejo komandą rūsčiu žvilgsniu, lyg įspėdamas: „Kitaip gausit“.

- Gerai. Laikas. Sėkmės jums visiems.

Haris išsekė paskui Fredį ir Džordžą iš drabužinės ir, vildamasis, kad jam nesulinks keliai, išėjo į aikštę, aidinčią nuo valiavimų.

Teisėjavo madam Krūminė. Su šluota rankoje ji stovėjo vidury aikštės laukdama komandų.

- Taip ir žinokit, kad laukiu iš jūsų gražaus ir sąžiningo žaidimo, - kreipėsi ji į žaidėjus. Haris pastebėjo, kad tuos žodžius ji labiausiai skyrė šeštakursiui Klastūnyno kapitonui Markui Titnagai. Hariui pasirodė, jog Titnagas gali turėti trolių kraujo. Akies kampučiu jis matė aukštai virš minios plevėsuojančią šūkį: *Poterį - prezidentu*. Jam suspurdo širdis. Pasijuto drąsiau.

- Visi ant šluotų!

Haris apžergė savąją „Aureolę-2000“. Madam Krūminė skardžiai sušvilpė sidabro švilpuku. Penkiolika šluotų šovė į orą ir pakilo aukštai aukštai. Žaidimas prasidėjo.

- Kritlį pagriebia Andželina Džonson iš Grifų Gūžtos... Ta panelė -puiki puolėja, be to, labai patraukli...

- DŽORDANAI!

- Atsiprašau, profesore.

Rungtynes komentavo dvynukų Vizlių draugas Li Džordanas, prižiūrimas profesorės Makgonagal.

- Ji muša kamuolį aukštyn, vikriai perduoda Alisijai Verpstukui, puikus Oliverio Medžio atradimas, pernai buvo atsarginė... atgal Andželinai ir... ne, Kritlį perima Klastūnynas, pats kapitonas Markas Titnagas, jis nulekia... Titnagas veržias aukštyn kaip erelis... tuoj įmes... ne, jį sustabdo puikus Grifų Gūžtos gynėjas Medis, ir Kritlis Grifų rankose... štai Grifų puolėja Keitė Varpelis dailiai neria pro Titnagą, pakyla virš aikštės ir...

AI!, jai skaudžiai pataikė Muštukas... Kritlis atitenka Klastūnynui... prie virpstų skuba Adrianas Rudukas, bet jam pastoja kelią kitas Muštukas... pasiūstas Fredžio ar Džordžo Vizlio, nepastebėjau, katro... žodžiu, Grifų atmušėjas gražiai sužaidė, Džonson vėl turi Kritlį, priekyje laisva erdvė, ir ji mauna... kaip raketa... atmuša skriejančią Muštuką... jau arti stulpai, pirmyn, Andželina... neria gynėjas Bličlis... nepataiko... GRIFAI ĮMETA! Šaltą orą perskrodžia Grifų Gūžtos šauksmai ir Klastūnyno dejonės ir kauksmas.

- Nagi, pasislinkit.

- Hagridas!

Ronis su Hermiona susispaudžia padarydami vietos Hagridui.

- Žiopsojau iš savo trobelės, - tarė Hagridas, paglostydamas ant kaklo kabančius didžiulius žiūronus. - Bet ne tas pats, kas žiūrėti stadione. Na, Šmaukšto dar nematyti?

- Ne, - atsakė Ronis. - Hariui dar nebuvo ko veikti.

- Ir gerai, toliau nuo bėdos, - burbtelėjo Hagridas. Prsidėjęs žiūronus, danguje susirado tašelį, kuris ir buvo Haris.

Haris skraidė aukštai viršum žaidėjų ir prisimerkęs tyrinėjo dangų, kad nepražiopsotų Šmaukšto. Toks buvo jųdviejų su Medžiu planas.

- Nesipainiok tarp jų, kol nepamatysi Šmaukšto, - mokė Medis. - Nenorim, kad tave pultų, kol nėra reikalo.

Andželinai įmetus, Haris iš džiaugsmo padarė keletą kilpų ir vėl ėmė žvalgytis Šmaukšto. Syki žybtelėjo auksas, bet tai tik saulės spindulys atsimušė nuo Vizlio laikrodėlio; kartą jo pusėn lyg patrankos sviedinys lėkė Muštukas, bet jis jį atmušė ir kamuolį nusivijo Fredis Vizlis.

- Viskas gerai, Hari? - dar spėjo tas paklausti įnirtingai mušdamas Muštuką Markui Titnagai.

- Kritlį turi Klastūnynas, - kalbėjo Li Džordanas. - Puolėjas Rudukas išsisuka nuo dviejų Muštukų, dviejų Vizlių ir puolėjos Varpelio ir skuba prie... pala pala... ar tik ne Šmaukštas?

Per minią nuvilnijo murmesys, kai Adrianas Rudukas išmetė Kritlį, nes pro kairę ausį tarsi aukso kulka prašvilpė.

Haris pamatė. Susijaudinęs nėrė žemyn paskui aukso kamuoliuką. Klastūnyno gaudytojas Terensas Higsas irgi pamatė. Abu greta nusivertė kūliais paskui Šmaukštą... visi puolėjai, lyg užmiršę, ką turi veikti, pakibo ore ir ėmė žiūrėti.

Haris buvo greitesnis už Higsą... jau matė, kaip plasnodamas sparniukais prieky skrieja mažutis kamuolėlis... jis pasileido dar greičiau...

BAC! Apačioj įtūžę ėmė rėkti „grifiukai“: Markas Titnagas tyčia pastojo kelią Hariui, nubloškė Hario šluotą šonan, Haris vos išsilaikė ant jos.

- Pražanga! - spiegė Grifų Gūžta.

Madam Krūminė piktai subarė Titnagą ir skyrė baudos metimą. Tačiau per visą tą sąmyšį Šmaukštas vėl dingo iš akių. Tribūnoje Dinas Tomas klykė:

- Teisėjau, iš aikštės jį! Raudoną kortelę!

- Čia ne futbolas, Dinai, - priminė jam Ronis. - Per kvidičo rungtynes niekas neišvaromas. O kas ta raudona kortelė?

Bet Hagridas Dinui pritarė:

- Turėtų pakeisti taisykles. Juk Titnagas galėjo Hariį nutrenkti žemėn. Li Džordanui nesisekė būti nešališkam.

- Taigi... po tokios akivaizdžios ir šlykščios klastos...

- Džordanai! - suriko profesorė Makgonagal.

- Turiu galvoj, po tokios atviros ir šiurkščios pražangos...

- Džordanai, įspėju, kad...

- Gerai jau, gerai. Titnagas vos neužmušė Grifų Gūžtos gaudytojo, o tai, be abejo, kiekvienam gali atsitikti, dabar į Grifų lankus metamas baudinys, bet kamuolį lengvai atmuša Verpstukas ir žaidžiame toliau, Kritlį tebeturi Grifai.

Tai atsitiko, kai Haris atmušė dar vieną Muštuką, grėsliai zvimbiantį palei galvą. Jo šluota staiga pavojingai trūktelėjo. Akimirką jau pamanė nukrisiąs. Abiem rankom ir keliais smarkiai suspaudė šluotkotį. Niekad nebuvo šitaip jautęsis.

Ir vėl šluota pasipurtė. Sakytum nori jį numesti. Tačiau „Aureolė-2000“ nei iš šio, nei iš to nemėtydavo savo skraiduolių. Haris bandė grįžti prie

Grifų Gūžtos stulpų ir jau ketino Medį paprašyti, kad skelbtų minutės pertraukėlę, - bet staiga suvokė, jog šluota visiškai nebeklauso. Jis negalėjo jos apsukti. Negalėjo vairuoti. Ji tik vingiais blaškėsi ore ir retkarčiais taip švystelėdavo, kad jis vos išsilaikydavo. Li tebekomentavo rungtynes.

- Kritlį turi Klastūnynas... perėmė Titnagas... pralekia pro Versptuką... pro Varpelį... gavo į veidą Muštuku, tikiuosi, sulaužė jam nosį... aš tik juokauju, profesore... Klastūnynas meta... o ne...

Klastūnyno žiūrovai linksmai kaukė. Niekas nepastebėjo, kaip keistai elgiasi Hario šluota. Trūkčiodama ir virpčiodama ji lėtai kėlė jį aukštyn, sykiu nešdama tolyn nuo žaidėjų.

- Nesuprantu, ką Haris daro, - burbėjo Hagridas, spoksodamas pro žiūronus. - Kvaila būtų manyti, kad jis nebevaldo šluotos... betgi negali...

Staiga visi ėmė pirštais rodyti į Hariį. Jo šluota padūko vartytis, jis vos laikėsi. Minia aiktelėjo: Hario šluota pašėlusiai pasipurtė ir Haris pakibo laikydamasis tik viena ranka.

- Gal kas atsitiko šluotai, kai Titnagas jį užblokavo? - sušnibždėjo Šėmas.

- Negali būti, - drebančiu balsu tarė Hagridas. - Niekas negali pagadinti šluotos, išskyrus juodąją magiją. Joks piemuo nepakenks „Aureo-lei-2000“.

Sulig tais žodžiais Hermiona stvėrė Hagrido žiūronus, bet nukreipė juos ne į Hariį - karštligišškai ėmė kažko ieškoti minioje.

- Ką darai? - paklausė Ronis papilkusiu veidu.

- Taip ir žinojau, - suaimanavo Hermiona. - Sneipas! Pažiūrėk.

Ronis išplėšė jai iš rankų žiūronus. Sneipas sėdėjo priešais juos, tribūnos viduryje. Jo akys buvo išmeigtos į Hariį ir jis kažką be paliovos murmėjo.

- Jis kažką daro... užkeikia šluotą, - tarė Hermiona.

- Ką mums daryti?

- Palikite tai man.

Roniui nespėjus išsižioti, Hermiona pradingo. Ronis vėl nukreipė žiūronus į Hariį. Jo šluota taip kratėsi, kad jis nebegalėjo ilgai išsilaikyti. Visi

žiūrovai atsistojo ir persigandę žiūrėjo, kaip Vizliai priskridę mėgino Hariį paimti ant savo šluotų, bet nieko negalėjo padaryti: vos jie prisiartindavo, jo šluota pašokdavo aukštyn. Jie nusileido žemiau ir suko ratus vildamiesi jį sugauti, jei dribtų. Markas Titnagas, sugriebęs Kritlį, niekieno nepastebėtas įmetė penkis taškus.

- Nagi, Hermiona, - nusiminęs kuždėjo Ronis.

Hermiona prisispraudė prie tribūnos, kur sėdėjo Sneipas, ir dabar grūdosi tarpueiliu jam už nugaros; ji net neatsiprašė profesoriaus Kvirlio, kai jį stačia galva nustūmė ant priekinio suolo. Pasiekusi Sneipą, pritūpė, išsitraukė burtų lazdelę ir sušnibždėjo keletą rinktinių burtažodžių. Ant Sneipo apsiausto pasipylė skaisčiai mėlynos liepsnelės.

Sneipas ne iškart susigaudė, kad dega. Staiga jis ėmė rėkti, ir ji suprato, jog pavyko. Sušlavusi liepsneles į nedidelį stiklainį, kurį nešiodavosi kišenėje, Hermiona nuslinko atgal tarp suolų. Sneipas niekad nesužinos, kas jam nutiko.

Valio! Dangaus aukštybėje Haris vėl sėdi raitas ant šluotos.

- Nevili, jau gali žiūrėti! - pasakė Ronis. Mat Nevilis pastarąsias penkias minutes verkė įsikniaubęs Hagridui į švarką.

Haris lėkė žemyn, kai minia pamatė, kaip jis ranka užsidengė burną, lyg būtų pasidarę bloga... visom keturiom nusileido į aikštę... sukosėjo... ir į delną jam įkrito kažkoks auksinis daiktas.

- Aš turiu Šmaukštą! - šaukė mojuodamas ranka, laikančia kamuoliuką, ir rungtynės baigėsi visuotiniu sąmyšiu.

- Jis jo nesugavo, o vos neprarijo! - praėjus dvidešimčiai minučių, tebeplūtojo Titnagas, bet nieko nepešė - Haris juk nenusižengė jokioms taisyklėms, ir Li Džordanas laimingas išrėkė rezultata: Grifų Gūžta laimėjo 170:60. Haris viso šito negirdėjo. Su Roniu ir Hermiona Hagrido trobelėje gėrė stiprią juodąją arbatą.

- Sneipo šunybė, - aiškino Ronis. - Mudu su Hermiona matėm. Jis kažką murmėjo, užkeikė tavo šluotą nuleisdamas nuo tavęs akių.

- Nesąmonė, - atšovė Hagridas, nieko negirdėjęs ir nepastebėjęs, kas darėsi jam po nosim. - Kurių galų Sneipui būtų šito reikėję?

Haris, Ronis ir Hermiona susižvelgė. Ką jam atsakyti? Haris nutarė pasakyti tiesą.

- Aš kai ką apie jį sužinojau. Per Heloviną jis mėgino prasmukti pro tą trigalvį šunį. Ir šuo jam įkando. Mums atrodo, kad jis norėjo pavogti, ką tas šuo saugo.

Hagridas paleido iš rankos arbatinuką.

- Iš kur jūs žinot apie Pūkelį?

- Pūkelį???

- Taip... Jis mano... pernai nusipirkau iš vieno graiko, sutikto aludėje. Aš jį paskolinau Dumbldorui saugoti...

- Na na? - nekantriai paragino Haris.

- Ne, daugiau neklauskit, - niūriai tarė Hagridas. - Baisi paslaptis.

- Bet Sneipas taikosi pavogti.

- Niekai, - numojo ranka Hagridas. - Sneipas - Hogvartso mokytojas, nieko jis nepadarys.

- Tai kodėl bandė nužudyti Harį? - sušuko Hermiona. Dienos įvykiai, regis, pakeitė jos nuomonę apie Sneipą.

- Manęs neapgausi, iškart pažįstu, jei kas ką nors užkeikia, viską apie tai perskaičiau! Reikia nenuleisti akių nuo to žmogaus. Sneipas net nemirksėdamas žiūrėjo į Harį, aš mačiau!

- Sakau, kad jūs klystat! - karštai ginčijo Hagridas. - Nežinau, kodėl šluota taip kvailiojo, bet Sneipas tikrai nežudytų Hogvartso mokinio! Dabar paklauskite, visi trys. Jūs kišate nosį ne į savo reikalus. Tai pavojinga. Pamiškite tą šunį ir pamiškite, ką jis saugo, tegul tai lieka tarp profesoriaus Dumbldoro ir Nikolo Ugninio...

- Aha! - sušuko Haris. - Vadinasi, išipainiojęs kažkoks Nikolas Ugninis, ar ne?

Hagridas, atrodo, supyko ant savęs.

DVYLIKTAJAS SKYRIUS

Kitrošmų veidrodis

Artėjo Kalėdos. Vieną gruodžio vidurio rytą Hogvartsas pabudo užverstas sniegu. Ežeras stovėjo visiškai užšalęs; Vizlių dvynukai buvo nubausti už tai, kad užbūrė kelias sniego gniūžtes ir jos visur sekiojo paskui Kvirlį, bumbsėdamos jam į turbaną. Keletą pelėdų, įstengusių per pūgą atnešti pašta, Hagridas turėjo slaugyti ir gydyti, tik tada paleisti atgal.

Visi laukė nesulaukė žiemos atostogų. Grifų Gūžtos mokinių kambaryje ir didžiojoje salėje ištiesai pleškėjo židiny, tačiau skersvėjų košiamuose koridoriuose buvo šalta kaip ledainėje, o klasėse vėjas barškino langus. Blogiausia buvo požemyje, profesoriaus Sneipo kabinete: ten buvo matyti, kaip iš burnos eina kvapas, ir jie stengėsi būti arčiau karštų katilų.

- Man tikrai labai gaila tų, - per vieną nuodų ir vaistų pamoką pareiškė Drakas Smirdžius, - kurie Kalėdas turės praleisti Hogvartse, nes namie jų niekas nelaukia.

Tai sakydamas žiūrėjo į Hariį. Niurzga ir Gylys sukikeno. Haris, sveriantis jūrų pūgžlio nugarkaulio miltelius, jų nepaisė. Po anų kvidičo rungtynių Smirdžius pasidarė dar bjauresnis. Negalėdamas pakeisti, kad Klastūnynas prakišo, jis stengėsi visus prajuokinti šaipydamasis, kad per kitas varžybas gaudytoją Hariį pakeis plačiaburnė medvarlė. Greit įsitikino, jog niekam tai nejuokinga, mat visus pritrenkė Hario sugebėjimas išsilaikyti ant įsismarkavusios šluotos. Tada Smirdžius iš pykčio ir pavydo vėl ėmė grizyti Hariį, jog tas neturįs tikros šeimos.

Per Kalėdas Haris iš tiesų neketino važiuoti į Ligustrų gatvę. Prieš savaitę, kai profesorė Makgonagal surašinėjo mokinius, kurie per šventes

liks Hogvartse, jis iškart užsirašė. Jam nė trupučio nebuvo savęs gaila: tikriausiai tai bus smagiausios jo gyvenime Kalėdos. Ronis su broliais irgi liks, nes ponis ir ponas Vizliai kelias į Rumuniją aplankyti Čarlio.

Kai jie išėjo iš nuodų ir vaistų pamokos, koridorių rado užgrioztą didžiausios eglės. Jos apačioj kyšančios didžiulės pėdos ir garsus šniokštavimas išdavė, kad už jos stovi Hagridas.

- Labas, Hagridai, gal padėti? - pasisiūlė Ronis, kišdamas galvą tarp šakų.

- Ne, Roni, ačiū, susitvarkysiu.

- Gal pasitrauktum iš kelio? - jiems už nugaros pasigirdo šaltas Smirdžiaus balsas. - Ar bandai užsidirbti kišenpinigių, Vizli? Turbūt baigęs Hogvartsa tikiesi čia likti sargu - Hagrido trobelė, palyginti su tavo šeimos urvu, turbūt atrodo kaip rūmai.

Ronis puolė Smirdžių, bet ant laiptų lyg tyčia išdygo Sneipas.

- VIZLI!

Ronis paleido Smirdžiaus apsiaustą.

- Jį supykde, profesoriau Sneipai, - tarė Hagridas, iškišdamas iš už eglės savo didelį apžėlusį veidą. - Smirdžius įžeidinėjo jo šeimą.

- Nesvarbu, Hagridai, - šilkiniu balsu tarė Sneipas. - Peštynės prieštarauja Hogwartso taisyklėms. Iš Grifų Gūžtos atimu penkis taškus, Vizli, ir džiaukis, kad ne daugiau. Pasitraukit visi.

Vaipydami ir braukdami žemėn spyglius, Smirdžius, Niurzga ir Gylys prasibruko pro eglę.

- Aš jam parodysiu, - griežė dantį Ronis, - vieną kartą aš jam parodysiu...

- Nekenčiu jų, - pasakė Haris. - Smirdžiaus ir Sneipo.

- Gana, pralinksmėkite, čia pat Kalėdos, - įsikišo Hagridas. - Žinot ką, einam, parodysiu, kokia graži didžioji salė.

Taigi Haris, Ronis ir Hermiona paskui Hagridą su egle nusekė į didžiąją salę, ją puošė profesorė Makgonagal ir profesorius Flitvikas.

- O, Hagridas! Anais metais... Pastatyk ją į kertę, gerai?

Salė atrodė pasakiškai. Ant sienų kabėjo bugienių ir laumės šluotų vainikai, aplinkui jau stovėjo ne mažiau kaip dvylika papuoštų didžiulių eglių; vienos spindėjo nuo mažyčių varveklių, ant kitų žiburiavo šimtai žvakelių.

- Kiek dienų liko iki atostogų? - paklausė Hagridas.

- Viena, - atsakė Hermiona. - Kad kiek būčiau pamiršusi! Hari, Roni, iki pietų dar valanda, einam į biblioteką.

- Oi, teisybė, - tarė Ronis, vos atplėšdamas akis nuo profesoriaus Flitviko, iš lazdelės traukiančio auksinius burbulus ir kabinančio juos ant Hagrido atitemptosios eglės.

- Biblioteką? - išsišiepė Hagridas, išlydėdamas juos į koridorių. - Prieš pačias atostogas? Ar ne per daug stropūs?

- Ne, mes ne mokytis, - linksmi atsakė jam Haris. - Nuo to karto, kai užsiminei apie Nikolą Ugninį, bandome išsiaiškinti, kas jis toks.

- Ką darot? - pakraupo Hagridas. - Klausykit... sakiau jums liautis. Ne jūsų reikalas, ką tas šuo saugo.

- Mes tik norime žinoti, kas tasai Nikolas Ugninis, - pasakė Hermiona.

- O gal pats pasakytum ir mums nebereiktų vargti? - paerzino jį Haris. - Pervertėm šimtus knygų, bet niekur neužtikom jo vardo. Duok bent kokią užuominą, žinau, kad kažkur esu apie jį skaitęs.

- Nieko nesakysiu, - atrėžė Hagridas.

- Ką gi, teks patiems susirasti, - pasakė Ronis, ir jie, palikę bambantį Hagridą, nuskubėjo bibliotekon.

Ir iš tiesų nuo pat tos dienos, kai Hagridui išsprūdo Nikolo Ugninio vardas, jie knisosi knygose jo ieškodami - kaipgi kitaip sužinoti, ką nori nugvelbti Sneipas? Bėda, kad visiškai neaišku, nuo ko pradėti, nes nežinoma, už kokius nuopelnus jis pakliuvo į knygą. Jo nebuvo enciklopedijose „Didieji XX a. magai“ ir „Didieji dabartinės magijos vardai“, nerasta nei „Svarbiausiuose šiuolaikinės magijos atradimuose“, nei „Mūsų laikų magijos naujovėse“. Be to, biblioteka buvo milžiniška: dešimtys tūkstančių knygų, tūkstančiai lentynų, šimtai siauručių takų.

Hermiona išsitraukė dalykų ir pavadinimų sąrašą, kuriuos norėjo peržvelgti, o Ronis patraukė viena eile ir ėmė sklaidyti knygas iš akies. Haris pasuko į Uždraustąjį skyrių. Jis jau senokai įtarė, kad Ugninis galbūt yra tenai. Deja, norint paskaityti kokią nors uždraustą knygą reikia mokytojo leidimo, bet jis žinojo niekad jo negausias. Tai buvo knygos apie galingiausią juodąją magiją, kuri Hogvartse išvis nedėstoma, tad jas skaityti galėjo tik vyresnių kursų moksleiviai, ruošdamiesi apsigynimo nuo juodosios magijos pamokoms.

- Ko ieškai, berniuk?

- Nieko, - atsakė Haris.

Madam Pensnė, bibliotekininkė, pagrūmojo jam plunksniniu dulkių šluostuku.

- Tada verčiau dink iš čia! Drožk!

Gailėdamasis, kad nesurezgė kokios nors istorijos, Haris išėjo iš bibliotekos. Su Roniu ir Hermiona susitarė, kad madam Pensnė jis neklaus, kur rasti Ugninio vardą. Jie neabejojo, jog ji galėtų padėti, bet negalėjo rizikuoti, kad Sneipas nugirstų apie jų ketinimus.

Haris koridoriuje laukė, ar draugai ką nors peš, bet turėjo maža vilties. Ką gi, jie ieško jau dvi savaites, tačiau nenuostabu, kad nieko nerado, nes būti bibliotekoje galėdavo tik per pertraukas. Ilgos smagios ekspedicijos madam Pensnė nelipant ant galvų - štai ko jiems dabar labiausiai reikia.

Po penkių minučių, purtydami galvą, atėjo Ronis ir Hermiona. Visi trys nuėjo pietauti.

- Jūs juk ieškosite, kol manęs nebus, ar ne? - rūpinosi Hermiona. - Jei ką rasi, pasiųsk man pelėdą.

- O tu galėtum paklausti tėvus, gal žino, kas tas Ugninis, - pasiūlė Ronis. - Juos klausti nepavojinga.

- Visai nepavojinga, nes abu dantistai, - atšovė Hermiona.

*

Prasidėjus atostogoms, Ronis su Hariu per daug linksmi gyveno, kad galvotų apie Ugninį. Visas miegamasis priklausė jiems, o mokinių kambarys būdavo beveik tuščias, taigi jie galėdavo sėdėti

geriausiuose krėsluose, priešais židinį. Čia jie murksodavo ištisas valandas, ant ilgos šakutės skrebindami ką papuola: duonos riekes, bandeles, zefyrus - ir kurdami planus, kaip pasiekti, kad Smirdžius būtų pašalintas iš mokyklos. Saldus užsiėmimas, nors ir bergždžias.

Ronis ėmė mokytį Harį žaisti burtininkų šachmatais. Žaidimas buvo visai kaip Žiobarų šachmatai, tik kad figūros buvo gyvos ir jas galėjai varinėti kaip tikrame mūšio lauke. Ronio šachmatai buvo seni ir nuzulinti. Kaip ir visa, ką jis turėjo, kažkada priklausė kitiems šeimos nariams -šįsyk seneliui. Tačiau senutėlės figūros tarnavo puikiai. Ronis jas visas gerai pažinojo ir jos visada gražiai jo klausė.

Haris žaidė figūromis, kurias paskolino Šėmas Finiganas, ir jos nė iš tolo juo nepasitikėjo. Žaidėjas iš jo buvo nekoks, tad figūros nuolat šūkavo jam visokius patarimus ir visai išmušdavo iš vėžių: „Nestumk manęs tenai, ar nematai jo žirgo? Stumk *ji*, ne bėda, jei prarasim“.

Kūčių vakarą Haris atsigulė svajodamas apie kitos dienos skanėstus ir linksmybes, bet nesitikėdamas jokių dovanų. Tačiau rytą pabudęs pirmiausia pamatė krūvą paketėlių kojūgalyje.

- Sveikas sulaukęs Kalėdų, - apsnūdęs pasveikino Ronis, kai Haris išsiritė iš patalo ir užsivilko chalata.

- Ir tu, - atsiliepė Haris. - Nori pažiūrėti? Gavau dovanų!

- O ko tikėjaisi - ropių? - nususuko Ronis į savąją šūsnį, daug didesnę už Hario.

Haris paėmė viršutinį paketą - storo rudo vyniojamojo popieriaus, ant jo buvo pakeverzota: „Hariui nuo Hagrido“. Viduje rado nedailią medinę dėdelę. Matyt, pats Hagridas ją išdrožė. Haris papūtė - skambėjo visai kaip pelėdos ūbavimas.

Kitame, mažulyčiame paketėlyje, buvo raštelis.

Tavo sveikinimą gavome, įdedame Kalėdų dovaną - dėdė Vernonas ir teta Petunija. Prie raštelio lipnia juostele buvo pritvirtinta penkiasdešimties pensų moneta.

- Kaip draugiška, - tarė Haris. Ronis negalėjo atsistebėti moneta.

- Fantastika! Kokia forma! Ir tai pinigai?

- Gali turėt, - pasakė Haris ir nusijuokė, nes Ronis baisiausiai apsidžiaugė. - Hagridas, teta ir dėdė... O kas atsiuntė šitas?

- Man rodos, žinau, kieno ta dovana, - pasakė Ronis užrausdamas ir rodydamas į storą paketą. - Mano mamos. Sakiau jai, kad tu nesitiki dovanų ir... o ne! - sudejavo. - Ji tau numezgė šeimyninį Vizlių megztinį.

Atplėšęs paketą, Haris rado storą rankų darbo skaisčiai žalią megztinį ir didelę dėžę naminių saldainių.

- Kasmėt ji mums numezga po megztinį, - paaiškino Ronis, išvyniodamas savąjį paketą. - Man visada kaštoninės spalvos.

- Kokia gera, - tarė Haris, atsikąsdamas saldainio, - koks skanumėlis. Kita dovana irgi buvo saldainiai - šokoladinių varlių dėžutė nuo Hermionos.

Liko paskutinis paketas. Paėmęs Haris apčiupinėjo. Toks lengvutis. Jis išvyniojo.

Ant grindų nuslydo kažkoks pilkšvai sidabrinis blizgantis audeklas. Ronis aiktelėjo.

- Esu girdėjęs apie tokį, - sušnibždėjo ir numetė šonan Hermionos atsiųstą „Visokio skonio pupelių“ pakelį. - Jei čia tikrai tas daiktas... pasaulyje jų labai mažai ir jie nepaprastai brangūs.

- Kas tai?

Haris pakėlė nuo grindų sidabru tviskantį audeklą. Labai keistas jausmas - lyg būtų atausta vandeniu.

- Čia neregimasis apsiaustas, - tarė Ronis baimės pilnu veidu. - Tikriausiai. Tu pabandyk.

Haris užsimetė apsiaustą, ir Ronis aiktelėjo.

- Taip! Pažiūrėk žemyn!

Haris pažvelgė į savo kojas, bet jų nebuvo. Jis pripuolė prie veidrodžio. Na, veidą išvydo, ore kybojo galva, bet visas kūnas buvo nematomas. Jis užsitraukė apsiaustą ant galvos ir visiškai išnyko.

- Dar yra raštelis! - sušuko Ronis. - Iškrito raštelis!

Haris nusimetė apsiaustą ir griebė raštelį. Niekad nematyta rašysena, siaurom raitytom raidėm buvo parašyta:

Prieš mirtį tavo tėtis paliko jį man. Laikas gražinti tau. Naudok jį garbingai. Linksmų Kalėdų.

Parašo nebuvo. Haris spoksojo į raštelį. Ronis žavėjosi apsiaustu.

- Kaži ką atiduočiau už tokį, - atsiduso. - Kaži ką. Kas yra?

- Nieko, - atsakė Haris. Jautėsi keistai. Kas atsiuntė apsiaustą? Nejau iš tiesų jis kažkada priklausė jo tėčiui?

Nespėjus dar ko nors pagalvoti ar pasakyti, durys atsidarė ir įlėkė Fredis ir Džordžas Vizliai. Haris skubiai paslėpė apsiaustą. Dar nebuvo nusiteikęs jo duoti draugams.

- Linksmų Kalėdų!

- Ei, pažiūrėk, ir Haris gavo Vizlių megztinį!

Fredis ir Džordžas buvo apsivilkę mėlynais megztukais: vienas su didele geltona F raide, kitas - su D.

- O Hario gražesnis už mūsų, - tarė Fredis, iškeldamas Hario megztinį. - Matyt, svetimam ji labiau stengiasi.

- Kodėl, tu, Roni, nesivelki savojo? - paklausė Džordžas. - Nagi, maukis, bus gražu ir šilta.

- Nekenčiu kaštoninės spalvos, - neryžtingai pasakė Ronis ir užsivilko per galvą megztinį.

- Ji tau neišmezgė raidės, - tarė Džordžas. - Turbūt mano, kad nepamirši savo vardo. Bet ir mes nesame kvaili - žinome, jog esam Dredas ir Fordžis.

- Koks čia triukšmas?

Pro duris įkišo galvą susiraukęs Persis Vizlis. Jis irgi buvo pradėjęs išvynioti savo dovanas, nes ant rankos nešėsi storą megztinį. Fredis jį pagriebė.

- P reiškia „prefektas“! Vilkis, Persi, greičiau, mes visi pasipuošę, net Haris gavo tokį megztinį.

- Ne-no-riu! - murmėjo Persis, kai broliai, nutraukdami akinius, užmovė jam ant galvos megztinį.

- Ir šiandien nesėdėsi su prefektais, - pridūrė Džordžas. - Kalėdos - šeimos šventė.

Jie ištempė Persį iš kambario užlaužę rankas ir suėmę tuščias rankoves.

*

Haris kaip gyvas nebuvo valgęs tokių kalėdinių pietų. Šimtas riebių keptų kalakutų, kalnai virtų ir keptų bulvių, lėkštės plonų dešrelių, dubenys svieste kepintų žirnelių, sidabrinės padažinės, pilnos tiršto kvapaus užpilo ir spanguolių padažo - ir kalnai stebuklingų pliaukščių. Jos nė iš tolo nebuvo panašios į apgailėtinas Žiobarų kalėdines pliaukštes, užklijuotas plonyčiu popieriumi, kurių paprastai prisipirkdavo Dursliai: jų viduje būdavo plastmasiniai žaisleliai. Haris su Fredžiu paėmė, patraukė siūlą, ir pliaukštė ne šiaip sprogo - driokstelėjo lyg patranka, paskandindama juos juodų dūmų kamuoly, o iš vidaus išlėkė kontradmirolo kepurė ir kelios gyvos baltosios pelės. Prie Garbingojo stalo Dumbldoras smailiąją burtininko kepurę pasikeitė gėlėmis papuošta skrybėle ir dabar linksmai juokėsi iš kažkokio pokšto, kurį jam ką tik perskaitė profesorius Flitvikas.

Po kalakutų atsirado liepsnojančios Kalėdų pudingai. Persis vos nenusilaužė danties į savo gabale buvusį sidabro siklį. Haris žiūrėjo, kaip Hagridas vis labiau raudonija ir reikalauja dar vyno; pagaliau jis pakstelėjo į skruostą profesorei Makgonagal, o ši, Hario nuostabai, sukikeno ir paraudo, smailioji kepurė nusmuko ant ausies.

Galų gale Haris atsikėlė nuo stalo apsikrovęs iš pliaukščių išlėkusiais daikteliais. Tarp jų buvo blizgančių nesprogių balionėlių pakelis, karpų užsiauginimo priemonių komplektas ir naujutėliai šachmatai. Baltosios pelės kažkur pranyko, ir Hariui kilo nemalonus įtarimas, kad jomis gali pasivaišinti Ponia Noris.

Po pietų Haris su Vizliais kieme pašėlusiai kariavo sniego gniūžtėmis. Tada sušalę, sušlapę ir uždusę nudundėjo į Grifų Gūžtos mokinių kambarį, prie židinio, ir Haris savo naujaisiais šachmatais gėdingai pralošė Roniui. Jo manymu, nebūtų taip žiauriai prakišęs, jei Persis nebūtų taip karštai patarinėjęs.

Po arbatos su kalakutienos sumuštiniais, bandelėmis, vynu supiltais biskvitais su plakta grietinėle ir kalėdiniu tortu visi jautėsi tiek prisikimšę ir taip apsunkę, kad iki miego nieko nebesinorėjo, įstengė tik sėdėti ir žiopsoti, kaip Persis po visą bokštą vaikosi Fredį ir Džordžą, nukniaukusius iš jo prefekto ženkliuką.

Hariui tai buvo nuostabiausios Kalėdos. Tačiau visą dieną giliai širdyje kažkas kirbėjo. Tik lovoje aiškiai suvokė, kas neduoda ramybės. Ogi neregimasis apsiaustas ir jo siuntėjas.

Ronis, prisipampęs kalakutienos ir torto, neturintis jokių paslaptinių priežasčių nerimauti, užmigo vos užtraukęs savo lovos užuolaidas. Haris pasilenkė po lova ir išsitraukė apsiaustą.

Tėčio... šita grožybė tėčio. Jis užsimetė apsiaustą ant rankos, ir audeklas krito slidesnis už šilką, lengvesnis už orą. *Naudok jį garbingai*, buvo parašyta laiškelyje.

Nieko nebus, reikia išmėginti. Išlipęs iš lovos apsisiautė. Pažvelgęs žemyn išvydo tik mėnesieną ir šešėlius. Baisiai keistas jausmas.

Naudok jį garbingai.

Staiga Hariui visi miegai išgaravo. Su šiuo apsiaustu jam atviras visas Hogvartsas. Tamsoje ir tyloje jį užplūdo nepaprastas jaudulys. Dabar gali eiti kur nori, kur tiktai užsimanys, ir joks Filčas jo nepastebės.

Ronis per miegus sumurmėjo. Ar žadint jį? Kažkodėl nesinorėjo. Tėčio apsiaustas... Jautė, jog šį kartą... pirmą kartą jį užsivilkęs nori būti vienas. Jis išslinko iš miegamojo, nulipo laiptais, perėjo mokinių kambarį ir išlindo pro skylę už portreto.

- Kas čia? - sukvykė Storulė. Haris neatsakė. Nuskubėjo koridoriumi.

Kur eiti? Širdis daužėsi. Jis sustojo ir ėmė galvoti. Į bibliotekos uždraustąjį skyrių - staiga šovė galvon mintis. Galės skaityti kiek panorėjęs, tol, kol išsiaiškins, kas tas Ugninis. Jis nuėjo stipriai susisupęs į apsiaustą.

Bibliotekoje buvo visiškai tamsu ir labai klaiku. Haris uždegė žibintėlį pasišviesti tarp lentynų. Žibintėlis tartum plaukė oru, ir nors Haris jį jautė rankoje, vis tiek šturpoka.

Uždraustasis skyrius buvo bibliotekos gale. Atsargiai peržengęs virvę, kuri skyrė šį skyrių nuo visos bibliotekos, jis iškėlė žibintėlį ir ėmė žiūrinėti nugarėlėse pavadinimus.

Jie mažai ką jam sakė. Apsitrynusios aukso raidės bylojo Hariui nesuprantamomis kalbomis. Kai kurios knygos išvis buvo be pavadinimų. Vienos viršelyje tamsavo dėmė, siaubingai panaši į kraujo. Hariui

paširpo sprandas. Gal jam tik vaidenasi, o gal ir ne, bet pasirodė, jog iš knygų sklinda tylutėlis kuždesys, sakytum jos žino, kad jas žiūrinėja žmogus, neturintis teisės jų skaityti.

Kažkur reikia pradėti. Tykiai pastatęs žibintėlį ant grindų, apatinėje lentynoje ėmė ieškoti kokios įdomiai atrodančios knygos. Į akis krito didelis juodas tomas sidabro raidėmis. Vargais negalais jį ištraukė - toks sunkus buvo - ir pasidėjęs ant kelio atskleidė.

Tylą perskrodė šaižus, kraują stingdantis klyksmas - knyga rėkė! Haris staigiai užvožė knygą, bet riksmas nesiliovė, skardėjo ir skardėjo kurtindamas ausis. Haris puolė ataturstas ir parvertė žibintėlį, jis iškart už-

geso. Persigandęs išgirdo koridoriuje žingsnius. Įgrūdęs lentynon žviegiančią knygą, spruko lauk. Ir tarpdury vos nesusidūrė su Filču. Piktos pablukusios jo akys perėjo kiaurai Hario, šis šmurkštelėjo po ištiesta jo ranka ir nukurnėjo koridoriumi, ausyse tebeaidint knygų klyksmui.

Staiga jis sustojo priešais aukštus šarvus. Taip skubinosi pabėgt iš bibliotekos, kad visai nežiūrėjo, kur dumia. Gal dėl tamsos nesusigaudė, kokia vieta. Žinojo, kad šarvų esama netoli virtuvių, bet jis juk šešiais aukštais aukščiau.

- Profesorius liepėte iškart pranešti, jei kas naktį slampinėja, o dabar kažkieno būta bibliotekoje, uždraustų knygų skyriuje.

Haris pajuto, kaip perbąla. Kad ir kur jis atsidūrė, Filčas, matyt, žino trumpesnę kelią, nes jo tylus lipnus balsas vis artėjo. Hario siaubui, atsiliepė Sneipas.

- Uždraustų knygų? Na, įsibrovėliai neturėtų būti toli, pagausim.

Haris stovėjo kaip įkastas, tuo tarpu Filčas su Sneipu išlindo iš už kampo. Jie, aišku, jo nemato, bet koridorius siauras, jeigu eis čia, atsitrenks į jį - juk apsiaustas jo niekur nepradangino.

Jis patyliukais ėmė trauktis atgal. Kairėje buvo praviros durys. Vienintelė viltis. Įlindo sulaikęs kvapą, stengdamasis nepajudinti durų; laimei, pavyko įeiti nepastebėtam. Jie praėjo pro šalį, ir Haris atsišliejo į sieną giliai alsuodamas, klausydamasis, kaip tolsta jų žingsniai. Taip, išsigelbėjo vos per plauką. Tik po valandėlės pamatė, kur pasislėpęs.

Atrodo, jog tai nenaudojama klasė. Pasieniais tamsavo staleliai ir kėdės, mėtėsi apversta šiukšlių dėžė. Tačiau priešais, atremtas į sieną, buvo kažkas, ko, regis, neturėjo čia būti, daiktas, lyg ir atgabentas, kad nesi-maišytų kitur.

Tai buvo nuostabus veidrodis iki pat lubų, raižytais aukso rėmais, stovintis ant naguotų kojų. Viršuje lankuėjo užrašas: *Kit neparėk, ri kitrošmų droveidin žiūparėk.*

Filčo su Sneipu niekur nebuvo girdėti, tad baimė praėjo ir Haris žengė prie veidrodžio norėdamas pažvelgti į save.

Užsidengė delnu burną, kad nesuriktų. Staigiai apsigrėžė. Širdis daužėsi daug smarkiau, negu ėmus rėkti knygai, - mat veidrodyje išvydo ne tik save, bet ir būrį žmonių, sustojusių jam už nugaros.

Bet kambarys buvo tuščias. Tankiai kvėpuodamas vėl atsisuko į veidrodį.

Štai jis, perbalęs ir išsigandęs, ir štai už jo stovi dar bent dešimt žmonių. Haris žvilgtelėjo per petį - ne, tikrai nieko nėra. O gal ir jie visi nematomi? Gal jis atsidūrė kambaryje, pilname nematomų žmonių, ir šitas veidrodis rodo visus: regimus ir neregimus?

Jis vėl pažvelgė į veidrodį. Tiesiai už nugaros stovinti moteris jam šypsojosi ir mojo. Jis ištiesė ranką, bet užčiuopė tik orą. Jeigu ji iš tikrųjų yra kambaryje, turėjo ją paliesti, jų atspindžiai juk visai šalia, bet ranka lietė vien orą - ir ji, ir kiti žmonės gyveno tik veidrodyje.

Ji buvo gražuolė. Tamsiai raudonais plaukais, o akys... akys visai kaip mano, pamanė Haris, žengdamas arčiau stiklo. Skaisčiai žalios... tokios pačios formos, bet staiga jis pamatė, jog moteris verkia - ir šypsoi pro ašaras. Aukštas, plonas juodaplaukis vyras ją apkabino. Jis buvo su akiniais, plaukai susitaršę. Viršugalvy styrojo pasišiaušę kaip ir Hario.

Haris dabar stovėjo taip arti, kad nosimi lietė savo atvaizdą.

- Mama? - sukuždėjo. - Tėti?

Jie tik šypsojosi. Haris iš eilės įsižiūrėjo į kitus žmones ir matė savo žalias akis, savo nosį, net vieno senučiuo keliai, regis, buvo tokie pat atsikišę kaip jo, - Haris regėjo savo šeimą, pirmą kartą gyvenime.

Poteriai šypsojo ir mojavo jam rankom, jis siurbė akimis jų veidus, delnais prisispaudęs prie stiklo, tarsi vildamasis įlįsti veidrodin pas juos. Širdį suėmė baisus skausmas: tai buvo ir džiaugsmas, ir liūdesys.

Kiek taip stovėjo, nežinia. Atvaizdai neblanko, jis žiūrėjo ir žiūrėjo, kol atitoko nuo tolumo triukšmo. Negalima čia ilgiau būti, reikia rasti kelią į lovą. Jis atplėšė akis nuo mamos veido, sukuždėjo: „Dar grįšiu“, - ir movė iš kambario.

*

- Galėjai mane pažadinti, - širdo Ronis.

- Galėsi eiti šianakt, aš grįšiu tenai, noriu parodyti tau veidrodį.

- Noriu pamatyti tavo tėvus, - karštai tarė Ronis.

- O aš noriu pamatyti visą tavo šeimą, visus Vizlius, galėsi man parodyti kitus savo brolius.

- Ir taip gali bet kada juos pamatyti, - pasakė Ronis. - Vasarą atvažiuok pas mus. Beje, gal veidrodis rodo tik mirusius žmones. Gaila, kad neradai Ugninio. Klausyk, gal ką nors suvalgyk, kumpio ar šiaip?

Hariui nerūpėjo valgis. Jis pamatė savo tėvus ir šianakt vėl matys. Ugninį beveik buvo pamiršęs. Nebeatrodė labai svarbus. Nejaugi taip įdomu, ką saugo trigalvis šuo? Didelio čia daikto, jeigu Sneipas ir pavogs?

- Tau ne bloga? - susirūpino Ronis. - Atrodai prastai.

*

Labiausiai Haris bijojo neberasti klasės su veidrodžiu. Abu susisupę į apsiaustą, Haris su Roniu ėjo daug lėčiau, negu aną naktį - Haris vienas. Beveik valandą jie maklinėjo koridoriais mėgindami atsekti Hario kelią iš bibliotekos.

- Man šalta, - pasiskundė Ronis. - Bala nematė, grįžkim.

- Ne! - sušnypštė Haris. - Žinau, kad kažkur netoliese.

Eidami sutiko plaukiant aukštaūgės raganos šmėklą, daugiau nieko. Roniui pradėjus inkšti, kad kojos sustingo į ledą, Haris pamatė šarvus.

- Va čia, čia, taip!

Jie atidarė duris. Haris nusimetė apsiaustą ir pasileido prie veidrodžio.

Štai jie. Jį išvydę mama su tėčiu nušvito.

- Matai? - sušnibždėjo Haris.

- Nieko nematau.

- Žiūrėk! Žiūrėk, kiek jų čia... visa minia...

- Matau tik tave.

- Gerai įsižiūrėk, eikš, atsistok mano vieton.

Haris pasitraukė šonan, bet kai Ronis atsistojo prieš pat veidrodį, jis nebematė savo šeimos, tik Ronį turkišku raštu išmarginta pizama. Ronis išvertė akis.

- Tik pažvelk į mane!

- Ar matai savo šeimą?

- Ne... aš vienas... bet kitoks... vyresnis - ir seniūnas! -Ką?!

- Aš... aš prisisegęs ženkliuką, kokį Bilas nešiojo... rankoj laikau pereinamąją mokyklos taurę ir kvidičo taurę. Ir aš esu kvidičo komandos kapitonas!

Atitraukęs akis nuo tokios žavingos vizijos, Ronis susijaudinęs pasigrėžė į Hariį.

- Kaip manai, ar šis veidrodis rodo ateitį?

- Iš kur? Visa mano šeima mirusi... leisk dar pažiūrėti...

- Vakar galėjai prisiziūrėti, duok man.

- Na, laikai kvidičo taure, kas čia nepaprasto? Aš noriu matyti savo tėvus.

- Nesistumdyk...

Triukšmas koridoriuje nutraukė ginčą. Juodu nė nepajuto, kad buvo pradėję šūkauti.

- Greit!

Ronis vos spėjo užtraukti ant abiejų apsiaustą, kai už pravirų durų sužibo Ponios Noris akys. Ronis su Hariu suakmenėjo. Abu spėliojo tą patį: ar apsiaustas slepia nuo kačių? Praėjus ištisai amžinybei, katė nutapsėjo.

- Negerai, ji gal nuėjo ieškoti Filčo. Garantuoju, kad mus jau išgirdo. Dingtam.

Ir Ronis ištempė Hariį lauk.

*

Kitą rytą sniegas tebesilaikė.

- Gal pažaisim šachmatais, Hari? - kalbino jį Ronis. -Ne.

- Kodėl mums neaplankius Hagrido?

- Ne... eik, jeigu nori.

- Žinau, apie ką galvoji, Hari. Apie tą veidrodį. Šiąnakt nebeik.

- Kodėl?

- Nežinau, tiesiog negera nuojauta. Be to, šitiek kartų vos išsisukai. Po mokyklą slampinėja Filčas, Sneipas ir Ponia Noris. Kas iš to, kad jie tavęs nemato? O jeigu susidursi su kuriuo? Jei nuversi kokį daiktą?

- Šneki kaip Hermiona.

- Aš rimtai, Hari, neik.

Bet Hariui galvoje buvo tik viena mintis - vėl atsidurti priešais veidrodį, ir Ronis jo nesulaikys.

*

Trečiąją naktį jis lengviau rado kelią. Žengė taip greitai, jog suprato kelią daug didesnę triukšmą, negu derėtų, tačiau nieko nesutiko.

Ir štai vėl jam šypsosi mama ir tėtis, o vienas senelis laimingas linksi. Haris atsisėdo ant grindų priešais veidrodį. Niekas jam neuždraus visą naktį išbūti su šeima. Niekas.

Išskyrus...

- Na, vėl grįžai, Hari?

Hariui paširdžius sukaustė ledas. Jis atsigrėžė. Pasienyje ant vieno mokyklinio staliuko sėdėjo ne kas kitas, o Albas Dumbldoras. Nekantraudamas pasiekti veidrodį, Haris, matyt, pralėkė pro šalį jo nepastebėjęs.

- Aš... aš jūsų nepamačiau, pone.

- Keista, kad tapęs neregimas pasidarei toks trumparegis, - tarė Dumbldoras, ir Haris nusiramino, nes direktorius šypsojosi.

- Taigi, - tarstelėjo Dumbldoras, nuslysdamas nuo stalelio ir atsisėdamas ant grindų šalia Hario. - Kaip ir šimtai kitų, pažinai Kitrošmų veidrodžio džiaugsmus.

- Nežinojau, pone, kad taip vadinamas.

- Bet tikriausiai jau susigaudei, ką jis daro? - Jis... na, jis rodo mano šeimą.

- O tavo draugą Ronį padarė seniūnu.

- Iš kur žinote?

- Man nereikia apsiausto būti nematomam, - švelniai atsakė Dumbldoras. - Tai dar nesupratai, ką mums visiems rodo Kitrošmų veidrodis?

Haris papurtė galvą.

- Gerai, paaiškinsiu. Laimingiausiam pasaulyje žmogui tai bus paprasčiausias veidrodis, tai yra žiūrėdamas matys tik save - tokį, koks yra. Aiškiau?

Haris pagalvojo. Ir lėtai pasakė:

- Jis rodo, ko mes norime...

- Ir taip, ir ne, - ramiai tarė Dumbldoras. - Jis atspindi ne ką kita, o slapčiausius, karščiausius mūsų širdžių troškimus. Tu nepažinotai savo šeimos, todėl ir matai save jos apsuptą. Ronaldas Vizlis, visad užgožtas brolių, regi save vieną, šauniausią iš visų. Deja, šis veidrodis mums neduoda nei žinojimo, nei tiesos. Ne vienas žmogus pragaišino gyvenimą pakerėtas jo rodomų vaizdų arba išsikraustė iš proto nesuvokdamas, ar tai, ką mato, tikra, bent įmanoma. Rytoj, Hari, veidrodis iškeliaus į kitą vietą, ir aš tave paprašysiu daugiau jo neieškoti. O jei kada nors netyčia vėl jį pamatysi, jau žinosi. Prisimink, jog neprotinga atsiduoti svajonėms ir pamiršti gyvenimą. O dabar gal jau imk apsiaustą ir žygiuok į lovą.

Haris atsistojo.

- Pone... ar galima kai ko paklausti?

- Be abejo, tu jau paklausei, - nusišypsojo Dumbldoras. - Bet leidžiu užduoti dar vieną klausimą.

- Ką jūs pats matote šiame veidrodyje?

- Aš? Matau save laikantį storas vilnones puskojines. Haris išpūtė akis.

- Puskojinių niekad negana, - tarė Dumbldoras. - Vėl atėjo ir praėjo Kalėdos, o aš negavau nė vienos poros. Visi kaip susitarę dovanoja man knygas.

Tik kai atsigulė į savo lovą, Hariui toptelėjo mintis, jog Dumbldoras galbūt nepasakė tiesos. Kita vertus, pamanė jis, nušveisdamas nuo pagalvės Susną, klausimas buvo per daug asmeniškias.

TRYLIKTAS SKYRIUS

Nikolas Ugninis

Dumblodoras įtikino Hariį nebeieškoti veidrodžio, ir visas likusias Kalėdų atostogas neregimasis apsiaustas išgulėjo suvyniotas lagamino dugne. Hariui norėjosi užmiršti, ką matęs veidrodyje, bet nesisekė. Pradėjo sapnuoti košmarus. Kas naktį regėjo, kaip jo tėvai išnyksta žalio žaibo ugnyje, ir girdėjo ploną piktą juoką.

- Tikrai Dumblodoras buvo teisuus: šitas veidrodis gali išvaryt iš proto, - pasakė Ronis, kai Haris jam papasakojo apie savo sapnus.

Hermionai, grįžusiai naujo semestro pradžios išvakarėse, visas atrodė kiek kitaip. Čia ji baisėjosi, kad Haris tris naktis iš eilės bastėsi po mokyklą („Jei būtum pakliuvęs Filčui!“), čia krimtosi, kad jis taip ir neišsiaiškino, kas tasai Nikolas Ugninis.

Jie jau beveik prarado viltį rasti apie Ugninį kokioje nors bibliotekos knygoje, nors Haris ir tvirtino kažkur tą vardą užėjęs. Prasidėjus semestru, jie ir toliau per pertraukas po dešimt minučių sklaidydavo knygas. Haris turėjo dar mažiau laiko negu draugai, nes prasidėjo kvidičo treniruotės.

Medis baigė užvaikyti komandą. Net nesibaigiantis lietus, nuvaręs sniegą, nesugadino jam nuotaikos. Vizliai skundėsi, kad Medis virsta fanatiku, bet Haris jam pritarė. Jei jie laimės rungtynes su Švilpynės koledžu, pirmą kartą per septynerius metus pralenks Klastūnyną. Haris ne tik norėjo laimėti: pamatė, kad pavargęs per treniruotes rečiau sapnuoja košmarus.

Vieną labai lietingą ir murziną dieną per treniruotę Medis pranešė blogą žinią. Buvo įtūžęs ant Vizlių, nes tie taranavo vieni kitus ir vaidino, kad griūna nuo šluotų.

-Ar liausitės kvailioti! - užriko jis. - Šitaip ir rungtynes pralaimėsime! Šį sykį teisėjaus Sneipas, jis jau tikrai pasistengs „grifiukams“ numušti taškų!

Po šių žodžių Džordžas Vizlis tikrai nusirito nuo šluotos.

- Sneipas teisėjaus? - sušvokštė purvo pilna burna. - Kada gi yra teisėjavęs kvidičo varžyboms? Jis garantuotai ims sukti, jei matys, kad laimime.

Visa komanda irgi nutūpė šalia Džordžo ir ėmė skųstis.

- Aš nekaltas, - tarė Medis. - Tačiau turėsime labai griežtai laikytis taisyklių, kad jis nepradėtų ieškoti kliaučių.

Gera sakyti, pamanė Haris. Jis turėjo savų priežasčių, kodėl nenorėjo, kad jam žaidžiant kvidičą netoliese būtų Sneipas...

Komanda po treniruotės, kaip paprastai, liko paplepėti, bet Haris nu-drožė tiesiai į mokinių kambarį, kur Ronis su Hermiona žaidė šachmatais. Hermiona niekur daugiau nepralaimėdavo, tik žaisdama šachmatais. Jai tas tikrai į naudą, manė Ronis ir Haris.

- Palauk, nešnekėk, - sumurmėjo Ronis, Hariui atsėdus šalia. - Man reikia susi... - Bet jis pamatė, koks Hario veidas. - Kas atsitiko? Atrodai baisiai.

Tyliai, kad niekas negirdėtų, Haris jam papasakojo, kaip Sneipas staiga klasingai panoręs teisėjauti kvidičo rungtynėms.

- Nežaisk, - iškart nusprendė Hermiona.

- Sakyk, kad susirgai, - pasiūlė Ronis.

- Apsimesk, kad susilaužei koją, - patarė Hermiona.

- O tu iš tikrųjų susilaužyk, - tarė Ronis.

- Negaliu, - atsakė Haris. - Nėra atsarginio gaudytojo. Jei manęs nebus, Grifų Gūžta išvis negalės žaisti.

Tą akimirką į mokinių kambarį įvirto Nevilis. Tikra mįslė, kaip jis įlipo pro skylę už portreto, nes jo kojos buvo sulipusios, - jie suprato, jog tai kūno surakinimo užkeikimas. Vis dėlto jis kažkaip užsiropštė į Grifų Gūžtos bokštą.

Visi leipo juokais, išskyrus Hermioną; ji pašoko ir Nevilį atkeikė. Nevilio kojos atšoko viena nuo kitos, ir jis drebėdamas atsistojo.

- Kas taip padarė? - paklausė Hermioną, vesdama jį ten, kur sėdėjo Haris su Roniu.

- Smirdžius, - išlemeno Nevilis. - Aš jį sutikau prie bibliotekos. Sakė ieškąs, su kuo galėtų pasipraktikuoti.

- Eik pas profesorę Makgonagal! - liepė Hermioną. - Pranešk jai! Nevilis papurtė galvą.

- Nenoriu didesnių nemalonumų, - suburbėjo.

- Turi jam pasipriešinti, Nevili, - pasakė Ronis. - Jis pratęs lipti visiems per galvas, bet dėl to nebūtina gultis jam po kojų, kad nenaudėliui būtų lengviau.

- Nėra reikalo man aiškinti, kad aš nesu pakankamai drąsus mokytis Grifų Gūžtoje, Smirdžius jau šitai įrodė, - guodėsi Nevilis.

Haris apsiausto kišenėje sugraibė paskutinę šokolado varlę, užsilikusią per Kalėdas Hermionos dovanotoje dėžutėje, ir padavė jam. Nevilis buvo arti ašarų.

- Tu vertas dvylikos tokių Smirdžių, - ramino jį Haris. - Juk Paskirstymo Kepurė tave paskyrė į Grifų Gūžtą, gal ne taip? O kur Smirdžius? Dvokiančiame Klastūnyne.

Nevilis išvyniojo varlę jau truputį šypsodamasis.

- Ačiū, Hari... Aš gal eisiu miegot... Nori paveikslėlio, juk tu juos renki? Neviliui išėjus, Haris pasižiūrėjo į gautą žymiųjų magų serijos kortelę.

- Ir vėl Dumbldoras, - pasakė. - Jis buvo pačiam pirmam paveikslėly, kurį aš...

Haris aiktelėjo įbedęs žvilgsnį į kitą kortelės pusę. Pakėlė akis į Ronį ir Hermioną.

-*Aš jį radau!* - sušnibždėjo. - Radau Ugninį! Sakiau, kad kažkur skaičiau jo vardą. Tai buvo traukinyje važiuojant į Hogvartą. Paklauskite: „Profesorius Dumbldoras ypač išgarsėjo 1945 m. įveikęs juodąjį raganių Grindelvaldą; dar jis atrado dvylika būdų, kaip panaudoti slibinų kraują, ir *drauge su kolega Nikolu Ugniniu parašė alchemijos vadovą*“.

Hermiona pašoko. Taip susijaudino tik tą dieną, kai sužinojo pažymį už patį pirmąjį namų darbą.

- Pabūkit! - riktelėjo ji ir nudulkėjo laiptais į mergaičių bendrą. Haris su Roniu vos spėjo nustebę susižvelgti, kai ji atkurnėjo atgal apglėbusi didžiulę seną knygą.

- Niekad neatėjo į galvą joje paieškoti! - sušnibždėjo. - Parsinešiau iš bibliotekos prieš kelias savaites, norėjau kokio lengvo pasiskaitymo.

- Lengvo? - išsiviepė Ronis, bet Hermiona jį nutildė ir kažką bambėdama puolė karštligiškai sklaidyti knygą.

Pagaliau rado, ko ieškojo.

- Aš žinojau! Žinojau!

- Ar jau galima kalbėti? - burbtelėjo Ronis. Hermiona tarsi nė negirdėjo.

- Nikolas Ugninis, - dramatiškai sukuždėjo ji, - yra vienintelis magas, sukūręs Išminties Akmenį!

Kažkodėl niekas neapstulbo.

- Ką tokį? - paklausė Haris ir Ronis.

- Garbės žodis, gal jūs nemokat skaityti? Va, pažiūrėkit... čia. Ji pastūmė jiems knygą, ir abudu perskaitė:

Senovinis alchemijos mokslas bandė atrasti Išminties Akmenį, legendinę medžiagą, kuri turi stebuklingą galią. Šis akmuo bet kokį metalą paverčia grynu auksu. Be to, gamina Gyvybės eliksyrą, kurio išgėręs žmogus tampa nemirtingas.

Istorijoje Išminties Akmuo minėtas ne vieną kartą, tačiau vienintelis tikrai egzistuojantis jo egzempliorius priklauso ponui Nikolui Ugniniui, žymiajam alchemikui ir operos mėgėjui. Ponas Ugninis, pernai atšventęs šešių šimtų šešiasdešimt penkerių metų jubiliejų, ramiai gyvena Devone su žmona Pernile (šešių šimtų penkiasdešimt aštuonerių metų).

- Matai? - tarė Hermiona, kai Haris su Roniu perskaitė. - Šuo tikriausiai saugo Ugninio Išminties Akmenį! Galiu prisiekti, jis paprašė Dumbldorą padėti, nes jie draugai, o jis žino, kad kažkas nori jį pavogti. Štai kodėl liepė paimti akmenį iš Gringotso!

- Akmuo, darantis auksą ir žmogų paverčiantis nemirtingu! - stebėjosi Haris. - Nenuostabu, kad Sneipas jo gviešiasi! Kiekvienas norėtų jį gauti.

- Taip pat nenuostabu, kad mes neradome Ugninio „Mūsų laikų magijos naujovėse“, - pasakė Ronis. - Nebelabai mūsų laikų, jeigu jis turi šešis šimtus šešiasdešimt penkerius metus, ką?

Kitą rytą apsigynimo nuo juodosios magijos pamokoje, rašydami įvairiausius būdus, kaip gydyti vilkolakių įkandimus, Haris ir Ronis toliau aptarinėjo, ką darytų su Išminties Akmeniu, jeigu jį gautų. Tik Roniui pasakius, jog jis nusipirktų visą kvidičo komandą, Haris prisiminė Sneipą ir būsimas rungtynes.

- Aš žaisiu, - pareiškė jis Roniui su Hermiona. - Jei nežaisčiau, visi „klastuoliai“ pamanytų, kad bijau Sneipo. Aš jiems parodysiu... jei laimėsime, tikrai išnyks jų šypsenėlės.

- Žiūrėk, kad pats neišnyktum iš aikštės, - atkirto Hermiona.

*

Kad ir ką šnekėjo Roniui ir Hermionai, artėjant rungtynėms, Haris vis labiau jaudinosi. Nerimavo ir visa komanda. Mintis mokyklos čempionate pralenkti Klastūnyną nuostabi, bet ar jiems leis toks šališkas teisėjas?

Haris nesuprato, ar jam tik taip atrodo, bet stačiai kiekviename žingsnyje susidurdavo su Sneipu. Retsykiais net pamanydavo, kad Sneipas jį seka norėdamas kaip nors prigriebti. Nuodų ir vaistų pamokos virto tikra kankyne - Sneipas ėstė Hari. Nejaugi Sneipas numano, kad jie sužinojo apie Išminties Akmenį? Haris neišsivaizdavo, kaip tai galėjo atsitikti, bet kai kada jam dingtelėdavo bausis įtarimas, jog Sneipas skaito žmonių mintis.

*

Kai kitą dieną draugai prie drabužinės palinkėjo jam sėkmės, Haris suprato, jog Ronis su Hermiona abejoja, ar beišvys jį gyvą. Irgi mat paguoda... Vilkdamasis sportinį apsiaustą ir imdamas savo „Aureolę-2000“, jis beveik negirdėjo, ką prieš varžybas kalba Medis.

Ronis su Hermiona susirado vietą šalia Nevilio; šis negalėjo suprasti, ko jie tokie paniurę ir kodėl į rungtynes atsinešė savo burtų lazdeles. Net Haris nesuodė, kad Ronis su Hermiona patyliukais mokosi

kūno surakinimo. Šią mintį jiems pakišo Smirdžius, iškrėtęs šunybę Neviliui, ir jie ketino šiuo užkeikimu nubausti Sneipą, jei jis mėgins pakenkti Hariui.

- Tik nepamiršk burtažodžio - *Locomotor mortis*, - sumurmėjo Hermiona, Roniui kišantis į rankovę lazdele.

- Žinau, nezyzk.

Drabužinėje Medis pasivedė Hariį šonan.

- Nenoriu tavęs spausti, Poteri, bet jei kada žūt būtinais reikėjo kuo anksčiau pačiupti Šmaukštą, šiandien kaip tik tokia diena. Užbaik žaidimą, kol Sneipas nespėjo per daug padėti Švilpynei.

- Visa mokykla susirinko! - tarė Fredis Vizlis, įkišęs galvą pro duris. - Rupūžele, net Dumbldoras atėjo!

Hariui suspurdo širdis.

- Dumbldoras? - puolė jis prie durų įsitikinti. Ir pamatė sidabrinę direktoriaus barzdą.

Haris vos nesusijuokė iš palengvėjimo. Dabar jis saugus. Neįmanoma, kad Sneipas mėgintų jį pražudyti, kai mato Dumbldoras.

Gal todėl Sneipas buvo toks piktas, komandoms žygiuojant į aikštės vidurį. Net Ronis pastebėjo.

- Niekada nemačiau tokio persiutusio Sneipo, - pasakė jis Hermionai. - Žiūrėk, jau kyla. Ūūū!

Kažkas kaukštelėjo Roniui per galvą. Smirdžius.

- Atsiprašau, Vizli, nemačiau, kad čia sėdi. Smirdžius plačiai išsišiepė Gyliui su Niurzga.

- Įdomu, kiek laiko šiandien Poteris išsilaikys ant šluotos? Gal kas nori lažintis? Ką pasakysi, Vizli?

Ronis neatsakė. Sneipas ką tik skyrė Švilpynei baudą, nes Džordžas Vizlis į jį paleido Muštuką. Hermiona, sterblėje laikanti špygą, neatitraukė akių nuo Hario: šis lyg vanagas suko ratus viršum žaidėjų, tykodamas Šmaukšto.

- Žinote, kaip, mano galva, Grifų Gūžta surenka komandą? - po valandėlės garsiai prabilo Smirdžius, kai Sneipas nei iš šio, nei iš to Švilpynei skyrė dar vieną baudą. - Priima visus vargšus. Žiūrėkit, Poteris neturi tėvų, Vizliai - pinigų. Ir tave, Nevėkšla, galėtų priimti, nes neturi smegenų.

Nevilis tirštai nuraudo, bet atsigręžė į Smirdžių.

- Aš vertas dvylikos tokių kaip tu, - išspaudė jis.

Smirdžius, Niurzga ir Gylys ėmė žvengti, bet Ronis, nedrįsdamas atitraukti akių nuo žaidimo, pasakė:

- Teisingai, Nevili.

- Nevėkšla, jei smegenys virstų auksu, būtum neturtingesnis net už Vizlį, o tai jau kai ką sako.

Ronis vos tvardėsi, nes baisiausiai nerimavo dėl Hario.

- Įspėju, Smirdžiau, dar vienas žodis...

- Roni! - staiga šūktelėjo Hermiona. - Haris!..

- Kas? Kur?

Haris meistriškai nērė, žiūrovų miniai plojant ir šaukiant. Hermiona atsistojo sukandusi špygą, o Haris it kulka lėkė žemyn.

- Tau pasisekė, Vizli, Poteris, matyt, pamatė pinigą ant žemės! - nusišaipė Smirdžius.

Ronis nebeištvėrė. Nespėjus Smirdžiui susivokti, šoko ant jo ir pargriovė. Nevilis padvejojęs perlipo suola padėti.

- Pirmyn, Hari! - suklykė Hermiona ir stryktelėjo ant suolo norėdama geriau matyti, kaip Haris skrieja tiesiai į Sneipą; ji net nepastebėjo, kad po suolu sukibę raitosi Smirdžius ir Ronis, negirdėjo cypavimų, kurie sklido iš besišvaistančių kumščių kamuolio, - tai Nevilis mušėsi su Gyliu ir Niurzga.

Aukštai ore Sneipas pasuko šluotą ir spėjo pamatyti, kaip kažkas raudona švilptelėjo pro pat šalį. Kitą akimirką Haris vėl šovė aukštyn iškeltoje rankoje pergalingai sugniaužęs Šmaukštą.

Tribūnos pašėlo. Juk tai rekordas: niekas neprisiminė, kad Šmaukštas būtų buvęs šitaip greit pagautas!

- Roni! Roni! Kur tu? Rungtynės baigėsi! Haris laimėjo! Mes laimėjome! Grifų Gūžta pirmauja! - kliegė Hermiona, šokinėdama ant suolo ir apkabindama priešais sėdinčią Parvatę Patil.

Haris nušoko nuo šluotos likus gal pusmetriui nuo žemės. Negalėjo patikėti. Jam pavyko - rungtynės baigtos, jos truko vos penkias minutes. „Grifiukams" pasipylus į aikštę, pamatė, kaip netoliese nusileido Sneipas - išbalęs ir suspaudęs lūpas. Po to pajuto ant peties ranką ir pakėlęs akis išvydo šypsantį Dumbldoro veidą.

- Puikiai sužaidei, - tarė Dumbldoras taip tyliai, kad girdėtų tik Haris. - Malonu matyti, jog nebesvajoji apie stebuklingą veidrodį, o darbuojiesi... Puiku...

Sneipas piktai nusišpjo.

*

Po valandėlės Haris vienas išėjo iš drabužinės nunešt į šluotų garažą savosios „Aureolės-2000". Neprisimena, kad kada nors būtų buvęs laimingesnis. Iš tikrųjų turi didžiulis - niekas nebesakys, jog

jis naudojasi savo garsiu vardu. Vakaro oras niekada nebuvo toks gaivus. Jis žengė per šlapią žolę prisimindamas laimingus praėjusios valandos įvykius: „grifiukai" sulėkė iškelia ir neša ant pečių, tolumoje šokinėja Ronis ir Hermiona, Ronis linksmi šaukia, nors jam iš nosies bėga kraujas.

Haris pasiekė pašiūrę. Atsišliejęs į duris, pažvelgė į Hogvartą - saulėlydžio gaisuose raudonai liepsnojo jo langai. Grifų Gūžta pirmauja. Jam pavyko, parodė Sneipui...

Na, o Sneipas...

Pilies didžiais laiptais greit nulipo apsigobusi figūra. Aiškiai nenorėdama, kad kas pamatytų, ji nusiskubino Uždraustojo miško pusėn. Hariui išdulkėjo visos mintys apie pergalę. Jis pažino pasalūnišką žmogaus eisena. Visiems vakarieniaujant, Sneipas vogčiomis mauna į Uždraustą mišką - kas gi darosi?

Haris vėl šoko ant savo „Aureolės-2000" ir pakilo. Tykiai sklęsdamas viršum pilies, pamatė, kaip Sneipas įbėgo į mišką. Jis nusekė.

Medžiai augo taip tankiai, jog jis neižiūrėjo, kur Sneipas. Suko ratus vis žemiau ir žemiau, net braukdamas medžių viršūnes, ir staiga išgirdo balsus. Nuskriejo jų linkui ir be garso nutūpė į didžiulį bukmedį.

Jis atsargiai ėmė lipti viena šaka žemyn, stipriai suspaudęs šluotą, bandydamas pro lapus ką nors išžiūrėti.

Apačioje, šešėliuose skendinčioje laukymėje, stovėjo Sneipas, bet ne vienas. Dar stovėjo Kvirlis. Hariui nepavyko išžiūrėti jo veido, bet jis mikčiojo labiau negu paprastai. Haris ištempė ausis.

-... nnesuprantu, Severai, kkkodėl nnnorėjai kaip tik čia sssusitikti...

- O, pamaniau, kad bus geriau, jei niekas nematys, - lediniu balsu atsakė Sneipas. - Juk mokiniams nevalia žinoti apie Išminties Akmenį.

Haris palinko į priekį. Kvirlis kažką sumarmaliavo. Sneipas jį pertraukė:

- Ar išsiaiškinai, kaip prasmukti pro tą Hagrido žvėrį? -Bbet, Severai...

- Kvirli, nenorėk, kad būčiau tau priešas, - tarė Sneipas, žengdamas artyn.

- Aš... aš nnesuprantu...

- Puikiai supranti.

Garsiai sukė pelėda, ir Haris vos neišdribo iš medžio. Šiaip taip išsilaikęs dar išgirdo Sneipą sakant: - ... savo fokusą. Aš lauksiu.

- Bbet aš nne...

- Puiku, - nukirto Sneipas. - Greitu laiku dar pasikalbėsime. Kai viską gerai apgalvosi ir nuspręsi, kam nori tarnauti.

Jis užsivožė gobtuvą ir išdrožė iš laukymės. Buvo beveik visiškai sutemę, bet Haris matė, jog Kvirlis stovi lyg įkastas.

*

- Hari, kur tu buvai? - užsipuolė Hermiona.

- Mes laimėjome! Tu laimėjai! Mes laimėjome! - šaukė Ronis, kumščiuodamas Hariui nugarą. - Žinok, aš Smirdžiui pamušiau akį, na, o Nevilis vienas puolė Gylį su Niurzga! Jis dar guli be žado, bet madam Pomfri sako, kad viskas bus gerai. Parodėm Klastūnynui! Visi tavęs laukia mokinių kambary, bus vakarėlis, Fredis su Džordžu iš virtuvės nukniaukė pyragaičių ir dar kažko.

- Visa tai nesvarbu, - uždusęs tarė Haris. - Susiraskim tuščią klasę, ir tada pamatysite, ką išgirsit...

Jis įsitikino, kad kambaryje tikrai nėra Akilandos, tik tada uždarė duris ir papasakojo, ką matęs ir girdėjęs.

- Taigi mes neklydom, ten saugomas Išminties Akmuo, o Sneipas nori priversti Kvirlį, kad tas padėtų jam Akmenį nudžiauti. Klausė, ar tas žinąs, kaip prasmukti pro Pūkelį... dar kažką minėjo apie Kvirlio „fokusą“... matyt, Akmenį, be Pūkelio, dar kažkas saugo, turbūt visokiausi užkeikimai, o Sneipas tikriausiai nori, kad Kvirlis atkeiktų kelią panaudodamas savo sugebėjimus įveikti juodąją magiją...

- Taigi tu manai, kad Akmuo saugus tik tol, kol Kvirlis priešinasi Sneipui? - neramiai paklausė Hermiona.

- Iki kito antradienio jo neliks, - pasakė Ronis.

KETURIOLIKTAS SKYRIUS

Norbertas, Norvegijos gūbriuotasis

Tačiau Kvirlis pasirodė esąs daug drąsesnis, negu jie manė. Ėjo savaitės, jis tik balo ir lyso, bet, regis, nepalūžo.

Kas kartą praeidami pro ketvirto aukšto koridoriaus duris, Haris, Ronis ir Hermiona prikišdavo ausį paklausti, ar viduje tebeurzgia Pūkelis. Sneipas švaistėsi po mokyklą, kaip visada, surūgęs, vadinasi, Akmuo tebėra vietoje. Susitikęs Kvirlį, Haris drąsinamai nusišypsodavo, o Ronis bardavo visus, kas mėgindavo pasišaipyti iš jo mikčiojimo.

Tačiau Hermionai rūpėjo ne vien tik Išminties Akmuo. Ji pradėjo braižyti išėitų dalykų kartojimo tvarkaraštį ir įvairiomis spalvomis žymėti visus savo užrašus. Haris su Roniu nesuko dėl to sau galvos, bet ji graužė ir graužė.

- Hermiona, egzaminai dar kažki kur.

- Po dešimties savaitių, - atšovė Hermiona. - Tikrai ne už kalnų. Nikolui Ugniniui būtų viena akimirka.

- Bet mums ne šeši šimtai metų, - priminė jai Ronis. - Be to, kam tau kartoti, ir taip viską moki.

- Kam kartoti? Gal išprotėjai? Nejau nesupranti, kad neišlaikę šitų egzaminų nepereisim į antrą kursą? Jie nepaprastai svarbūs, reikėjo pradėti prieš mėnesį, nežinau, kas man užėjo...

Deja, mokytojai mąstė panašiai kaip Hermiona. Jie taip apkrovė namų darbais, kad Velykų atostogos nė iš tolo nebuvo tokios smagios kaip Kalėdų. Labai tu pasilepinsi, kai šalimais Hermiona kala dvylika būdų,

kaip panaudoti slibinų kraują, ar pratinasi mojuoti burtų lazdele. Aimanuodami ir žiovaudami Haris ir Ronis beveik visą laisvalaikį pratupėdavo su Hermiona bibliotekoje, mėgindami įveikti kalnus papildomo darbo.

- Per amžius šito neįsiminsiu, - vieną dieną pratrūko Ronis, numes-damas plunksnakotį ir ilgesingai žvelgdamas pro bibliotekos langą. Per keletą mėnesių pasitaikė pirma tikrai graži diena. Giedras dangus švietė neužmirštuolių mėlynumu ir jau galėjai užuosti vasarą.

Haris, „Tūkstantyje stebuklingųjų žolių ir grybų“ nagrinėjantis straipsnelį apie diktoną, pakėlė akis tik išgirdęs Ronį šūktelint:

- Hagridai! Ką tu veiki bibliotekoje?

Hagridas atšlepsėjo kažką slėpdamas už nugaros. Su savo kurmenų kailiniais bibliotekoje baisiai netiko.

- Žvalgausi, - tarė tokiu saktu balsu, kad jie iškart susidomėjo. - O ką jūs čia veikiate? - Staiga jam kilo įtarimas. - Tikiuosi, neieškot Nikolo Ugninio?

- O, mes kažį kada išsiaiškinom, kas jis toks, - išdidžiai pareiškė Ronis. - Be to, žinome, ką saugo tasai šuo, tai Išminties...

- Šššš! - Hagridas skubiai apsidairė, ar kas neišgirdo. - Nerėkaukit apie tai. Kas jums pasidarė?

- Tarp kitko, mes norėjome tave kai ko paklausti, - tarė Haris. - Apie tai, kas dar, be Pūkelio, saugo Akmenį.

- Ššššš! - dar smarkiau sušnypstė Hagridas. - Paklauskite... Ateikit pas mane vėliau, nors aš nieko neprižadų jums pasakyti, išidėmėkit, bet, šiukštu, nepliurpkite čionai, mokiniai neturėtų žinoti šito dalyko. Dar pamanyt, kad aš prasitariau...

- Gerai, iki pasimatymo, - pertraukė jį Haris. Hagridas išplumpino.

- Ką jisai slėpė už nugaros? - susimąstė Hermiona.

- Gal tai buvo kaip nors susiję su Akmeniu?

- Pažiūrėsiu, kokiame skyriuje jis buvo, - pasisiūlė Ronis, mat jam klaikiai pabodo mokytis. Po valandėlės grįžo su glėbiu knygų ir visas nutrenkė ant stalo.

- Slibinai! - sušnibždėjo. - Hagridas ieškojo medžiagos apie slibinus! Pažiūrėkit: „Didžiosios Britanijos ir Airijos slibinai“, „Nuo kiaušinio iki pragaro“, „Slibinų augintojo vadovas“.

- Hagridas visada norėjo laikyti slibiną, sakė man patį pirmą kartą, kai susitikome, - prisiminė Haris.

- Tačiau tai prieštarauja įstatymams, - pasakė Ronis. - Slibinus auginti uždraudė dar 1709 metų burtininkų suvažiavimas, visi žino. Jei užpakaliniame kieme laikysi slibiną, išsiduosį Žiobarams. Be to, slibino neišdresuosi, pavojinga. Matytum, kaip Čarlį apdegino laukiniai Rumunijos slibinai!

- Tačiau Britanijoje laukinių slibinų gal nėra? - paklausė Haris.

- Ir dar kaip yra, - atšovė Ronis. - Paprasti Velso žalieji ir Hebridų juodieji. Magijos ministerija viską daro tam nuslėpti. Mes turime užburti Žiobarus, kuriems teko juos pamatyti, kad kuo greičiau užmirštų.

- Tai ką, po galais, sumanė Hagridas? - paklausė Hermiona.

*

Po valandos pasibeldę į sargo trobelę, jie nustebė, kad visos užuolaidos užtrauktos. Prieš atidarydamas duris Hagridas šūktelejo: „Kas ten?“ ir juos įleidęs greit užtrenkė duris.

Viduje buvo velniškai karšta. Nors diena buvo tokia šilta, kambaryje pleškėjo židiny. Hagridas užplikė jiems arbatos ir pasiūlė sumuštinių su šermuonėlio mėsa, bet jie atsisakė.

- Taigi... kažko norėjot paklausti?

- Taip, - pasakė Haris. Neverta eiti užuolankom. - Ar negalėtum pasakyti, kas dar, be Pūkelio, saugo Išminties Akmenį?

Hagridas susiraukė.

-Aišku, kad negaliu, - atkirto. - Pirma, aš pats nežinau. Antra, jus ir taip per daug žinote, todėl net jei žinočiau, nesakyčiau. Akmuo čia ne be reikalo atgabentas. Jo tik per plauką nepavogė iš Gringotso... manau, patys supratot? Bet nors užmušk nesusigaudau, iš kur suodėt apie Pūkelį.

- Liaukis, Hagridai, gal tu ir nenori mums sakyti, tačiau viską žinai, niekas neprasprūsta tau pro akis, - lipšniu balseliu ėmė girti jį Hermio-na. Hagridui krustelėjo barzda, taigi jos tankmėje jis šypsosi. - Mes tik nesutariam, kas gi galėtų saugoti tą Akmenį, - toliau rietė Hermiona. -Mums įdomu, kam dar, be tavęs, Dumbldoras patikėjo tokią svarbią užduotį.

Po šių žodžių Hagridas išpūtė krūtinę. Haris su Roniu išsišiepė Hermionai.

- Na, manau, nedidelė bėda, jeigu jums ir pasakysiu... palaukit... iš manęs jis pasiskolino Pūkelį... paskui keli mokytojai užkeikė... Profesorė Diegavirtė... profesorius Flitvikas... profesorė Makgonagal, - skaičiavo jis, užlenkdamas pirštus, - profesorius Kvirilis... ir Dumbldoras, aišku, padėjo. Palauk, dar vieną buvau pamiršęs. O taip, profesorius Sneipas.

- Sneipas?

- Aha... Jūs gal pamiršote tas savo kvailystes? Klausykit, jeigu Sneipas padėjo apsaugoti Akmenį, tikrai neketina jo vogti.

Haris suprato, kad Ronis ir Hermiona mano tą patį kaip ir jis. Jei Sneipas padėjo apsaugoti Akmenį, jam nesunku sužinoti, kokiais burtais tai darė kiti profesoriai. Jis berods viską žino - išskyrus Kvirilio užkeikimą ir kaip prasigauti pro Pūkelį.

- Tu tik vienas žinai, kaip galima praeiti pro Pūkelį, ar ne, Hagridai? -sunerimo Haris. - Ir niekam to neišduotum, ką? Net jokiam mokytojui?

- Jokia gyva dvasia nežino, tik aš ir Dumbldoras, - išdidžiai pasakė Hagridas.

- Na, bent tiek, - sumurmėjo Haris draugams. - Hagridai, gal galima praverti langą? Aš tuoj užvirsiu.

- Atleisk, Hari, ne, - neleido Hagridas. Haris matė, kaip jis žvilgtelėjo į ugrų. Ir Haris pažvelgė į židinį.

- Hagridai, kas ten?

Bet jis jau suprato. Pačiam liepsnos vidury po katilu gulėjo didžiulis juodas kiaušinis.

- Ai, - nervingai peštelėjo barzdą Hagridas. - Tai... aaa...

- Iš kur jį ištraukei, Hagridai? - paklausė Ronis, prislinkdamas pasižiūrėti iš arčiau. - Tikriausiai suplojai krūvą pinigų.

- Išlošiau, - pasigyrė Hagridas. - Vakar vakare. Buvau miestelyje, aludėje kiek siurbtelėjau, po to sulošiau partijėlę su kažkoku nepažįstamu vyru. Tiesą sakant, jis džiaugėsi atsikratęs to kiaušinio.

- Bet ką darysi, kai išsisiris slibiniūkštis? - paklausė Hermiona.

- Na, turiu šio to pasiskaityti, - tarė Hagridas ir iš po pagalvės ištraukė storą knygą. - Va, parsinešiau iš bibliotekos. „Slibinų auginimas savo malonumui ir naudai“. Aišku, truputį pasenusi, bet viskas yra. Laikyti kiaušinį ugnyje, mat šiaip jį savo kvapu kaitina slibine motina, o kai išskils, slibiniukui kas pusvalandį sugirdyti kibirą brendžio su vištų krauju. O va čia... parašyta, kaip atskirti visokius kiaušinius... maniškis yra Norvegijos gūbriuotojo slibino. Jie labai reti.

Jis atrodė nepaprastai savimi patenkintas, tačiau Hermiona paniuro.

- Hagridai, tu gyveni medinėje troboje, - pasakė.

Bet Hagridas nesiklausė. Kraudamas židinin daugiau malkų, linksmi niūniavo.

*

Dabar jiems prisidėjo dar vienas rūpestis: kas bus Hagridui, jei kas nors sužinos, kad trobelėje jis neteisėtai laiko slibiną.

- Net neįsivaizduoju ramaus gyvenimo, - dūsavo Ronis, kai kiekvieną mielą vakarą jie vargdavo su vis sunkesniais namų darbais. Hermiona ėmėsi jiems sudarinėti kartojimo tvarkaraštį. Jie niršo ant jos.

Staiga vieną rytą Hedviga atnešė Hariui dar vieną laiškėlį nuo Hagrido. Jame buvo tik du žodžiai: *Jau skyla.*

Ronis norėjo pabėgti iš herbologijos ir mauti tiesiai į trobelę, bet Hermiona nė už ką nesutiko.

- Hermiona, kiek kartų gyvenime galėsime pamatyti, kaip išsiriti slibinas?

- Mums pamokos, bus rieta, jei pakliūsim, bet ne tas žodis, jeigu kas nors sužinos, ką jis daro...

- Užsičiaupk! - sušnypštė Haris.

Vos už kelių žingsnių valgė Smirdžius - nustojęs kramtyti ištempė ausis. Ar ką nors išgirdo? Hariui visiškai nepatiko jo išraiška.

Visą kelią į herbologijos pamoką Ronis su Hermiona ginčijosi, pagaliau ji sutiko per pertrauką nubėgti su jais į trobelę. Kai pilies bokšto varpas paskelbė pertrauką, visi trys numetė semtuvėlius ir per kiemą nuskuodė pamiškėn. Hagridas juos pasitiko užraudęs ir susijaudinęs.

- Jau beveik išskilo.

Kiaušinis gulėjo ant stalo. Buvo smarkiai sutrūkinėjęs. Viduje kažkas krebždėjo ir juokingai pliaukšėjo.

Visi prisitraukė kėdes prie stalo ir užgniaužę kvapą ėmė žiūrėti.

Staiga kiaušinis trakstelėjo ir atsivėrė. Ant stalo išsiritas slibiniukas. Nebuvo gražuolis; Hariui jis pasirodė panašus į suglamžytą juodą skėtį. Jo spygliuoti sparnai buvo didžiuliai, palyginti su juodu blizgančiu kūneliu. Slibiniukas turėjo ilgą snukį plačiomis šnervėmis, prasikalusius ragelius ir išvirtusias oranžines akis.

Jis sučiaudėjo. Iš snukio išlėkė kelios žiežirbos.

- Argi ne gražus? - sušnibždėjo Hagridas. Jis norėjo paglostyti slibiniukui galvą, bet tasai smailiomis iltimis kaukštelėjo jam per pirštus.

- Vajetau, pažįsta mamytę! - pradžiugo Hagridas.

- Hagridai, - paklausė Haris, - koku spartumu auga Norvegijos gūbriuočiai?

Hagridas žiojosi atsakyti, bet staiga perbalo - pašokęs nuo stalo pripuolė prie lango.

- Kas yra?

- Kažkas žiūrėjo pro užuolaidos plyšį... berniukas... jis nubėgo mokyklon.

Haris šoko pro duris pasižiūrėti. Ir pažino bėglį. Taigi Smirdžius pamatė slibiną.

*

Kitą savaitę Hari, Ronį ir Hermioną varė iš proto Smirdžiaus šypsenėlė. Beveik visą laisvą laiką jie prabūdavo užtamsintoje Hagrido trobelėje protindami jį.

- Išnešk, - mygo Haris. - Paleisk į laisvę.

- Negaliu, - atsikalbinėjo Hagridas. - Jis toks mažas. Numirs.

Jie pasižiūrėjo į slibiniukštį. Per savaitę tas išaugo trigubai. Iš šnervių veržėsi dūmai. Hagridas apleido miško sargo pareigas, nes buvo užsiėmęs slibinu. Ant grindų, nuklotų vištų plunksnomis, voliojosi baisybė brendžio butelių.

- Nutariau duoti jam Norberto vardą, - tarė Hagridas, švelniai žvelgdamas į slibiniūkštį. - Žinokit, jis tikrai mane pažįsta. Norbertai! Norbertai! Kur mamytė?

- Hagridas kuoktelėjo, - sumurmėjo Ronis Hariui į ausį.

- Hagridai, - garsiai pasakė Haris, - po dviejų savaitių Norbertas bus ilgesnis ir už tavo namą. Smirdžius bet kada gali paskūsti Dumbldorui.

Hagridas prikando lūpą.

- Aš... aš žinau, kad negalėsiu visą laiką jo turėti, bet negaliu imti ir išmesti, negaliu.

Haris staiga atsigrėžė į Ronį.

- Čarlis! - šuktelėjo.

- Ir tau galvoj negerai. Gal pamiršai, kad aš Ronis?

- Ne... turiu galvoj Čarli... tavo brolių. Rumunijoje. Tyrinėjantį slibinus. Norbertą galėtume nusiųsti jam. Čarlis jį užaugintų ir paskui paleistų į kalnus!

- Nuostabu! - pritarė Ronis. - Ką pasakysi, Hagridai?

Galų gale Hagridas nusileido ir su pašto pelėda jie pasiuntė Čarliui prašymą.

*

Atėjo kita savaitė. Trečiadienį, seniai visiems sugulus, Hermiona su Hariu sėdėjo vieni mokinių kambaryje. Sieninis laikrodis ką tik išmušė vidurnaktį, kai atsivėrė skylė už portreto. Iš nieko atsirado Ronis, nusimetęs neregimąjį apsiaustą. Jo būta pas Hagridą, padėjęs šerti Norbertą, kuris dabar vienu gaištu susprogdavo pintinę pastipusių žiurkių.

- Jis man įkando! - sušuko Ronis, rodydamas ranką. Plaštaka buvo apvyniota kruvina nosine. - Visą savaitę negalėsiu laikyti plunksnakočio. Garbės žodis, šitas slibinėkas - baisiausias padaras pasaulyje, bet Hagridas su juo elgiasi taip, lyg jis būtų meilutis pūkuotas triušukas. Kai kaptelėjo rankon, Hagridas mane dar išbarė, kam Norbertėlių išgąsdinau. Man išeinant jis dainavo lopšinę.

Į tamsų langą kažkas pabeldė.

- Hedviga! - apsidžiaugė Haris ir įleido pelėdą. - Atneša Čarlį atsakymą!

Sukišę galvas, visi trys perskaitė laiškėlių.

Mielas Roni,

kaip tau sekasi? Dėkui už laišką. Su malonumu paimsiu Norvegijos gūbriuotąjį, bet bus nelengva jį atgabenti. Manau, geriausia būtų jį atsiųsti per mano draugus, kurie kitą savaitę pas mane atkeliauja. Tik, matai, niekas neturi pastebėti, kad jie gabena nelegalų slibiną.

Ar įstengtumėte šeštadienio vidurnaktį užkelti slibiną ant aukščiausio pilies bokšto? Tamsoje draugai galėtų jį iš ten pasiimti. Kuo greičiau atsiųsk atsakymų.

Tavo Čarlis

Jie susižvalgė.

- Turime neregimąjį apsiaustą, - pasakė Haris. - Gal nebus labai sunku... Manau, apsiaustas pakankamai didelis, kad uždengtų ir mus abu, ir Norbertą.

Ronis ir Hermiona nedvejodami sutiko - ženklas, jog praėjusi savaitė buvo bloga. Būtų kažin ką darę, kad atsikratytų Norberto - ir Smirdžiaus.

*

Iškilo kliūtis. Rytą Ronio plaštaka buvo baisiausiai ištinusi. Jis abejojo, ar saugu eiti pas madam Pomfri, - o jeigu atpažins slibino įkandimą? Tačiau dieną nebeliko kito kelio. *Žaizda* bjauriai pažaliavo. Matyt, Norberto iltys nuodingos.

Vakare Haris su Hermiona nubėgo į lignoninę aplankyti Ronio. Jis jautėsi siaubingai.

- Ne vien dėl rankos, - sušnibždėjo, - nors atrodo, kad ji bet kada nukris. Smirdžius pasakė madam Pomfri, jog nori iš manęs pasiskolinti vieną knygą, ir atėjo pasišaipyti. Grasino pranešti jai, kas man iš tikrųjų įkando. Mat aš sakiau, jog šuo, tik vargu ar ji patikėjo. Nereikėjo per rungtynes prasidėti su Smirdžiumi, dabar keršija.

Haris su Hermiona kaip mokėdami ramino Ronį.

- Iki šeštadienio vidurnakčio viskas praeis, - guodė jį Hermiona, bet Ronis nė trupučio neapsidžiaugė. Priešingai - jis staigiai atsisėdo lovoje, visas išpiltas prakaito.

- Šeštadienio vidurnaktis! - kimiai tarė. - O ne... o ne... tik dabar prisiminiau... toje knygoje, kurią išsinešė Smirdžius, buvo Čarlio laiškas. Jis sužinos, kad mes norime atsikratyti Norberto.

Haris su Hermiona nieko nespėjo atsakyti: įžengusi madam Pomfri liepė jiems eiti, nes Roniui reikia miegoti.

*

- Per vėlu keisti planą, - pasakė Haris Hermionai. - Nebėra laiko siųsti Čarliui pelėdos, be to, tai gali būti vienintelė proga iškišti Norbertą. Teks rizikuoti. Atminkite, kad mes turime neregimąjį apsiaustą, o Smirdžius šito nežino.

Nuėję Hagridui pranešti naujienos, Iltį rado lauke sutvarstyta uodega. Hagridas atidarė langą.

- Vidun neleisiu, - supūkštė. - Norbertas ėmė išdykauti... Bet aš susitvarkau.

Jiems papasakojus apie Čarlio laišką, Hagridas apsiašarojo, bet, galimas daiktas, todėl, kad Norbertas jam ką tik krimstelėjo kojon.

- Ojoj! Na, nieko, batą prakando... Jis žaidžia... šiaip ar taip, tebėr mažylis. Mažylis tvojo uodega į sieną taip, kad subarškėjo langų stiklai. Haris

su Hermiona grįžo į pilį nežinodami, kaip greičiau sulaukti šeštadienio.

*

Atėjus laikui atsisveikinti su Norbertu, jiems būtų pagailę Hagrido, jeigu nebūtų turėję tiek rūpesčių dėl slibino išgabenimo. Naktis buvo baisiai tamsi, dangų užklojo debesys. Jie vėlavo pas Hagridą, nes reikėjo laukti, kol iš pirmo aukšto holo išsinešdins Akilanda, - jis žaidė tenisą daužydamas kamuoliuką į sieną.

Hagridas buvo uždaręs Norbertą į didžiulę pintinę.

- Įdėjau jam kalną žiurkių ir šiek tiek brendžio kelionei, - kimiai tarė Hagridas. - O kad neliūdėtų, dar įkišau jo meškiuką.

Pintinėje pasigirdo drykstelėjimas, todėl Haris nusprendė, kad meškiukui buvo nuplėšta galva.

- Atia atia, Norbertai! - kūkčiojo Hagridas, kai Haris su Hermiona užklojo pintinę neregimuoju apsiaustu ir patys palindo po juo. - Mamytė tavęs nepamirš!

Jie paskui taip ir nesuprato, kaip nuvilko tą pintinę į pilį. Laikrodis skaičiavo minutes iki vidurnakčio, o jie dar tik užtempė Norbertą marmuriniais laiptais į viršų ir nunešė tamsiais koridoriais. Dar vieneri laiptai, paskui kiti - net Hario žinomas trumpesnis kelias mažai ką padėjo.

- Jau arti! - sušvokštė Haris, kai jie pasiekė koridorių po aukščiausiuoju bokštu.

Staiga juodu vos neišmetė pintinės priešaky išvydę kažką judant. Pamiršę, jog yra nematomi, susigūžė šešėlyje spoksodami į du tamsius siluetus už keleto metrų. Įsižiebė lempa.

Profesorė Makgonagal su plaukų tinkleliu ir vilkinti languotą vilnonį chalata laikė nutvėrusi už ausies Smirdžių.

- Sulaikytas! - šaukė ji. - Ir iš Klastūnyno atimama dvidešimt taškų! Kaip drįsti slankiot vidury nakties...

- Jūs nesuprantate, profesore, ateis Haris Poteris... jis atsineš slibiną!

- Kokios nesąmonės! Kaip drįsti man meluoti! Einam... pranešiu apie tave profesoriui Sneipui!

Po šito statūs įviji bokšto laiptai atrodė vienas juokas. Tik užkopę į viršų, išlindę į šaltą nakties orą, jie nusimetė apsiaustą ir patenkinti giliai įkvėpė. Hermiona ėmė šokinėti.

- Smirdžius sulaikytas! Noriu dainuoti!

- Nereikia, - patarė Haris.

Jie laukė kikendami iš Smirdžiaus. Pintinėje daužėsi Norbertas. Maždaug po dešimties minučių iš tamsos išniro keturios šluotos.

Čarlio draugai buvo linksmuoliai. Hermionai ir Hariui jie parodė regztę, iš odinių juostų pasidarytą Norberto pintinei nešti. Bendrom jėgom į

ją įkėlė Norbertą, Haris ir Hermiona paspaudė jiems ranką ir karštai padėkojo.

Pagaliau Norbertas ėmė tolti... tolti... ir *pradingo*.

Jie skriste nuskriejo laiptais žemyn - kai nebeliko Norberto, niekas nebeslėgė nei rankų, nei širdies. Slibino nebėra, Smirdžius sulaikytas, ko dar trūksta iki laimės?

Atsakymas laukė laiptų apačioje. Įžengus į koridorių, iš tamsos išlindo Filčo veidas.

- Nagi nagi, - sušnibždėjo jis, - šį kartą pakliuvot.

Neregimasis apsiaustas buvo likęs bokšto viršuje.

PENKIOLIKTAS SKYRIUS

Uždraustasis miškas

Blogiau nebegalėjo būti.

Filčas juos nuvedė į profesorės Makgonagal kabinetą antrame aukšte, ten jie sėdėjo ir laukė netardami nė žodžio. Hermiona drebėjo. Hario galvoje lėkė pasiteisinimai, alibi ir fantastiškos istorijos, viena už kitą kvailesnės. Jis neįsivaizdavo, kaip šįkart galėtų išsisukti. Jie įvaryti į kampa. Kaip galėjo taip idiotiškai pamiršti apsiaustą? Nebuvo nė menkiausios priežasties, dėl kurios profesorė Makgonagal turėtų priimti jų pasiaiškinimus, kodėl jie ne lovose, o šliaužioja po mokyklą vidury nakties, be to, užsikorė į aukščiausią - observatorijos bokštą, kur leidžiama lipti tik per astronomijos pamokas. Pridėk dar Norbertą su neregimuoju apsiaustu, ir galima krautis daiktelius.

Ar Hariui atrodė, jog blogiau nebegali būti? Jis klydo. Mat profesorė Makgonagal ateidama atsivedė Nevilį.

- Hari! - šūktelėjo jis, išvydęs abudu draugus. - Mėginau tave surasti ir išpėti. Aš girdėjau, kaip Smirdžius gyrėsi tave sugausiąs, sakė, kad tu turi sli...

Haris pakratė galvą duodamas Neviliui ženklą tylėti, bet profesorė Makgonagal pamatė. Ji atsistojo priešais juos tokia mina, kad, rodės, ims spjaudyti dūmais baisiau ir už Norbertą.

- Niekada nebūčiau patikėjusi, kad kuris nors iš jūsų šitaip pasielgs. Ponas Filčas sakė, jog buvote observatorijos bokšte. Dabar pirma valanda nakties. Pasiaiškinkit.

Pirmą kartą gyvenime Hermiona nemokėjo atsakyti į mokytojo klausimą. Žiūrėjo į savo šlepetes tyli it statula.

- Turbūt žinau, kas darosi, - tarė profesorė Makgonagal. - Nereikia būti genijumi, kad suprastum. Drakui Smirdžiui priskiedėt pasakų apie slibiną, nes norėjot, kad naktį jis atsikeltų ir pakliūtų į bėdą. Aš jį jau sugavau. Gal jums atrodo juokinga, kad Nevėkšla irgi išgirdo tą pasaką ir patikėjo?

Haris pažvelgė Neviliui į akis bandydamas be žodžių pasakyti, jog tai netiesa, mat Nevilis stovėjo apstulbęs ir įsižeidęs. Vargšiukas Nevilis: Haris žinojo, kaip jam buvo baisu plavinėti patamsyje ir ieškoti jų, kad galėtų perspėti apie Smirdžiaus užmačias.

- Aš pasipiktinusi, - pareiškė profesorė Makgonagal. - Per vieną naktį keturi mokiniai ne lovoje! Lig tol negirdėtas dalykas! Atrodė, kad bent tu, Hermiona, protingesnė. Na, o dėl tavęs, Poteri, - maniau, kad labiau brangini Grifų Gūžtą. Visi trys būsite sulaikyti - taip ir tu, ponaiti Nevėkšla, niekas tau nedavė teisės naktį vaikštinėti po mokyklą, ypač šiomis dienomis, kai šitaip pavojinga... ir iš Grifų Gūžtos atimama penkiasdešimt taškų.

- Penkiasdešimt? - aiktelėjo Haris. Jie neteks pirmos vietos - pirmos vietos, kurią jis iškovojo per paskutines kvidičo rungtynes.

- Po penkiasdešimt už kiekvieną, - pabrėžė profesorė Makgonagal, piktai šnupuodama savo ilga smailia nosimi.

- Profesore, būkit gera... - Juk negalima...

- Neaiškink man, Poteri, kas man galima ir ko negalima. Dabar visi trys marš į lovą. Dar niekada man nebuvo taip gėda dėl Grifų Gūžtos mokinių.

Prarasta šimtas penkiasdešimt taškų. Grifų Gūžta atsiduria pačiam gale. Per vieną naktį jie atėmė koledžui bet kokią galimybę laimėti mokyklos taure. Haris jautėsi, lyg vidurių vietoj žiojėtų skylė. Kaip jie už tai atsilygins?

Haris nemiegojo visą naktį. Girdėjo, kaip, įsikniaubęs į pagalvę, gal kelias valandas sriūbavo Nevilis. Haris nesugalvojo, kokiais žodžiais ga-

lėtų jį paguosti. Žinojo, kad Nevilis, kaip ir jis pats, bijo aušros. Kas bus, kai visa Grifų Gūžta patirs, ką jie pridarė?

Pirmiausia „grifiukai“, praeidami pro didžiulį smėlio laikrodį, kuriame kasdien būdavo žymimi koledžų taškai, pamanė, jog įvykusi klaida. Kaip galėjo atsitikti, jog turi šimtu penkiasdešimt taškų mažiau negu vakar? Paskui pradėjo sklįsti kalbos: iš jų tuos taškus, kartu su dviem kitais paikšeliais pirmakursiais, atėmęs Haris Poteris, garsusis Haris Poteris, dviejų kvidičo rungtynių didvyris.

Buvęs tarp mėgstamiausių mokinių, kuriuo visi žavėjosi, staiga Haris tapo nekenčiamiausiu. Net Varno Nago ir Švilpynės koledžai atsigrėžė prieš jį, nes visi troško, kad Klastūnynas vienąkart prarastų taure. Kur tik Haris žengė, niekas nesivargino pritildyti balso jį užgauliodamas. Na, o „klastuoliai“, jam einant pro šalį švilpdavo ir plodavo.

- Ačiū, Poteri, liekam skolingi! Tik Ronis nuo jo neatsimetė.

- Per kelias savaites visi pamirš. Per visą laiką, kiek čia buvo, Fredis su Džordžu prarado krūvas taškų, bet vis tiek yra mėgstami.

- Bet jie nė karto neprarado šimto penkiasdešimties taškų per vieną dieną, ką? - graudžiai tarė Haris.

- Na, ne... - pripažino Ronis.

Buvo vėlu ką nors pakeisti, bet Haris prisiekė sau kaip gyvas nebekišti nosies ne į savo reikalus. Prisižaidę visur slankiodamas ir šnipinėdamas. Jam buvo taip gėda, kad nuėjęs pas Medį pasisiūlė išeiti iš komandos.

- Išeiti? - suriko Medis. - Kas iš to? Kaip mes atgausim nors dalį taškų, jei negalėsime laimėti kvidičo?

Tačiau ir kvidičas nebeviliojo. Per treniruotes žaidėjai su juo nesišnekėdavo, o jei reikėdavo į jį kreiptis, šaukdavo: „Gaudytojau!“

Hermiona ir Nevilis taip pat kentėjo. Jiems nebuvo taip blogai kaip Hariui, nes nebuvo tokie garsūs, bet ir su jais niekas nesišnekėdavo. Hermiona per pamokas tūnodavo tyli kaip pelytė ir nuleidusi galvą tyliai dirbdavo.

Haris beveik džiaugėsi, kad artėja egzaminai. Reikėjo kartoti, kas išeita, todėl nebuvo laiko krimstis. Visi trys sėdėdavo iki išnaktų stengdamiesi išsiminti sudėtingų gėralų receptus, mokydamiesi burtų ir užkeikimų, kaldami stebuklingų atradimų ir goblinų maištų datas...

Tačiau likus savaitei iki egzaminų, Hario pasiryžimas nesikišti niekur, kur jam nepriklauso, patyrė netikėtą išbandymą. Pavakary vienas grįždamas iš bibliotekos, jis išgirdo netoli klasėje kažką verkšlenant. Priėjęs arčiau pažino Kvirlio balsą.

- Ne... ne... nebereikia, maldauju...

Regis, kažkas jam grasina. Haris prislinko prie durų.

- Gerai jau, gerai, - suinkštė Kvirlis.

Netrukus iš klasės išlėkė Kvirlis, taisydamasis turbaną. Buvo išbalęs ir atrodė arti ašarų. Jis nudrožė Hario turbūt nė nepastebėjęs. Palaukęs, kol nutils Kvirlio žingsniai, Haris įkišo galvą klasėn. Ji buvo tuščia, bet durys kitam gale - atviros. Jis žengė prie jų ir staiga prisiminė žadėjęs niekur nebesikišti.

Vis dėlto būtų galėjęs lažintis iš dvylikos Išminties Akmenų, jog iš kambario ką tik išėjo Sneipas, ir tikriausiai smagiu žingsniu, mat Kvirlis, regis, pagaliau nusileido.

Haris grįžo į biblioteką, kur Hermiona klausinėjo Ronį astronomijos, ir papasakojo ką girdėjęs.

- Sneipas pasiekė savo, - tarė Ronis. - Jei Kvirlis jam pasakė, kaip panaikinti jo užkeikimus...

- Dar yra Pūkelis, - priminė Hermiona.

- Galbūt Sneipas pats, neklausdamas Hagrido, išsiaiškino, kaip jį apeiti, - samprotavo Ronis, nužvelgdamas tūkstančius juos supančių knygų. - Dedu galvą, kurioje nors knygoje paaiškinta, kaip praeiti pro milžinišką trigalvį šunį. Tai ką darysime, Hari?

Ronio akyse išsižiebė nuotykių ugnelė, bet Hariui nespėjus išsižioti atsakė Hermiona.

- Eisim pas Dumbldorą. Seniai reikėjo taip daryti. Jei patys ko nors imsime, tikrai išlėksim.

- Bet mes neturim įrodymų! - sušuko Haris. - Kvirlis per daug išibailinęs, kad mus paremtų. Sneipui užtenka pasakyti, jog nežino, kaip per Heloviną įsmuko trolis, ir kad niekad nebuvo net prisiartinęs prie ketvirto aukšto. Kaip manote, kuo patikės, juo ar mumis? Ne paslaptis, kaip mes jo nekenčiam, taigi Dumbldoras pamans, jog tyčia prasimanom norėdami, kad jis būtų atleistas iš darbo. Filčas taip pat nė už ką nepadės, jie su Sneipu draugai, juo daugiau mokinių bus pašalinta, juo jam smagiau. Be to, nepamiršk, - mes neturime žinoti apie Akmenį arba Pūkelį. Reikėtų smarkiai aiškintis.

Hermiona atrodė įtikinta, bet Ronis - ne.

- Jei trupučiuką pašniukštinėtume...

- Ne, - atkirto Haris, - jau prisišniukštinėjom.

Pasiėmęs Jupiterio žvaigždėlapį, ėmė mokytis jo mėnulių pavadinimus.

*

Kitą rytą Haris, Hermiona ir Nevilis per pusryčius gavo raštelius. Jie buvo vienodi.

Jūs būsite areštuoti šįvakar vienuoliktą valandą. Laukite pono Filčo pirmo aukšto hole. Prof. M. Makgonagal

Iš to sielvarto dėl prarastų taškų Hariui buvo visai išgaravę, jog jie dar turi atlikti bausmę. Manė, Hermiona ims skųstis, kad praras visą kartojimo vakarą, bet ji netarė nė žodžio. Kaip ir Haris, jautė, jog jie nusipelnė to, ką turi.

Vienuoliktą valandą mokinių kambaryje jie atsisveikino su Roniu ir, pasiėmę Nevilį, nuėjo į holą. Filčas jų jau laukė - ir Smirdžius. Haris buvo pamiršęs, kad ir Smirdžius buvo sulaukytas.

- Šekit paskui mane, - liepė Filčas, uždegęs žibintą ir vesdamas juos laukan. - Garantuoju, daugiau nenorėsite laužyti mokyklos taisyklių, - pridūrė išsiviepęs. - O taip... sunkus darbas ir skausmas - geriausi mokytojai, jei norite žinoti... Gaila, kad nyksta senosios bausmės... pakabinčiau jus kelioms dienoms palubėję už riešų, savo kabinete tebeturiu grandines, laikau gerai suteptas alyva, jei kartais prireiktų... Gerai, keliaujam, ir nesugalvokite sprukti, būtų blogiau, jei taip padarytumėt.

Jie nužygiavo per tamsų kiemą. Nevilis šnirpštė. Haris spėliojo, kokia bus bausmė. Tikriausiai siaubinga, jeigu Filčas toks patenkintas.

Buvo mėnesiena, tačiau mėnulį vis uždengdavo debesys ir jie tolydžio atsidurdavo tamsoj. Priešaky Haris išvydo šviečiant Hagrido trobelės langą. Staiga jie išgirdo tolimą šauksmą:

- Čia tu, Filčai? Paskubėk, noriu greičiau pradėti.

Hariui pasidarė smagiai: jeigu jiems reikės būti su Hagridu, ne taip ir blogai. Matyt, jo veide pasirodė palengvėjimas, nes Filčas paklausė:

- Ko gera, tikitės maloniai praleisti laiką su tuo stuobriu? Nagi nagi, berniukai, -jūs eisite į mišką, todėl, jeigu neklystu, iš ten vargu ar išlįsite sveiki.

Nevilis suaimanavo, Smirdžius staiga sustojo.

- Į mišką? - pakartojo jis nebe taip ramiai kaip visada. - Naktį tenai negalima eiti... pilna visokių baisybių... girdėjau, net vilkolakių.

Nevilis kūkčiodamas įsikibo Hariui į rankovę.

- Taip sakai? - linksmi suprunksė Filčas. - Reikėjo anksčiau pagalvot apie vilkolakius.

Iš tamsos atžirgliojo Hagridas, Iltis turseno iš paskos. Jis nešėsi savo didįjį arbaletą, ant peties kabėjo strėlinė.

-Jau kaip ir laikas. Gal pusvalandį laukiau. Pasiruošę, Hari, Hermiona?

- Tavim dėtas nebūčiau jiems toks draugiškas, Hagridai, - šaltai tarė Filčas. - Vis dėlto jie nubausti.

- Todėl ir pavėlavai, ką? - susiraukė Hagridas. - Pamokslavai, ar ne? Ne tavo pareiga mokyti. Savo atlikai, toliau mano darbas.

- Grįšiu auštant surinkti, kas iš jų bus likę, - suniurzgė Filčas ir apsisukęs leidosi į pilį. Tamsoje šokinėjo jo žibinto šviesa.

Smirdžius atsigręžė į Hagridą.

- Aš neisiu į tą mišką, - pasakė, ir Haris patenkintas pastebėjo, kad jo balse suskambo išgąstis.

- Eisi, jei nori likti Hogvartse, - atrėžė Hagridas. - Nusikaltai, todėl turi atsakyti.

- Bet tokia bausmė tinka tik tarnams, ne mokiniams. Maniau, užduos ką nors perrašyti ar šiaip. Jei mano tėvas žinotų, kad aš turiu...

- Pasakytų, kad Hogvartse tokia tvarka! - sududeno Hagridas. - Perrašyti! Kokia kam iš to nauda? Arba padirbsit naudingą darbą, arba išlėksit. Jei manai, kad tavo tėvui labiau patiks, jei tave išmes, gali grįžt ir krautis daiktus. Pirmyn!

Smirdžius nejudėjo. Nuožmiai dėbtelėjo į Hagridą ir nuleido akis.

- Na, gerai, - tarė Hagridas, - dabar atidžiai klausykit, nes tai, ką šiąnakt darysime, pavojinga, ir aš nenoriu, kad rizikuotumėt gyvybe. Paėjėkim truputį.

Jis nuvedė juos pačion pamiškėn. Aukštai iškėlęs žibintą, parodė siaurą vingiuotą takelį, dingstantį tarp juodų medžių. Jiems žvelgiant į mišką, vėjelis kedeno plaukus.

- Pažiūrėkit, - tarė Hagridas, - matot štai tą blizgančią vietą ant žemės? Kaip sidabras? Tai vienaragio kraujas. Miške tūno kažkieno sunkiai sužeistas vienaragis. Jau antrą kartą šią savaitę. Aną trečiadienį radau vieną negyvą. Mes pabandysime vargšelį surasti. Galbūt reikės užbaigti jam kančias.

- O kas, jei mus pirma ras tasai, kas sužeidė vienaragį? - paklausė Smirdžius, nemokėdamas paslėpti išgąščio.

- Miške nėra jokio gyvo padaro, kuris jums padarytų ką bloga, jei esate su manimi arba Iltimi, - nuramino juos Hagridas. - Ir laikykitės

tako. Dabar mes persiskirsim ir eisim į skirtingas puses. Visur prilašėję kraujo, taigi jis, ko gera, svirdinėja po mišką bent jau nuo vakar vakaro.

- Aš noriu vestis Iltį, - skubiai pasakė Smirdžius, žiūrėdamas į ilgus Ilties dantis.

- Gerai, bet įspėju, kad ji yra baili, - tarė Hagridas. - Taigi aš su Hariu ir Hermiona eisime vienon pusėn, Drakas su Neviliu ir Iltimi - kiton. Jei kuris rastume vienaaragį, pasiūsim žalias žiezirbas, gerai? Išsiimkit burtų lazdeles ir pamėginkit... va šitaip... O jei kuriam atsitiktų bėda, tegul paleidžia raudonas žiezirbas, ir mes visi skubėsime į pagalbą. Na, būkite atsargūs. Eime.

Miškas buvo juodas ir nebylus. Truputį paėjęjus takas išsišakojo; Haris, Hermiona ir Hagridas pasuko kairėn, o Smirdžius, Nevilis ir Iltis - dešinėn.

Jie žengė tylėdami, įbedę akis į žemę. Kai kada pro šakas prasimušusi mėnesiena apšviesdavo sidabriškai mėlyną kraują ant nukritusių lapų.

Haris pamatė, kad Hagridas labai susirūpinęs.

- Gal kartais vilkolakis galabija vienaaragus? - paklausė Haris.

- Vilkolakis per lėtas, - atsakė Hagridas. - Vienaragį nelengva pagauti, šie stebuklingi gyvūnai stiprūs. Nežinau, kad lig tol bent vienas būtų buvęs sužeistas.

Salia tako riogsojo apsamosojęs kelmas. Haris išgirdo vandens čiurlenimą, taigi netoliese esama upelio. Ant tako šen ten vis pasitaikydavo vienaaragio kraujo.

- Viskas gerai, Hermiona? - sušnibždėjo Hagridas. - Nesirūpink, jei sunkiai sužeistas, negalėjo toli nusigauti, mes jį greitai su... **LĪSKIT UŽ MEDŽIO!**

Hagridas sugriebė Harį su Hermiona ir pastūmė už storo ažuolo. Išitraukęs strėlę įstatė į arbaletą ir pasirengė šauti. Visi trys įsiklausė. Visai netoli kažkas slinko per sudžiūvusius lapus: atrodė, jog žeme velkasi apsiaustas. Hagridas stebeilijo į tamsų taką, bet po valandėlės garsas nutolo.

- Taip ir žinojau, - suburbėjo. - Kažkas slankioja, nors jam čia ne vieta.

- Vilkolakis? - sukľuso Haris.

- Čia buvo ne vilkolakis ir ne vienaaragis, - niūriai tarė Hagridas. - Na, šekit paskui mane, bet atsargiau.

Jie sulėtino žingsnį ir ištempę ausis gaudė kiekvieną garselį. Staiga laukymėje priešais juos kažkas aiškiai sujudėjo.

- Kas ten? - sušuko Hagridas. - Išlįsk! Aš ginkluotas!

Vidurin aikštelės išlindo... kas tai, žmogus ar arklys? Iki liemens buvo žmogus - raudonais plaukais ir barzdotas, bet žemiau blizgėjo kaštoninio arklio pasturgalis ilga uodega. Hermiona su Hariu taip ir išsižiojo.

- A, čia tu, Ronanai, - lengviau atsiduso Hagridas. - Kaip sekasi? Priėjęs jis paspaudė kentaurui ranką.

- Labas vakaras, Hagridai, - žemu gailiu balsu pasisveikino Ronanas. -Norėjai mane nušauti?

- Atsarga gėdos nedaro, - paglostė Hagridas savo arbaletą. - Miške slankioja kažkoks piktadarys. Beje, čia Haris Poteris ir Hermiona Įkyrėlė. Hogvartso mokiniai. O čia Ronanas. Jis - kentauras.

- Pastebėjom, - cyptelėjo Hermiona.

- Labą vakarą, - tarė Ronanas. - Sakot, mokiniai? Ar daug išmokstate toje savo mokykloje?

- Hmm...

- Šį tą, - kukliai atsakė Hermiona.

- Šį tą. Na, geriau negu nieko, - atsiduso Ronanas. Užvertęs galvą, pasižiūrėjo į dangų. - Koks šiandakt Marsas šviesus...

- Aha, - pritarė Hagridas, irgi pakėlęs akis. - Klausyk, džiaugiuosi, kad tave sutikom, Ronanai, nes ieškom sužeisto vieneragio... Gal kartais matei?

Ronanas ne iškart atsakė. Nemirksėdamas žvelgė aukštyn, paskui vėl atsiduso.

- Pirmiausia nukenčia nekaltieji, - prabilo. - Taip buvo per amžius, taip tebėra ir dabar.

- Taigis, - linktelėjo Hagridas, - bet ar ką nors matei, Ronanai? Ką nors neįprasta?

- Šiandakt labai ryškus Marsas, - pakartojo Ronanas, o Hagridas nekantriai varstė jį akimis. - Neįprastai ryškus.

- Na, taip, bet aš turėjau galvoj arčiau namų, - pasakė Hagridas. -Vadinasi, nieko keisto nepastebėjai?

Ir vėl Ronanas neskubėjo atsakyti. Pagaliau pareiškė:

- Miškas slepia daugybę paslapčių.

Medyje už Ronano kažkas šlumstelėjo, ir Hagridas vėl pakėlė arbaletą, bet tai tebuvo dar vienas kentauras, visas juodo plauko ir smarkesnis už Ronaną.

- Sveikas, Beinai, - tarė Hagridas. - Atrodo, klesti.

- Labas vakaras, Hagridai, tikiuos, tau sekasi gerai?

- Neblogai. Žiūrėk, aš ką tik klausiau Ronaną, ar šiomis dienomis nepastebėjo ko nors keisto. Miške sužeistas vienaaragis, gal ką nors žinai?

Beinaš atsistojo šalia Ronano.

- Šiandien labai ryškus Marsas, - pasakė jis.

- Jau girdėjom, - burbtelėjo Hagridas. - Na, jei ką nors pamatytumėt, duokit man žinią, gerai? O mes einam.

Haris su Hermiona išsekė paskui jį iš aikštelės, dirsdiodami per petį į Ronaną ir Beiną, kol tuos paslėpė juodi medžiai.

- Niekada, - piktai prabilo Hagridas, - iš kentauro nesitikėk tiesaus atsakymo. Nelemti spoksotojai į žvaigždes. Jiems neįdomu niekas, kas arčiau Mėnulio.

- Ar miške jų daug? - paklausė Hermiona.

- A, vienas kitas... Daugiausia kažkur lindi, bet jei noriu ko paklausti, tuoj pat prisistato. Žinokite, kentaurai labai paslaptingi... žino daugybę dalykų... tik neišsiduoda.

- Ar manai, kad ir pirma girdėjome kentaurą? - paklausė Haris.

- Argi tas garsas buvo panašus į kanopų kaukšėjimą? *Ne*, jei norit žinoti, mes girdėjome tą, kuris žudo vienaaragius. Lig tol nesu girdėjęs panašių žingsnių.

Jie toliau brovėsi tarp tankių tamsių medžių. Haris nervingai žvilgčiojo per petį. Jo neapleido bjaurus jausmas, kad yra stebimi. Jis labai džiaugėsi, jog su jais Hagridas ir jo arbaletas. Takui pasukus Hermiona stvėrė Hagridui už rankos.

- Hagridai, žiūrėk! Raudonos žiezirbos, jiems gresia pavojus!

- Abudu palaukite čionai! - sušuko Hagridas. - Būkit ant tako, aš ateisiu jūsų pasiimti.

Jie girdėjo, kaip jis braškinasi per traką, ir liko stovėti žiūrėdami vienas į kitą, baisiai išsigandę. Galiausiai buvo girdėti tik lapų šlamėjimas.

- Kaip manai, juk jiems nieko neatsitiko? - sušnibždėjo Hermiona.

- Man nusispjaut, jei kas ir atsitiko Smirdžiui, bet jeigu Neviliui... Mes kalti, kad jis apskritai čia atsidūrė.

Slinko minutės. Jų ausys kaip niekad jautriai gaudė kiekvieną garselį. Haris, regis, girdėjo menkiausią vėjo dvelktelėjimą, mažiausią trakštelėjimą. Kaži kas tenai darosi? Kur dabar kiti?

Pagaliau šakų treškėjimas išdavė, kad parsiranda Hagridas. Su juo atėjo Smirdžius, Nevilis ir Iltis. Hagridas buvo persiutęs. Pasirodo, Smirdžius prislinko Neviliui iš už nugaros ir sugriebė jį, tas paklaikęs pasiuntė raudonas žiežirbas.

- Stebuklas, jei pasiseks ką nors sugauti, kai judu sukėlėte tokį triukšmą. Gerai, keičiamės: Nevili, tu liksi su manim ir Hermiona, Haris eis su Iltimi ir šituo kvėša. Nepyk, - sušnibždėjo jis Hariui, - bet tavęs jis taip greit neišgąsdins, o mums reikia atlikti darbą.

Taigi Haris su Smirdžiumi ir Iltimi leidosi į patį Uždraustojo miško tankumyną. Ėjo beveik pusvalandį, vis gilyn ir gilyn, kol takas pasidarė bemaž neįžiūrimas. Hariui pasirodė, jog kraujo vis daugiau. Juo buvo

aptaškytos medžių šaknys, tarsi vargšas žvėris visai neseniai būtų daužęsis čia iš skausmo. Pro susipynusias seno ąžuolo šakas Haris išvydo progumą.

- Žiūrėk... - burbtelėjo jis, ranka sulaikydamas Smirdžių. Ant žemės spindėjo kažkas balta. Jie žengė arčiau.

Tai ir buvo vienaaragis, bet nebegyvas. Hariui nebuvo tekę matyti nieko gražesnio ir liūdnesnio. Jo ilgos plonos kojos stirksojo išsiklaipiusios, perlų baltumo karčiai gulėjo išdrikę ant tamsaus lapų patalo.

Haris jau žengė jo pusėn, tačiau prie žemės prikaldė Čežėjimas. Krūmai aikštelės pakrašty sulingavo... Ir štai iš patamsės šešėlių tartum grobio tykantis žvėris išlindo apsigobusi figūra. Haris, Smirdžius ir Iltis suakmenėjo. Pasiėkusi vienaaragį, figūra pasilenkė prie žaizdos jo šone ir ėmė gerti kraują.

- AAAAAAAA! - siaubingai užklykė Smirdžius ir dėjo į kulnus, iš paskos pasileido ir Iltis. Apsigobusioji figūra pakėlė galvą ir pažvelgė tiesiai į Harių. Apsiausto priekiu žliaugė vienaaragio kraujas. Atsistojusi ėmė eiti jo link - Haris iš siaubo neįstengė nė krustelėti.

Ūmiai galvą pervėrė skausmas, kokio kaip gyvas nebuvo patyręs: sakytum užsidedė kaktoje randas. Beveik nieko nematydamas jis susverdėjo atatupstas. Už nugaros išgirdo kanopų kaukšėjimą ir kažkas, peršokęs jį, puolė tą baisūną.

Skausmas buvo toks baisus, jog Haris suklupo. Praėjo valandėlė. Kai jis pažvelgė aukštyn, figūros nebebuvo. Šalia jo stovėjo kentauras: ne Ronanas ir ne Beinas, o kažkoks jaunesnis, šviesutėliais gelsvais plaukais ir sarta arklio dalimi.

- Ar sveikas? - paklausė kentauras, keldamas jį nuo žemės.

- Taip... dėkui... kas čia toks buvo?

Kentauras neatsakė. Jo akys buvo nežemiško mėlynumo, tarsi šviesūs safyrai. Jis įdėmiai pasižiūrėjo į Harių; jo žvilgsnis sustojo prie kaktoje išvirtusio raudono rando.

- Tai tu - Poterių vaikas, - tarė kentauras. - Verčiau grįžk pas Hagridą. Miškas tokiu laiku nesaugus - ypač tau. Ar moki joti? Būtų sparčiau. Beje, aš vardu Firenzi, - pridūrė klaupdamasis ant priekinių kojų, kad Haris galėtų užsėsti.

Staiga kitame laukymės šone sudundėjo žemė. Iš tankmės išsiveržė Ronanas ir Beinąs prakaituotais šonais.

- Firenzi! - sugriaudėjo Ronanas. - Ką sau manai? Neši ant nugaros žmogų! Ir tau ne gėda? Nejau tapai nešuliniu mulu?

- Ar suvoki, ką nešu? - atkirto Firenzi. - Čia Poterių berniukas. Kuo greičiau jis ištrūks iš miško, tuo geriau.

- Ko tu jam priešnekejai? - suniurzgė Beinąs. - Atmink, Firenzi, kad prisiekėme nenusižengti dangui. Argi mes planetų keliuose neįžvelgėme, kokie įvykiai artėja?

Ronanas kanopa nervingai kasė žemę.

- Neabejoju, kad Firenzi manė darąs kaip geriau, - niauriai pasakė. Beinąs piktai pasispardė.

- Kaip geriau! Kuo mes čia dėti? Kentaurams rūpi tik tai, kas buvo išpranašauta! Ne mūsų reikalas strapaloti kaip asilams ir gaudyti miške paklydusius žmones!

Firenzi įniršęs stojo piestu, Haris vos spėjo įsitverti jam už pečių, kad nenuodribtų.

- Ar nematai vienaragio? - subliuvo Firenzi Beinui. - Nejau nesupranti, kodėl jis žuvo? O gal planetos tau šito nepasakė? Aš pasiryžęs kovoti su siaubu, tykančiu šitame miške, Beinai, - net jeigu reikės padėti žmonėms.

Ir Firenzi mikliai apsisuko. Haris dar tvirčiau įsikabino, ir jie nupluošė po medžiais, palikę Ronaną su Beinu. Haris ničnieko nesusigaudė.

- Ko Beinąs taip širšta? - paklausė. - Ir nuo ko tu mane išgelbėjai? Firenzi leidosi žingine, įspėjęs Harį saugotis apatinių šakų, bet į klausimą neatsakė. Jie taip ilgai brovėsi per mišką tylėdami, jog Haris pamanė, kad Firenzi išvis nenori su juo kalbėtis. Staiga juodžiausiame tankumyne kentauras sustojo.

- Hari Poteri, ar tu žinai, kam reikalingas vienaragių kraujas?

- Ne, - atsakė Haris, nustebintas keisto klausimo. - Per nuodų ir vaistų pamokas naudojame tik rago miltelius ir uodegos plaukus.

- Todėl, kad nužudyti vienragį - baisus nusikaltimas, - atsakė Firenzi. - Jam gali ryžtis tik tas, kuris neturi ko prarasti ir gali viską laimėti. Net jeigu tu esi per plauką nuo mirties, vienragio kraujas tau palaikys gyvybę, tačiau kokia baisia kaina! Kad išgelbėtum save, tu nužudei tyrą ir beginklį padarą, todėl nuo tos akimirkos, kai vienragio kraujas palietė tau lūpas, gyveni tik pusinį gyvenimą, prakeiktojo gyvenimą.

Haris spoksojo į Firenzio pakaušį, it sidabras švytintį mėnesienoje.

- Bet kas gi būtų šitoks patrakėlis? - garsiai pagalvojo jis. - Jei amžinai liksi prakeiktas, verčiau mirti, ar ne?

- Taip, - pritarė Firenzi, - nebent jei tau reikia išlikti gyvam tol, kol galėsi atsigerti ko kito... gėrimo, kuris tau gražins visą stiprybę ir galią... gėrimo, kuris padarys tave nemirtingą. Ponaiti Poteri, ar žinai, kas slepiama mokykloje?

- Išminties Akmuo! Na, aišku - Gyvybės Elikstras! Bet aš nesuprantu, kas...

- Nejau neateina į galvą nė vieno, kuris laukia daug metų, kol galės grįžti valdžion, kuris kabinasi į gyvenimą laukdamas savo valandos?

Staiga Hariui širdį tarsi geležinis kumštis suspaudė. Per medžių šlamesį lyg ir vėlei išgirdo, ką jam kalbėjo Hagridas tą naktį, kai juodu susitiko: „Vieni sako, kad jis mirė. Paistalai, mano galva. Vargu ar jis dar turėjo tiek žmogiškumo, kad būtų galėjęs numirti“.

- Nejaugi manai, - sušvagždėjo Haris, - kad tai buvo Vol...

- Hari! Hari, ar tu sveikas?

Į juos taku bėgo Hermiona, jai iš paskos pūškavo Hagridas.

- Viskas gerai, - tarė Haris, nelabai suvokdamas, ką sako. - Bet vienaragis negyvas, Hagridai, jis toliau, aikštelėje.

- Aš tave čia paliksiu, - sumurmėjo Firenzi, kai Hagridas nuskubėjo apžiūrėti vienaragio. - Dabar esi saugus.

Haris nučiuožė nuo jo nugaros.

- Sėkmės tau, Hari Poteri, - palinkėjo Firenzi. - Net kentaurai retkarčiais suklysta spėdami iš žvaigždžių. Tikiuosi, jog dabar taip ir yra.

Apsisukęs jis nurisnojo miško gilumon, palikęs drebantį Harį.

*

Laukdamas jų pargrįžtant, Ronis užmigo mokinių kambaryje. Kai Haris žadindamas jį šiurkščiai papurtė, ėmė kažką rėkalot apie kvidičo pražangas. Bet po akimirkos akis išpūtęs jau klausėsi Hario, jam ir Hermionai pasakojančio, kas nutiko Uždraustajame miške.

Haris negalėjo net atsisėsti. Mynė pirmyn atgal priešais židinį. Ir nesiliovė drebėti.

- Sneipas nori pavogti Akmenį Voldemortui... Voldemortas laukia miške... o mes visą laiką manėme, kad Sneipas tiesiog nori praturtėti...

- Nustok kartojęs tą vardą! - bailiai sukuždėjo Ronis, tarsi Voldemortas būtų galėjęs juos nugirsti.

Haris jo nesiklausė.

- Firenzi mane išgelbėjo, bet jis neturėjo teisės... Beinaš įsiuto... minėjo, kad nevalia kliudyti tam, ką nulėmė planetos... Matyt, jos rodo, jog Voldemortas grįžta... Beinaš įsitikinęs, kad Firenzi turėjo leisti Voldemortui mane nužudyti... Ir tai tikriausiai rodo žvaigždės.

- *Ar liausies kartojęs tą vardą?* - sušnypštė Ronis.

- Taigi man lieka laukti, kol Sneipas Akmenį pavogs, - toliau kalbėjo Haris, - ir Voldemortas ateis mano gyvybės... Ką gi, Beinaš galės džiaugtis.

Hermiona atrodė išsigandusi, bet rado, kaip paguosti draugą.

- Hari, visi sako, kad Dumbldoras - vienintelis, kurio Pats Žinai Kas bijojo. Esant Dumbldorui, Pats Žinai Kas nedrįs tavęs liesti. Be to, kas tau sakė, kad kentaurai neklysta? Man jų kalbos panašios į ateities spėjimą, o profesorė Makgonagal sako, kad tai - netiksliausia magijos sritis.

Kol išsišnekėjo, ir dangus prašvito. Nuėjo gulti nusikamavę, peršinčiomis gerklėmis. Tačiau nakties stebuklai tuo nesibaigė.

Atitraukęs antklodę, Haris rado savo neregimąjį apsiaustą, dailiai sulankstyta. Prie jo buvo prisegtas raštelis.

Dėl visa ko.

ŠEŠIOLIKTAS SKYRIUS

Už slaptųjų durų

Po daugelio metų Haris niekaip nebeprisiminė, kaip jis išlaikė tuos egzaminus, kai kiekvieną akimirką tik ir laukė, kad pro duris įsiverš Voldemortas. Tačiau slinko dienos ir buvo visiškai akivaizdu, jog Pūkelis tebėra gyvas ir tupi už slaptųjų durų.

Buvo nežmoniškai karšta, ypač didžiojoje klasėje, kur jie laikė egzaminą raštu. Jiems išdalijo naujas specialiai pagamintas plunksnas, užkeiktas nuo nusirašinėjimo.

Jie laikė ir praktinį egzaminą. Profesorius Flitvikas po vieną šaukėsi į klasę ir tikrino, ar moki ant stalo pašokdinti ananasą. Profesorė Makgonagal stebėjo, kaip pelę jie paverčia tabakine, - už jos gražumą buvo pridėdama taškų ir atimama, jei tabakinė likdavo su pelės ūsais. Visus baisiausiai trikdė Sneipas, stirksantis už nugaros, kol jie bandė prisiminti, kaip sutaisyti užmaršties gėralą.

Haris stengėsi iš paskutiniųjų, nors galvą varstė diegliai - nuo pat anos nakties miške. Neviliui rodėsi, kad Hariį kankina egzaminų karštinė, nes jis negalėdavo miegoti, bet iš tikrųjų Hariui miegą atėmė senasis košmaras, tik dabar jis buvo dar baisesnis, mat jame pasirodydavo apsigobusi figūra kraujais aptekusiu priekiu.

Gal todėl, kad jie nematė to, ką Haris matė miške, o gal kad neturėjo kaktoje degančio rando, Ronis su Hermiona, regis, per daug nesijaudino dėl Išminties Akmens likimo. Be abejo, Voldemorto jie bijojo, tačiau jis jiems nesisapnuodavo, be to, buvo taip užsiėmę mokslais, kad neturėjo laiko rūpintis, ką Sneipas ar kas nors kitas gali padaryti.

Paskutinis buvo magijos istorijos egzaminas. Valanda klausimų apie kvanktelėjusius senovės burtininkus, išradusius skraidančius katilus, ir jie laisvi, laisvi visą nuostabią savaitę, kol paaiškės egzaminų rezultatai. Kai profesorius Binso šmėkla liepė padėti plunksnakočius ir suvynioti pergamentus, Haris nesusilaikė - su visais ėmė šaukti iš džiaugsmo.

- Buvo daug lengviau, negu tikėjaisi, - tarė Hermiona, jiems atsidūrus saulėtame kieme, kur jau šurmuliavo moksleivių būrys. - Be reikalo mokiausi apie tūkstantis šeši šimtai trisdešimt septintų metų vilkolakių elgesio kodeksą arba Elfriko Nekantriojo maištą.

Po egzamino Hermiona mėgdavo nagrinėti jo klausimus, bet dabar Ronis pareiškė, kad jam jau bloga, ir jie, nupėdinę prie ežero, išsidrėbė po medžiu. Vizlių dvyniai su Li Džordanu kuteno didžiulį galvakoį, kuris murdėsi seklumėlėje.

- Pagaliau jokio kartojimo, - laimingas atsiduso Ronis, išsitiesdamas žolėje. - Hari, pralinksmėk, dar visa savaitė, kol sužinosime, kaip prastai išlaikėme, taigi per anksti nerimauti.

Haris pasitrynė kaktą.

- Norėčiau žinoti, ką tai reiškia! - piktai pratrūko. - Skauda ir skauda randą - anksčiau pasitaikydavo, bet ne šitaip dažnai.

- Nueik pas madam Pomfri, - patarė Hermiona.

- Aš nesergu, - atšovė Haris. - Manau, tai ženklas... įspėjimas apie artėjantį pavojų...

Taip kepingo, kad Ronis nebeįstengė jaudintis.

- Nusiramink, Hari, Hermiona teisi: kol Dumbldoras šalia, Akmuo saugus. Be to, mes taip ir neradom įrodymų, kad Sneipas sužinojo, kaip apeiti Pūkelį. Vieną kartą vos neprikišo kojos, greitu laiku nebenorės vėl rizikuoti. Ir veikia Nevilis bus priimtas į šalies kvidičo rinktinę, negu Hagridas apvils Dumbldorą.

Haris linktelėjo, bet neįstengė atsikratyti giliai kirbančio jausmo, kad kažką pamiršęs padaryti, kažką svarbaus. Kai bandė tai paaiškinti, Hermiona pasakė:

- Viskas dėl egzaminų. Vakar aš irgi pabudau išsigandusi: sapnavau, kad pakartojau tik pusę transfigūracijos užrašų.

Bet Haris žinojo, kad tas neramumas neturi nieko bendra su egzaminais. Jis matė, kaip dangaus mėlyne mokyklos linkui plasnoja pelėda su laišku snape. Jam laiškus siųsdavo tik Hagridas. Hagridas nė už ką neišduos Dumbldoro. Jis niekad niekam nepasakys, kaip prasmukti pro Pūkelį... niekad... bet...

Haris pašoko.

- Kur susiruošei? - mieguistai paklausė Ronis.

- Kai ką prisiminiau, - išbalęs atsakė Haris. - Tuoj pat einam visi pas Hagridą.

- Kodėl? - sunkiai keldamasi atsiduso Hermiona.

- Ar jums ne keista, - kalbėjo Haris, ropšdamasis šlaitu aukštyn, - kad Hagridas, labiau už viską pasaulyje trokštantis slibino, lyg tyčia susiduria su žmogumi, kišenėje turinčiu jo kiaušini? Jeigu slibinai uždrausti burtininkų įstatymo, ar daugelis nešiosis kišenėje slibinų kiaušinius? Ir kaip tam pasisekė susipažint su Hagridu, ką? Kodėl anksčiau nesusiprotėjau?

- Ką čia dar sumanei? - zyzė Ronis, bet Haris, skuosdamas per pievą pamiškėn, neatsakė.

Hagridas sėdėjo panamėje pasiraitojęs kelnes bei rankoves ir į dubenį gliaudė žirnius.

- Labas, - nusišypsojo. - Jau po egzaminų? Norit atsigerti?

- O taip, - pradžiugo Ronis, bet Haris juos pertraukė:

- Ne, mes labai skubame. Hagridai, noriu kai ko paklausti. Prisimeni tą vakarą, kai išlošei Norbertą? Kaip atrodė tas prašalaitis, su kuriuo tu kortavai?

- Kad nežinau, - nerūpestingai atsakė Hagridas. - Jis nenusivilko apsiausto.

Pamatęs, kad visi apstulbo, Hagridas kilstelėjo antakius.

- Kas čia tokio? „Kiaulės galvoj" - tai miestelio smuklė - prisirenka visokios publikos. Gal jis buvo slibinų prekybos agentas. Veido nemačiau, nes dengė gobtuvas.

Haris taip ir sutūpė šalia žirnių dubens.

- Ką su juo kalbėjai, Hagridai? Ar apie Hogvartną užsiminei?

- Gal ir išėjo iš kalbos, - susiraukė Hagridas, mėgindamas prisiminti. - Aha... jis paklausė, ką veikiu, atsakiau, kad dirbu čionai miško sargu... Dar jis paklausinėjo, kokius žvėris saugau... aš ir pasakiau... prisipažinau visą gyvenimą svajojęs apie slibiną... ir tada... gerai nebeprisimenu, nes jis mane vis vaišino... pala... aa, tada pasakė kišenėje turįs slibino kiaušinį ir kad mes galėtume iš jo sulošti, jeigu noriu... bet jis norėjo žinoti, ar aš mokėsiu prižiūrėti slibiniuką, neketino atiduoti kiaušinio į kokius atsilikusius namus... Tada jam ir paaiškinau, kad išauginus Pūkelį vienas juokas...

- O ar jis... ar jis domėjosi Pūkeliu? - paklausė Haris, vos valdydamas balsą.

- Na... o taip... ar dažnai sutiksi trigalvį šunį, net ir Hogvartse? Aš jam ir pasakiau, kad Pūkelis - tikras angelėlis, jei žinai, kaip jį nuraminti, tik pagriešk jam kokią muzikėlę ar padainuok, ir jis tuoj pat užmiega...

Staiga Hagridas pakraupo.

- Neturėjau jums šito išplurpti! - suriko. - Užmirškite, ką sakiau! Ei, kur dabar bėgat?

Haris, Ronis ir Hermiona nepratarė kits kitam nė žodžio, kol neatsidūrė didžiajame hole, kur, įėjus iš saulėto kiemo, pasirodė baisiai šalta ir niūru.

- Reikia eiti pas Dumbldorą, - nusprendė Haris. - Tam nepažįstamajam Hagridas išplepėjo, kaip praeiti pro Pūkelį, o po tuo apsiaustu slėpėsi arba Sneipas, arba Voldemortas... Iš nugirdyto Hagrido buvo visai lengva išgauti paslaptį. Tikiuosi, Dumbldoras mumis patikės. Firenziis galės patvirtinti, jei Beinas nesukliudys. Kur Dumbldoro kabinetas?

Jie apsidairė lyg tikėdamiesi išvysti ženklą, rodantį, kur eiti. Jiems niekas nebuvo sakęs, kur Dumbldoras gyvena, taip pat nežinojo nė vieno, kuris būtų buvęs pas jį siūstas.

- Reikia tiesiog... - prašneko Haris, bet staiga hole suskambo balsas:

- Ką čia jūsų trejetas veikia?

Tai buvo profesorė Makgonagal, nešanti rietuvę knygu.

- Norime patekti pas profesorių Dumbldorą, - Hario ir Ronio nuomone, gan drąsiai pasakė Hermiona.

- Pas profesorių Dumbldorą? - pakartojo Makgonagal, tarsi toks sumanymas būtų kuo nors įtartinas. - O ko?

Haris nurijo seilę. Ką daryti?

- Tai kaip ir paslaptis, - atsakė ir čia pat pasigailėjo, nes profesorė Makgonagal piktai išpūtė šnerves.

- Profesorius Dumbldoras prieš dešimt minučių iškeliavo, - šaltai paaiškino ji. - Skubaus pašto pelėda atnešė žinią iš Magijos ministerijos, ir jis tučtuoju išlėkė į Londoną.

- Išlėkė? Dabar? - nusiminė Haris.

- Profesorius Dumbldoras - didis magas, Poteri, jo kiekviena minutė brangi...

- Bet šitai nepaprastai svarbu.

- Nejaugi tai, ką turi pasakyti, Poteri, yra svarbiau už Magijos ministeriją?

- Paklauskite, profesore, - nusispjovė į atsargumą Haris, - mes dėl Išminties Akmens...

Ko jau ko, bet šito Makgonagal nesitikėjo. Knygos iš glėbio nuburbėjo žemėn, bet ji tarsi nematė.

- Iš kur apie jį žinote? - spjaute išspjovė.

- Profesore, aš manau... aš jau žinau... kad Snei... kad kai kas kėsinosi pavogti Akmenį. Turiu pasakyti profesoriui Dumbldorui.

Valandėlę ji žvelgė į Harį su įtarimu ir pasibaisėjimu.

- Profesorius Dumbldoras grįš rytoj, - pagaliau tarė. - Nežinau, kaip jūs suuodėt apie Akmenį, bet būkit ramūs, niekas negali jo pavogti, yra puikiai apsaugotas.

- Bet, profesore...

- Poteri, aš žinau, ką sakau, - nukirto ji. Pasilenkusi susirinko knygas. - Patariu drožti laukan ir džiaugtis saulute.

Bet jie nepaklausė.

- Šiąnakt, - pasakė Haris, kai profesorė Makgonagal nutolo. - Šiąnakt Sneipas įeis pro tas duris. Jis jau žino viską, ko jam reikia, o Dumbldoro nebėra. Jis pats ir pasiuntė tą laišką. Dedu galvą, kad Magijos ministerija apstulbs išvydusi Dumbldorą.

- Bet ką mes...

Hermiona aiktelėjo. Haris ir Ronis staigiai apsisuko. Už jų stovėjo Sneipas.

- Laba diena, - pasisveikino. Jie išplėtė akis.

- Tokią dieną nereikėtų būti pilyje, - tarė jis, keistai šyptelėdamas.

- Mes norėjom... - pradėjo Haris, neturėdamas supratimo, ką sakyti.

- Būkit atsargesni, - patarė Sneipas. - Kai šitaip trainiojatės, dar kas pamanyš, kad ką rezgate. O Grifų Gūžtai tikrai nebegalima prarasti daugiau taškų, ar ne?

Haris paraudo. Jie apsisuko eiti, bet Sneipas pašaukė juos atgal.

- Įspėju, Poteri, - dar pakliūsi naktį klydinėjantis, aš pats pasirūpinsiu, kad būtum pašalintas. Geros dienos.

Jis nudrožė į mokytojų kambario pusę.

Ant akmeninių laiptų Haris atsigrėžė į draugus.

- Gerai, štai ką padarysime, - greit sušnibždėjo. - Vienas iš mūsų turi nuleisti akių nuo Sneipo - palaukti prie mokytojų kambario ir, kai išeis, pasekti. Hermiona, reiks tau.

- Kodėl man?

- Aišku, kodėl, - pasakė Ronis. - Tu gali apsimesti, jog lauki profesoriaus Flitviko, va kaip. - Ir jis nutaisė Hermionos balselį: - O, profesoriau

Flitvikai, man taip neramu, ko gera, neteisingai parašiau keturioliktą klausimą...

- Oi, užsičiaupk, - purkštelėjo Hermiona, bet sutiko patykoti Sneipo.

- O mes verčiau pabudėkime prie ketvirto aukšto koridoriaus, - pasiūlė Haris Roniui. - Einam.

Bet šita plano dalis nepavyko. Vos jie pasiekė duris, skiriančias Pūkelį nuo visos mokyklos, vėl išdygo profesorė Makgonagal ir ši sykį neteko kantrybės.

- Turbūt manote, kad jus sunkiau įveikti negu visą krūvą užkeikimų! - ėmė šaukti. - Gana šitų kvailiojimų! Jei išgirsiu, kad dar čionai sukiojotės, pati atimsiu iš Grifų Gūžtos penkiasdešimt taškų! Taip, Vizli, iš savo pačios koledžo!

Haris su Roniu grįžo į mokinių kambarį. Haris tik spėjo pasakyti: „Bent jau Hermiona seka Sneipą“, kai Storulės portretas pasisuko ir įlindo Hermiona.

- Nepyk, Hari! - suaimanavo ji. - Sneipas išėjęs paklausė, ką veikiu, aš ir pasakiau, kad laukiu Flitviko, Sneipas grįžo jo pašaukti, o aš vos spėjau išnešti kulnus. Nežinau, kur nuėjo Sneipas.

- Ką gi, vadinasi, niekur nedingsi! - pasakė Haris. Draugai nustebo. Jis buvo išbalęs, akys blizgėjo.

- Eisiu šią naktį ir mėginsiu pirmas paimti Akmenį.

- Išprotėjai! - riktelėjo Ronis.

- Nekvailiok! - subarė Hermiona. - Po tokių Makgonagal ir Sneipo grasinimų? Tave išmes!

- NA, IR KAS? - ėmė šaukti ir Haris. - Neįsuprantat? Jei Sneipas pavogs Akmenį, sugrįš Voldemortas! Gal negirdėjote, kas darėsi, kai jis bandė paimti valdžią? Nebeliks jokio Hogvartso, nebus iš kur išmesti! Jis Hogvartsa sulygins su žeme arba pavers juodosios magijos mokykla! Ar nesuprantate, kad taškai nebesvarbu? Manot, jei Grifų Gūžta laimės mokyklos taure, jus ir jūsų šeimas jis paliks ramybėje? Jei įkliūsiu nespėjęs paimti Akmens, ką gi, turėsiu grįžti pas Durslius ir tenai laukti, kol manęs ateis Voldemortas. Tiek, kad žūsiu šiek tiek vėliau, negu bučiau žuvęs nieko nedarydamas, nes aš nieku gyvu nepereisiu į Tamsiąją Pusę!

Šiąnakt įžengsiu pro šias duris, ir jūs abu manęs nesulaikysite! Nepamirškite, kad Voldemortas nužudė mano tėvus.

- Teisingai, Hari, - tylutėliai pritarė Hermiona.

- Apsisiausiu neregimuoju apsiaustu, - tarė Haris. - Laimė, kad jį atgavau.

- Bet ar jis paslėps visus tris? - suabejojo Ronis.

- Visus... visus tris?

- Na, žinai, neįsivaikiu manai, kad mes leisime tave vieną?

- Aišku, ne, - guviai pareiškė Hermiona. - Kaip tu tikiesi be mūsų pasiekti Akmenį? Verčiau eisiu paskaitinėti savo knygų, gal rasiu ką naudinga...

- Bet jei įkliūsime, ir jūs būsite pašalinti.

- Dar pažiūrėsim, - atšovė Hermiona. - Flitvikas man kaip paslaptį pasakė, kad jo egzaminą išlaikiau šimtu dvylika procentų. Po šito tegul pabando išmesti.

*

Po vakarienės trijulė sėdėjo mokinių kambarielyje atsiskyrusi nuo visų. Niekas jiems netrukdė, nes „grifiukai“ neturėjo Hariui ko sakyti. Pirmą vakarą jis šito neėmė širdin. Hermiona sklaidė užrašus tikėdamasi rasti, kaip panaikinti kokį nors rūpimą užkeikimą. Haris ir Ronis beveik nesišnekėjo. Abudu mąstė, kaip ką daryti.

Pamažu kambarielyje ištuštėjo, visi skirstėsi miegoti.

- Pasiimk apsiaustą, - sumurmėjo Ronis, kai rąžydamasis ir žiovaudamas pagaliau išgogolino Li Džordanas. Haris nudūmė laiptais į savo tamsų miegamąjį. Jis išsitraukė apsiaustą ir netyčia pamatė

dūdele, Hagrido dovanotą per Kalėdas. Įsikišo ją kišenėn - panaudos Pūkeiui tramdyti, nes dainuoti neturėjo noro.

Jis parbėgo į mokinių kambarį.

- Apsiaustu geriau čia apsigaubkime ir patikrinkime, ar visus paslėpė. Jei Filčas pamatys kurio nors koją, be kūno makaluojančią pažeme...

- Ką čia darot? - paklausė balsas iš kertės. Iš už krėslo išlindo Nevilis, spausdamas prie krūtinės rupūžėną Trevorą, kuris, atrodo, vėl mėgino pabėgti.

- Nieko, Nevili, nieko, - pasakė Haris, skubiai slėpdamas už nugaros apsiaustą.

Nevilis spoksojo į jų prasikaltusius veidus.

- Ir vėl kažkur susiruošėte, - nutarė jis.

- Ne ne ne, - paneigė Hermiona. - Niekur mes nesusiruošėme. Ko neini gult, Nevili?

Haris pažvelgė į didįjį laikrodį prie durų. Nebegalima ilgiau gaišti, galbūt Sneipas jau šią minutę migdo Pūkelį.

- Nedrįskite niekur eiti, - nesiliovė Nevilis, - nes dar kartą iškliūsite. Grifų Gūžtai vėl pridarysite bėdos.

- Nieko nesupranti, - pasakė Haris, - tai labai svarbu. Bet Nevilis, matyt, pasiryžo laikytis iki galo.

- Aš jūsų neleisiu, - tarė užstodamas portreto skylę. - Aš... aš mušiuosi!

- Nevili, - pratrūko Ronis, - pasitrauk nuo skylės, nebūk kvailas...

- Nedrįšk manęs vadinti kvailu! - suriko Nevilis. - Manau, kad neturite teisės daugiau nusižengti taisyklėms! Jūs patys man liepėte niekam neužsileisti!

- Taip, bet ne mums! - nebeteko kantrybės Ronis. - Nevili, tu nesuvoki, ką darai!

Jis žengė artyn, ir Nevilis išmetė rupūžę. Trevoras nušliumpšėjo šalin ir dingo iš akių.

- Gerai, tik pabandyk man suduoti! - iškėlė kumščius Nevilis. - Aš pasirengęs!

Haris pasisuko į Hermiona.

- Daryk ką nors, - ėmė maldauti. Hermiona žengtelėjo į priekį.

- Nevili, - tarė ji, - man iš tikrųjų labai labai gaila. Ji pakėlė lazdele.

- *Petrificus totalus!* - sušuko ji, žvelgdama į Nevilį.

Nevilio rankos prisiplojo prie šonų. Kojos sulipo. Sustingęs kūnas su-sverdėjo ir tiesus kaip lenta plojosi ant grindų.

Hermiona pribėgusi jį apvertė. Nevilio žiauna buvo surakinta, jis negalėjo kalbėti. Judėjo tik akys, sklidinios siaubo.

- Ką jam padarei? - sušnibždėjo Haris.

- Tai visiško paralyžavimo burtai, - liūdnai atsakė Hermiona. - O Ne-vili, labai atsiprašau.

- Reikėjo, Nevili, neturim kada aiškinti, - tarė Haris.

- Vėliau suprasi, Nevili, - bandė raminti draugą Ronis, kai, peržengusi jį, trijulė užsitraukė neregimąjį apsiaustą.

Tačiau palikti Nevilį gulėti kaip rąstą neatrodė labai geras ženklas. Šitai susijaudinusiems kiekvienos statulos šešėlis atrodė panašus į Filčą, kiekvienas tolimas vėjo dvelktelėjimas priminė atlekiantį Akilandą. Pirmųjų laiptų viršuje jie išvydo trinantis Ponią Noris.

- Ei, nors kartą jai įspirkim, - sušnibždėjo Ronis Hariui ausin, bet Haris papurtė galvą. Jiems atsargiai ją apeinant, Ponia Noris palydėjo juos didžiulėmis it lemputės akimis, bet nieko nedarė.

Toliau jie nieko nesutiko. Tačiau prie ketvirto aukšto laiptų pažeme sklandė Akilandą ir traukiojo kilimą laikančius virbus, kad žmonės sukluptų.

- Kas čia? - staiga paklausė jiems prisiartinus ir primerkė klastingas juodas akutes. - Žinau, kad esate, nors nematau. Ar jūs vampyrai, ar šmėklos, ar nenaudėliai mokiniai?

Jis šovė aukštyn ir prisimerkęs pakibo palubėj.

- Turėčiau pašaukti Filčą, oi turėčiau, jei kas nematomas slankioja aplinkui.

Staiga Hariui šovė į galvą mintis.

- Akilanda, - kimiai sukuždėjo, - Kruvinasis Baronas turi priežastį būti nematomas.

Akilanda iš netikėtumo vos nenuдриbo žemėn, bet laiku susigriebęs ėmė skraidyt per kokį žingsnį nuo laiptų.

- Ak, atleiskit, jūsų kruvinoji šviesybe, - saldžiai prabilo jis. - Mano klaida, mano klaida... nepamačiau... aišku, negalėjau pamatyti, juk jūs nematomas... atleiskite, Barone, seniui Akilandai už jo nevykusį pokštą.

- Aš su reikalu, Akilanda, - suniurzgė Haris. - Kad šiąnakt man nesipainiotum.

- Gerai, pone, tučtuojau išnykstu, - tarė Akilanda, vėl pakildamas aukštyn. - Tikiuosi, Barone, kad jums pasiseks sutvarkyti savo reikalą, daugiau netrukdu.

Ir jis nušvilpė žemyn.

- Nuostabu, Hari! - kužtelėjo Ronis.

Po kelių akimirų jie atsidūrė priešais ketvirto aukšto koridoriaus duris - ir jos buvo atviros.

- Na, štai, - tyliai tarė Haris. - Sneipas jau praėjo pro Pūkelį. Matydami atviras duris, visi kažkaip aiškiau pajuto, kas jų laukia. Po

apsiaustu Haris kreipėsi į draugus:

- Jei norite grįžti, jūsų nekaltinsiu. Galit pasiimti apsiaustą, man jo nebereikės.

- Nebūk paikas, - atšovė Ronis.

- Mes eisime su tavim, - pasakė Hermiona. Haris pastūmė duris.

Durims gurgžtelėjus, jie išgirdo slopų urzgimą. Visų trijų šuns galvų nosys ėmė piktai uosti orą, nors Pūkelis jų ir nematė.

- Kas ten prie jo kojų? - paklausė Hermiona.

- Panašu į lyrą, - tarė Ronis. - Tikriausiai Sneipas paliko.

- Kai nutyla muzika, jis pabunda, - paaiškino Haris. - Na, štai...

Jis greit išsitraukė Hagrido dėdelę ir ėmė pūsti. Jokios melodijos neišgavo, bet nuo pirmo garso žvėries akys ėmė merktis. Haris bijojo kruste-

lėti. Palengva šuns urzgimas nutilo - jis sukniubo, paskui nuvirto ant šono ir giliai įmigo.

- Pūsk toliau, - įspėjo Ronis Hari, kai jie, išsinėrę iš apsiausto, nusėlino prie slaptųjų durų. Einant pro milžiniškas galvas, tvokstelėjo smarvė.

- Manau, kad atitrauksime dangtį, - pasakė Ronis, žvelgdamas už drybsančio šuns. - Nori pirma pabandyt, Hermiona?

- Ne, nenoriu.

- Gerai. - Sukandęs dantis, jis peržengė šuns kojas. Pasilenkęs patraukė geležinį žiedą, ir liuko dangtis pasikėlė.

- Ką matai? - susirūpino Hermiona.

- Nieko... juoduma... kopėčių nėra, reiks šokti žemyn. Tebepučiantis dūdelę Haris pamojo Roniui ir bakstelėjo pirštu į save.

- Tu nori pirmas? Tikrai? - dar paklausė Ronis. - Neaišku, ar giliai dugnas. Atiduok dūdelę Hermionai, tegul ją laiko užmigdytą.

Haris atidavė. Per tas kelias akimirkas tylos Pūkelis suurzgė ir sujudėjo, bet vos Hermiona papūtė, vėl giliausiai užmigo.

Haris žengė per šunį ir pažvelgė į gelmę. Dugno nesimatė.

Jis įleido kojas į skylę ir pakibo ant rankų. Pažvelgęs aukštyn Roniui tarė:

- Jei man kas atsitiktų, nešokit iš paskos. Eikite tiesiai į pelėdyną ir pasiūskite pas Dumbldorą Hedvigą, gerai?

- Gerai, - atsakė Ronis.

- Tikiuosi, greit pasimatysim...

Ir Haris paleido rankas. Pro ausis švilpė šaltas drėgnas oras, o jis krito ir krito, ir krito...

PLUMPT. Žnektelejo į kažką minkšta. Atsisėdęs apsigraibė, nes tamsoje nieko nematė. Atrodė, jog sėdi ant kažkokio augalo.

- Tvarka! - sušuko jis šviesos kvadratėliui, ne didesniai už pašto ženklą, kuris buvo liuko anga. - Minkštai nukritau, galite šokti!

Ronis nieko nelaukė. Šlumštelėjo šalia Hario.

- Kas čia? - buvo pirmi jo žodžiai.

- Nežinau, kažkoks augalas. Matyt, jis čia tam, kad neprisitrenktum. Hermiona, šok!

Tolima melodija nutilo. Šuo garsiai suskalijo, bet Hermiona jau buvo nušokusi Hariui iš kito šono.

- Mes baisiai giliai po mokykla, - nustatė ji.

- Laimei, kad čia auga tas daiktas, - pasakė Ronis.

- Laimei? - riktėlėjo Hermiona. - Pasižiūrėkit į save!

Pašokusi ji prisispaudė prie sienos. Ir ėmė vaduotis iš gyvatiškų čiuptuvų, kuriais tas augalas vos nušokusiai ėmė pančioti kulkšnis. Ronio ir Hario kojos jau buvo kietai surakintos, o jie nė nepastebėjo.

Hermionai vargais negalais pavyko išsilaisvinti, kol augalo virkščios neapvyniojo kojų. Dabar ji su siaubu žiūrėjo, kaip berniukai drasko nuo savęs augalą, bet kuo labiau jie muistėsi ir plėšėsi, tuo tvirčiau augalas juos varžė.

- Nejudėkit! - šūktelėjo Hermiona. - Žinau, kas tai. Velnio Raizgai!

- O, puiku, kad žinome pavadinimą, daug naudos, - atšovė Ronis atsilošdamas, bandydamas sulaikyti augalą, kad neužveržtų kaklo.

- Nutilk, noriu prisiminti, kaip jie sunaikinami! - sušuko Hermiona.

- Paskubėk, jau dūstu! - sušvokštė Haris, draskydamas virkščias ant krūtinės.

- Velnio Raizgai, Velnio Raizgai... Ką sakė profesorė Diegavirtė? Jie mėgsta drėgmę ir tamsą...

- Tai užkurk ugnį! - sugargė Haris.

- Taip... žinoma... bet nėra malkų! - vos neverkė Hermiona, grąžydama rankas.

- GAL IŠPROTĖJA!! - suriko Ronis. - TU RAGANA AR NE RAGANA?

- Oi, teisybė! - susizgribo Hermiona ir, išsitraukusi lazdelę, kažką sumurmėjo ir į augalą, kaip andai - į Sneipą, paleido melsvų kibirkščių pliūpsnį. Po valandėlės abu berniukai pajuto, jog raizgai atsileidžia leipdami nuo šilumos ir šviesos. Raitydamiesi ir trūkčiodami jie atsivyniojo, ir Haris su Roniu liko laisvi.

- Laimė, kad gerai išskalei herbologiją, Hermiona, - pasakė Haris, kai, braukdamas nuo kaktos prakaitą, atsistojo šalia jos prie sienos.

- Aha, - pritarė Ronis. - Ir laimė, kad Haris niekad nepameta galvos. Dievaži - „nėra malkų“!

- Čionai, - parodė Haris tunelį uoloje - vienintelį kelią iš duobės.

Be savo žingsnių, jie girdėjo tik tykų vandens zurzenimą tunelio sienomis. Kelias smego žemyn, ir Haris prisiminė Gringotsą. Nemaloniai nuėjo per širdį, kai pagalvojo apie slibinus, saugančius burtininkų banko saugyklas. Jeigu susidurtų su slibinu, suaugusiu slibinu... jau Norberto užteko...

- Ar girdi? - sušnibždėjo Ronis.

Haris įsiklausė. Aukštai virš galvų kažkas tyliai šiugždėjo ir skrebėjo.

- Manai, vaiduoklis?

- Nežinau... Man rodos, tai sparnai.

- Priekyje šviesu... matau kažką judant.

Pasiekę tunelio galą, jie išvydo skaisčiai apšviestą salę aukštais skliautais. Salėje buvo net tiršta margų paukštelių, plakdami sparneliais jie siuvo po visą erdvę. Priešingoje sienoje buvo sunkios medinės durys.

- Kaip manai, ar jie mus užpuls, jeigu eisim prie tų durų?

- Galbūt, - pasakė Haris. - Neatrodo labai pikti, bet jei siūbtelėtų visi kartu... Na, niekur nedingsi... bėgu.

Giliai įkvėpęs, jis užsidengė veidą delnais ir pasileido per salę. Jau laukė, kad jį ims kapoti aštrūs snapeliai ir draskyti nagai, bet nieko neatsitiko. Duris pribėgo nepalistas. Patraukė rankeną, bet durys buvo užrakintos.

Atskuodė ir anie. Visai stumdė duris, tąsė rankeną, bet durys nepasidavė net Hermionai ištarus Alohomoros burtažodį.

- Kas dabar? - nukabino nosį Ronis.

- Tie paukščiai... negali būti tik dėl gražumo, - mąstė Hermiona.

Jie žiūrėjo, kaip paukšteliai nardo palubėje, kaip spindi jų plunksnos... Spindi?

- Tai ne paukščiai, - staiga suvokė Haris, - o raktai! Sparnuoti raktai. Tik įsižiūrėkite. Vadinasi... - Jis ėmė žvalgytis po salę, o kiti prisimerkę tyrinėjo raktų pulką. - Taip... Štai šluotos! Reikia pasigauti durų raktą!

- Bet raktų šimtai! Ronis patikrino užraktą.

- Reikia ieškoti didelio ir senoviško... galbūt sidabrinio, kaip ir rankena.

Apžergę po šluotą, jie pasikėlė į raktų tirštybę. Stvarstė ir gaudė, bet užburtieji raktai taip vikriai ištrūkdavo, kad nieko negalėjai padaryti.

Tačiau Haris ne veltui buvo jauniausias šimtmečio gaudytojas. Jis mokėjo įžiūrėti, ko nieks neįžiūrėdavo. Valandžiukę pasisukiojęs spalvingų plunksnų sukuryje, pastebėjo didelį sidabro raktą sulenktu sparneliu, lyg jį jau kas būtų sugavęs ir bandęs įgrūsti į rakto skylutę.

- Radau! - sušuko jis. - Antai tas... va... ne, tenai... skaisčiai mėlynais sparneliais... vienam šone visos plunksnos sušiauštos.

Ronis puolė ten, kur parodė Haris, bet atsitrenkęs į lubas vos nenusivertė nuo šluotos.

- Turime jį apsupti! - šūktelėjo Haris, nenuleisdamas akių nuo rakto sužalotu sparneliu. - Roni, tu puoli iš viršaus, Hermiona sulaiko iš apačios, o aš pabandysiu sugauti. Viens, du, JAU!

Ronis n r , Hermiona šovė vir sun, bet raktas išsisuko ir jį nusivijo Haris; raktas puolė sienos linkui, Haris pasilenkė ir viena ranka spėjo prispausti jį prie akmens. Pauk stelis nemaloniai trak stel jo.

Po salės skliautais nuaidėjo pergalingi Ronio ir Hermionos  auksmai.

Jie mikliai nusileido, ir Haris nubėgo prie durų. Raktas delne spurd jo. Jis įkišo jį ir pasuko - puikiausiai tinka. Vos spragtelėjo užraktas, raktas nuskrido dar labiau pasišiaušęs po antro sugavimo.

- Pasireng ? - paklausė Haris, suimdamas rankeną. Jie linktelėjo. Jis atidarė duris.

Viduje buvo aklina tamsa, jie ničnieko neįžiūrėjo. Bet kai tik įžengė vidun, plykstelėjo šviesa, atidengdama nepaprastą vaizdą.

Visą patalpą u z m  didžiul  šachmatų lenta. Jie stovėjo priešais juodas figūras, auk stesnes už juos ir berods iškaltas iš akmens. Kitoj pusėj buvo i sirikiavusios baltos figūros. Haris, Ronis ir Hermiona sudrebėjo -baltieji neturėjo veidų.

- Ką gi dabar daryti? - sušnibždėjo Haris.

- Neįau neaišku? - tarė Ronis. - Turim žaisdami prasiskinti kelią per kambarį.

Už baltųjų buvo matyti kitos durys.

- Kaip? - neramiai paklausė Hermiona.

- Manau, jog reiks tapti  achmatininkais, - atsakė Ronis.

Priėjęs prie juodo žirgo, palietė jį. Akmuo atgijo.  irgas  m  kasti kanopa žemę, raitelis grįžtelėjo galvą su  almu ir pažvelgė žemyn į Ronį.

- Ar mums... reikia eiti su jumis?

Juodasis raitelis linktelėjo. Ronis pasisuko į draugus.

- Reikia pagalvoti... - tarė. - Matyt, turime u zinti trijų juodųjų figūrų vietas...

Haris su Hermiona tyliai stebėjo, kaip Ronis mąsto. Pagaliau jis pasak :

- Na, neįsi zeiskite, bet nė vienas nemokat žaisti šachmatais...

- Mes ir neįsi zeid iam, - skubiai patikino Haris. - Tik sakyk, ką daryti.

- Ką gi, Hari, stok vietoj to rikio, Hermiona, u zink ano bokšto vietą. -O tu?

- Aš būsiu žirgas.

Figūros, matyt, klausėsi, nes sulig tais žodžiais žirgas, rakis ir bokštas atsuko baltiesiems nugaras ir nulipo nuo lentos palikdami tris laisvus langelius, kuriuos ir užėmė Haris, Ronis ir Hermiona.

- Baltieji visad pradeda, - paaiškino Ronis, žvelgdamas per lentą. - Taip... žiūrėkite...

Baltųjų pėstininkas žengė per du langelius.

Ronis ėmė varinėti juoduosius. Jie tylėdami ėjo ten, kur buvo siunčiami. Hariui drebėjo keliai. Kas, jeigu jie pralaimės?

- Hari, eik įstrižai dešinėn per keturis langelius.

Pasidarė baisu, kai buvo nukirstas antras jų žirgas. Baltųjų karalienė nubloškė raitelį ant grindų ir nutempė nuo lentos. Jis liko gulėti kniūbsčias.

- Taip reikėjo, - sukirstas pasakė Ronis. - Užtat galėsime paimti aną riki. Hermiona, eik.

Baltieji buvo negailestingi. Netrukus pasieny gulėjo visa eilė juodų figūrų. Du kartus Ronis vos nepražiopsojo Hariui ir Hermionai gresiančio pavojaus. Pats blaškėsi po lentą ir nukirto beveik tiek baltųjų, kiek jie prarado savo juodųjų.

- Jau beveik priartėjom, - staiga sumurmėjo jis. - Duokit pagalvoti... duokit pagalvoti...

Į jį atsisuko beveidė baltųjų karalienė.

- Taip... - tyliai tarė Ronis. - Vienintelė išeitis... Aš turiu būti nukirstas.

- NE! - riktelėjo Haris su Hermiona.

- Tai šachmatai! - atšovė Ronis. - Kartais reikia ir paaukoti! Žengsiu per vieną langelį, ir ji mane paims. Ir tada, Hari, bus matas!

-Bet...

- Gal nebenori sukliudyti Sneipui?

- Roni...

- Klausyk, jei nepaskubėsi, jis paims Akmenį! Tikra tiesa.

- Pasiruošęs? - dar paklausė Ronis, išblyškęs, bet ryžtingas. - Jau einu... laimėję nesnauskite.

Jis žengė, ir baltoji karalienė puolė. Vožė Roniui galvon akmenine ranka, ir jis susmuko. Hermiona suspiegė, bet liko stovėti savo langelyje. Baltoji karalienė nuvilko Ronį šonan. Jis atrodė švariai nokautuotas.

Priblokštas Haris paėjo tris langelius į kairę.

Baltasis karalius nusiėmė karūną ir sviedė Hariui po kojų. Jie laimėjo. Šachmatų figūros nusilenkė ir išėjo palikdamos duris nebesaugomas. Dar

kartą graudžiai žvilgtelėję į Ronį, Haris su Hermiona puolė pro tas duris ir pasileido koridoriumi. - O jeigu jis...

- Atsigaus, nebijok, - drąsindamasis pasakė Haris. - Kaip manai, kas bus toliau?

- Įveikėme Diegavirtės Velnio Raizgus... Flitvikas tikriausiai buvo užkerėjęs raktus... Makgonagal užbūrė šachmatų figūras, kad judėtų kaip gyvos... lieka Kvirlio užkeikimas - ir Sneipo...

Dar vienos durys.

- Ką darom? - sukuždėjo Haris. - Eik.

Haris pastūmė duris.

Į juos trenkė tokio šlykštumo smarvė, kad abudu užsitraukė ant nosies apsiaustus. Ašarojančiom akim jie išvydo priešais save drybsant pasliką trolį kruvina marmūze - dar didesnį negu tas, kurį jie sutvarkė.

- Gerai, kad su šituo nereikėjo kautis, - pasakė Haris, kai abu atsargiai perlipo drūtą koją. - Maunam, nėra kuo kvėpuoti.

Jis atidarė kitas duris. Abu nedrįso pakelti akių - bet nieko baisaus nepamatė, kambaryje buvo tik stalas ir ant jo stovėjo išrikiuoti septyni nevienodo dydžio buteliai.

- Sneipo, - nutarė Haris. - Ką dabar veikti?

Vos jie peržengė slenksį, už nugaros plykstelėjo ugnis. Ne paprasta, o violetinė. Tą pačią akimirką priešais esančios durys suliepsnojo juoda ugnimi. Jie spąstuose.

- Žiūrėk! - Hermiona stvėrė šalia butelių gulintį pergamento ritinėlį. Jai per petį Haris perskaitė:

Tau priešaky pavojus, saugu grįžt atgalios, Du iš mūsų padėsime, jei mus kas rast valios. Vienas iš šito pulko leidžia eiti pirmyn,

Kitas jo paragavusi išneša užpakalin. Du iš šito septyneto dilgėlių vyno pilni, Trys - tai tikri žudikai, tykantys su mirtimi. Rinkis, jeigu nenori rasti čionai kapų, Galim šiek tiek padėti, kad būtų ne taip sunku. Pirma: nuodas klastingas, bet pasislėpt negalės, Jis prisišliejęs prie vyno, stovi jam iš kairės. Antra: abudu iš galo skirtingi visiškai, Bet jei nori išeiti, juodu tau ne draugai. Trečia: kaip pastebėjai, didumas vis kitoks, Nei milžinas, nei mažius tau mirtimi nesmogs. Ketvirta: antras iš kairės ir antras dešinėj - Vienodas gėralas visai, nors skirias buteliai.

Hermiona giliai atsiduso, ir Haris nustebo pamatęs, kad ji šypsosi, - jam šypsotis tikrai nesinorėjo.

- Nuostabu, - pasakė Hermiona. - Tai ne magija, o logika. Galvosūkis. Daugelis didžiausių magų neturi nė lašelio logikos, jie čia amžinai įstrigtų.

- Na, o mes nejstrigsime?

- Aišku, ne, - atkirto Hermiona. - Viskas, ko mums reikia, surašyta šiame lape. Septyni buteliai: trys nuodu, du vyno, vienas saugiai perneš per juodąją ugnį, kitas - išneš per violetinę.

- Bet kaip žinoti, iš kurio gerti?

- Palūkėkit.

Hermiona keliskart perskaitė lapą. Paskui kelis kartus praėjo pro butelių eilę kažką murmedama ir baksnodama juos pirštais. Pagaliau suplojo delnais.

- Supratau. Mažiausias butelis nuneš per juodąją ugnį - pas Akmenį. Haris pasižiūrėjo į buteliuką.

- Jame gėralo tik vienam, - pasakė. - Kažin ar bus vienas gurkšnelis. Jie susižvalgė.

- O kuris parneš atgal per violetines liepsnas? Hermiona parodė pilvotą butelį dešinėje iš krašto.

- Tu gerk, - liepė Haris Hermionai. - Ne, paklausk... grįžk ir pasiimk Ronį... Tada griebkit šluotas iš skraidančių raktų kambario, ant jų iškilsite viršun pro liuko angą ir pralėksite pro Pūkelį. Bėkite tiesiai į pelėdyną, pasiūskite Dumbldorui Hedvigą, mums jo reikia. Aš gal kiek ir užlaikysiu Sneipą, bet iš tikrųjų jis už mane stipresnis.

- Bet, Hari... kas, jeigu su juo yra Pats Žinai Kas?

- Na... vienąkart man pasisekė, ar ne? - parodė Haris į savo randą. -Galbūt ir vėl laimė nusišypsos.

Hermionai sudrebėjo lūpos, ir ji staiga puolė Hariui ant kaklo.

- Hermiona!

- Hari... juk žinai, kad esi didis burtininkas.

- Ne toks kaip tu, - baisiausiai sumišęs burbtelėjo Haris, kai jinai jį paleido iš glėbio.

- Aš?! - šūktelėjo Hermiona. - Esu tiktai knygų žiurkė! Ir gudri! Yra svarbesnių dalykų... draugystė ir drąsa, ir... ak, Hari... saugokis!

- Tu gerk pirma, - pasakė Haris. - O tikrai žinai, kas kuriame butely?

- Garantuotai. - Ji patraukė ilgą gurkšnį iš pilvotojo butelio ir nusipurtė.

- Juk ne nuodas? - susirūpino Haris.

- Ne... bet kaip ledas.

- Eik. Greičiau, kol neišsigaravo.

- Sėkmės... laikykis... - EIK!

Hermiona apsigrėžė ir žengė tiesiai į violetinę ugnį. Haris giliai atsiduso ir paėmė mažytėlį buteliuką. Jis atsisuko į juodąsias liepsnas.

- Štai ir aš ateinu, - pasakė ir vienu gurkšniu ištuštino buteliuką.

Iš tiesų Haris pasijuto taip, lyg kūnas būtų prisipildęs ledo. Pastatęs butelaitį, nuėjo prie durų ir, sukaukęs drąsą, nėrė ugnin. Matė, kaip juodi liepsnos liežuviai laižo jį, bet nieko nejautė... akimirka išvis nieko daugiau neįžiūrėjo, tik tamsią ugnį... ir štai atsidūrė anoj pusėj, paskutiniame kambaryje.

Jame jau kažkas buvo - bet ne Sneipas. Ir net ne Voldemortas.

SEPTYNIOLIKTAS SKYRIUS

Dviveidis žmogus

Tai buvo Kvirlis.

- Jūs! - aiktelėjo Haris.

Kvirlis nusišypsojo. Veidas nė kiek nebetrūkčiojo.

- Aš, - kuo ramiausiai tarstelėjo. - Vis spėliojau, ar susitiksimė čia, Poteri.

- Bet aš maniau... kad Sneipas...

- Ar Severas? - nusijuokė Kvirlis - ne bailiai sukrizeno, bet šaltai ir šaižiai nusikvatojo. - Taip, Severas labai tinka piktadario vaidmeniui, gal ne? Labai patogu, kai jis šmaižioja aplinkui tarsi nukaršęs šikšnosparnis. Šalia jo kas galėtų įtarti vvvargšelį mmmiknių, professorių Kvirlį?

Haris nieko nebesusigaudė. Nejaugi tiesa? Negali būti.

- Bet Sneipas mane bandė nužudyti!

- O ne, ne. Tai aš bandžiau. Per tas kvidičo rungtynes tavo draugužė Įkyrėlė, paleisdama ugnį į profesorių Sneipą, netyčia mane pargriovė. Tada netekau akių ryšio su tavimi. Dar akimirka, ir būčiau nupurtęs tave nuo šluotos. Gal ir anksčiau būtų pavykę, bet tasai Sneipas murmėjo atkeikimus, gindamas tave.

- Sneipas mane *gynė*?

- Žinoma, - šaltai atsakė Kvirlis. - Kaip manai, kodėl jis veržėsi teisėjauti per kitas rungtynes? Norėjo užsitikrinti, kad vėl nekenksiu. Tikrai juokinga... be reikalo vargo. Aš ir taip galėjau bet ką padaryti, net ir Dumbldorui matant. Visi mokytojai buvo įsitikinę, jog Sneipas stengiasi, kad Grifų Gūžta pralaimėtų. Iš tiesų sugebėjo užsitraukti visų nemalonę... ir kiek laiko sugaišo, kai pagalvoji, kad šiandakt aš tave vis tiek nužudysiu.

Kvirlis spragtelėjo pirštais. Iš oro iššoko virvės ir kietai apsviję apie Harį.

- Per daug esi smalsus, Poteri, kad galėtum gyventi. Šmirinėji po mokyklą per Heloviną, gal ir mane matei, kaiėjau pažiūrėti, kas saugo Išminties Akmenį.

- Tai jūs įleidote trolį?

- Aišku. Turiu ypatingų sugebėjimų susitvarkyti su troliais. Tikriausiai matei, ką padariau troliui anam kambaryje? Deja, kol visi davėsi po pilį jo ieškodami, Sneipas, mane jau įtaręs, nudrožė tiesiai į ketvirtą aukštą norėdamas sukliudyti... ir ne tik trolis jūsų nenugalabijo, bet ir tas trigalvis šunpalaukis nenukando Sneipui kojos. Dabar patylėk, Poteri. Man reikia patikrinti šį įdomų veidrodį.

Tik dabar Haris pamatė, kas stovi priešais jį. Kitrošmų veidrodis.

- Šis veidrodis - tai raktas nuo Išminties Akmens paslapties, - murmėjo Kvirlis, šlepsėdamas aplinkui. - Kad Dumbldoras šitaip sugalvotų... tačiau jis Londone... kol grįš, būsiu jau toli...

Haris suprato tik viena: reikia Kvirliui kuo ilgiau užkalbinėti dantis, kad negalėtų imtis veidrodžio.

- Aš jus mačiau miške su Sneipu, - išpyškino.

- Aha, - ringiai mestelėjo Kvirlis, eidamas už veidrodžio. - Tada jis jau buvo mane išaiškinęs ir bandė sužinoti, kiek aš pasistūmėjęs. Visą laiką mane įtarė. Mėgino gąsdinti - tarsi man yra ko bijoti, kai mano pusėj pats viešpats Voldemortas...

Kvirlis išlindo iš už veidrodžio ir alkanu žvilgsniu įsispitrėjo į stiklą.

- Aš matau Akmenį... Dovanosiu jį savo valdovui... bet kurgi jis prapuolė?

Haris muistėsi, bet virvės neatsileido. Būtinai turi sutrukdyti Kvirliui imtis veidrodžio.

- Bet visad atrodė, kad Sneipas manęs taip nekenčia.

- O, jis ir nekenčia, - nerūpestingai tarė Kvirlis. - Ne bet kaip. Su tavo tėvu kartu mokėsi Hogvartse, ar nežinojai? Abu vienas kito nemėgo. Tačiau jis niekada netroško tau *mirties*.

- Bet prieš kelias dienas girdėjau jus verkiant... maniau, kad Sneipas grasina...

Pirmą kartą Kvirlio veidą iškreipė baimė.

- Kai kada, - tarė jis, - sunkiai suvokiu savo valdovo nurodymus... jis yra didis burtininkas, o aš - tik silpnas pa...

- Nejaugi tada jis buvo klasėj su jumis? - nustėro Haris.

- Jis visur su manimi, - ramiai atsakė Kvirlis. - Sutikau jį keliaudamas aplink pasaulį. Buvau tada jaunas ir paikas, pilnas juokingų gėrio ir blogio idėjų. Viešpats Voldemortas man parodė, kaip klydau. Nėra nei gėrio, nei blogio, yra tik valdžia, o tie, kurie per silpni jos siekti... Nuo tada ištikimai jam tarnauju, nors esu ne sykį apvylęs. Todėl jis turi būti man labai griežtas. - Ūmiai Kvirlis sudrebėjo. - Jis nelengvai atleidžia klaidas. Kai nepavyko išvogti Akmens iš Gringotso, buvo baisiai nepatenkintas. Nubaudė... nusprendė atidžiau mane stebėti...

Kvirlio balsas slopo. Haris prisiminė savo kelionę į Skersinį skersgatvį. Kaip galėjo būti toks žioplus? Tą dieną juk matė Kvirli, spaudė jam ranką „Kiaurame katile“.

Kvirlis tyliai nusikeikė.

- Nesuprantu... ar Akmuo veidrodžio viduje? Gal man jį sudaužyti? Hario galvoje sukosi mintys.

Šiuo metu, galvojo jis, labiau už viską pasaulyje trokštu rasti Akmenį pirma Kvirlio. Taigi žiūrėdamas į veidrodį turėčiau pamatyti, kaip jį atrandu, - vadinasi, ir vietą, kur jis paslėptas! Bet kaip pažiūrėti, kad Kvirlis neatspėtų mano plano?

Jis pabandė pasislinkti į kairę, kad Kvirlio nepastebėtas atsidurtų priešais veidrodį, bet kulkšnys buvo per smarkiai suveržtos: jis suklupo ir parvirto. Kvirlis nė neatsisuko. Tebesišnekėjo pats su savimi.

- Ką šitas veidrodis daro? Kaip jis veikia? Padėk, valdove!

Ir, Hario siaubui, atsiliepė balsas, tačiau jis ėjo, regis, iš paties Kvirlio.

- Panaudok berniūkštį... Panaudok berniūkštį... Kvirlis atsigrėžė į Harį.

- Taip... Poteri, eikš čia.

Jis suplojo delnais, ir Harį surišusios virvės nukrito. Haris lėtai atsistojo.

- Eikš čia, - pakartojo Kvirlis. - Pažiūrėk į veidrodį ir pasakyk, ką matai.

Haris priėjo.

„Reikia sumeluoti, - karštligiškai mąstė. - Reikia pažiūrėti ir pameluoti, štai kaip“.

Kvirlis atsistojo jam už nugaros. Haris užuodė keistą kvapą, sklindantį berods iš Kvirlio turbano. Užsimerkęs žengė prie pat veidrodžio ir tada vėl atsimerkė.

Pirmiausia išvydo save patį - išbalusį ir išsigandusį. Tačiau netrukus atspindys nusišypsojo. Įkišęs ranką kišenėn, iš ten ištraukė kraujo raudonumo akmenuką. Atspindys mirktelėjo ir vėl įsidėjo akmenuką kišenėn. Tą akimirką Haris pajuto, kaip kažkas sunkus įkrito jo paties kišenėn. Kažkaip - neįtikėtina - *Akmuo atsidūrė pas jį.*

- Na? - nekantriai paklausė Kvirlis. - Ką ten matai? Haris sukaupė visą narsą.

- Matau, kaip spaudžiu ranką Dumbldorui, - sukūrė. - Aš... aš laimėjau Grifų Gūžtai mokyklos taure.

Kvirlis vėl nusikeikė.

- Pasitrauk, - liepė. Eidamas šalin Haris pajuto į koją dunkstelint Išminties Akmenį. Gal mėgint pabėgti?

Bet už kelių žingsnių prabilo plonas balsas, nors Kvirlis nejudino lūpų.

- Jis meluoja... meluoja...

- Poteri, atgal! - suriko Kvirlis. - Sakyk tiesą! Ką iš tiesų matei? Plonasis balsas vėl prašneko:

- Duok, aš su juo pakalbėsiu... akis į akį...

- Valdove, esi per silpnas!

- Man dar užteks jėgų... šitam...

Haris pajuto, kaip jį tarsi Velnio Raizgai surakina. Negalėjo nė krustelėti. Pakraupęs žiūrėjo, kaip Kvirlis nusivynioja turbaną. Kas čia darosi? Turbano juosta susirangė ant grindų. Be turbano Kvirlio galva atrodė juokingai maža. Tada jis iš lėto apsisuko.

Haris būtų surikęs, bet negalėjo išleisti nė garso. Ten, kur turėjo būti Kvirlio pakaušis, viepėsi veidas - tokio baisaus veido Hariui dar neteko regėti. Jis buvo baltas kaip kreida, raudonom degančiom akim ir plyšeliais vietoj šnervių kaip gyvatės.

- Hari Poteri... - sušnibždėjo veidas.

Haris norėjo žengti atgal, bet kojos neklausė.

- Matai, kas iš manęs liko? - kalbėjo veidas. - Šešėlis ir dūmas... Įgaunu pavidalą tik lindėdamas svetimam kūne... laimė, visada atsiranda tokių, kurie mielai mane išleidžia į širdį ir protą... kelias savaites mane palaikė vienaragio kraujas... miške matei, kaip ištikimasis Kvirlis jį gėrė dėl manęs... turėdamas Gyvybės Eliksyro, galėsiu susikurti nuosavą kūną... O dabar - kodėl neatiduodi man Akmens, juk turi jį kišenėj?

Taigi jis žino. Haris staiga atgavo kojas. Susverdėjo.

- Nebūk kvailas, - sugergždė balsas. - Verčiau gelbėk savo gyvybę ir dėkis prie manęs... antraip bus kaip tavo tėvams... Jie mirė maldaudami pasigailėti...

- MELAS! - staiga sušuko Haris.

Kvirlis žengė ataturpamas, kad Voldemortas galėtų Hari matyti. Baisusis veidas išsišiepė.

- Kaip miela... - sušnypštė jis. - Visada vertinu drąsą. Taip, vaike, tavo tėvai buvo drąsūs... Tėvą nužudžiau pirmą, jis pašėlusiai priešinosi... motina galėjo ir nemirti, bet ji tave gynė... Na, duokš Akmenį, kad jos auka nebūtų beprasmė.

- NIEKADOS!

Haris šoko prie liepsnojančių durų, bet Voldemortas sužviogė: - GRIEBK JĮ!

Kvirlio ranka sugniaužė Hariui riešą. Ir aštrus kaip adata skausmas pervėrė randą; galva, rodė, skils pusiau; jis rėkė, iš visų jėgų stengdamasis ištraukti ranką, ir labai nustebo, kad Kvirlis ją paleido. Galvos skausmas sumažėjo - skubiai apsidairęs pamatė, jog Kvirlis susirietęs spokso į pirštus: juos beregint išvertė raudonos pūslės.

- GRIEBK JĮ! GRIEBK! - kliegė Voldemortas, ir Kvirilis puolė, pargriovė Hariį, užgulė, abiem rankom sugriebė kaklą... Randą taip diegė, jog akyse pasidarė tamsu, tačiau spėjo pamatyti, kaip Kvirilis užkaukė iš skausmo.

- Valdove, aš negaliu jo išlaikyti... rankos... mano rankos!

Kvirilis, nors keliais laikė Hariį primygeš, kaklą paleido ir paklaikęs įsispoksojo į delnus - Haris matė, kad jie apdegę, raudona gyva mėsa.

- Tada užmušk, idiote, ir baigta! - sukriokė Voldemortas.

Kvirilis iškėlė ranką norėdamas ištarti mirtiną užkeikimą, bet Haris negalvodamas griebė Kviriliui už veido...

-AAAAA!

Kvirilis nusirito šalin pūslėmis nusėtu veidu, ir Haris suprato: Kvirilis jį liesdamas nusidegina. Vienintelė išeitis - laikyti Kvirilį, kad jam skaudėtų, kad negalėtų jo užkeikti. Haris pašoko, stvėrė Kviriliui už rankos ir iš visų jėgų suspaudė. Kvirilis rėkdamas bandė Hariį nusipurtyti. Skausmas Hario galvoje vis augo, jam jau temo akyse, tačiau girdėjo baisų Kvirilio riksmą ir Voldemorto bliovimą: UŽMUŠK JĮ! UŽMUŠK! - ir daugiau balsų, galbūt jo paties galvoje, šaukiančių: „Hari! Hari!“

Pajuto, kaip Kvirilis ištraukė ranką, suprato, kad viskas baigta, ir ėmė smegti į juodą tamsą... gilyn... gilyn...

*

Viršum jo kažkas sublizgo. Aukso Šmaukštas? Norėjo jį sugauti, bet nepakėlė rankų.

Jis sumirksėjo. Joks ne Šmaukštas. Akiniai. Kaip keista.

Vėl sumirksėjo. Prieš akis suribuliavo šypsantis Albo Dumbldoro veidas.

- Sveikas gyvas, Hari, - tarė Dumbldoras.

Haris išpūtė akis. Staiga prisiminė.

- Pone! Akmuo! Ten buvo Kvirilis! Jis pavogė Akmenį! Pone, greičiau...

- Nusiramink, berniuk, tu jau truputį atsilikai nuo įvykių, - pasakė Dumbldoras. - Kvirilis tikrai neturi Akmens.

- Kas tuomet turi? Pone, aš...

- Hari, bent kiek raminkis, nes madam Pomfri mane išgrūs.

Haris nurijo seilę ir apsižvalgė. Suvokė esąs ligoninėje. Gulėjo baltam patale, o šalimais ant stalo kūpsojo gal pusė saldainių parduotuvės.

- Lauktuvės nuo draugų ir gerbėjų, - išsišiepęs kaip mėnulis paaiškino Dumbldoras. - Tai, kas požemyje įvyko tarp tavęs ir profesoriaus Kvirlio, yra didžiausia paslaptis, todėl, be abejo, visa mokykla žino. Manau, kad tavo bičiuliai, ponaičiai Fredis ir Džordžas Vizliai, bandė tau atsiųsti klozetą. Tikriausiai manė tave prajuokinti, bet madam Pomfri pamanė, kad dovana per daug nehigieniška, ir ją konfiskavo.

- Ar seniai čia guliu?

- Trys dienos. Ponaitis Ronaldas Vizlis ir panelė Įkyrėlė labai apsidžiaugs, kad atsigavai, jie be galo jaudinosi.

- Bet, pone, Akmuo...

- Matau, tavęs neperkalbėsi. Gerai, apie Akmenį. Profesoriumi Kvirliui nepavyko jo iš tavęs atimti. Aš laiku paspėjau ir sutrukdžiau jam, nors ir tau pačiam, turiu pasakyti, neblogai sekėsi.

- Jūs atskridote? Gavote Hermionos pelėdą?

- Veikiausiai su ja apsilenkiau ore. Vos pasiekiau Londoną, man pasidarė aišku, jog turiu būti Hogvartse, o ne kur kitur. Parskridau pačiu laiku - atplėšiau Kvirliū nuo tavęs...

- Ten buvote jūs...

- Bijoju pavėluoti.

- Beveik ir pavėlavot, aš nebebūčiau ilgai išlaikęs Kvirlio...

- Ne dėl Akmens, berniuk, o dėl tavęs... tos pastangos tavęs vos nepribaigė. Iš karto net išsigandau, kad gal jau negyvas. Na, o Akmuo sunaikintas.

- Sunaikintas? - nieko nesuprato Haris. - Bet jūsų draugas... Nikolas Ugninis...

- O, tu žinai apie Nikolą? - patenkintas paklausė Dumbldoras. - Pasidarbavai iš peties, ar ne? Taigi su Nikolu pasišnekėjom ir nusprendėm, kad šitaip bus geriausia.

- Tačiau dabar jis su žmona turės mirti? Juk taip?

- Jiems užteks eliksiyro, kad spėtų sutvarkyti visus reikalus, o paskui - taip, jie mirs.

Dumbldoras nusišypsojo Hario veide išvydęs nuostabą.

- Tokiam jaunučiui kaip tu gal ir atrodo neįtikėtina, bet Nikolui su Pernile bus ne baisiau, kaip užmigti po *labai labai* ilgos dienos. Šiaip ar taip, racionaliam protui mirtis tėra dar vienas didelis nuotykis. Žinok, tas Akmuo nebuvo jau toks nuostabus daiktas. Pinigų kiek tik tai nori ir amžinas gyvenimas!

Dauguma žmonių pasirinktų kaip tik šituos du dalykus, tik bėda, kad žmonės paprastai renkasi tai, kas jiems žalingiausia.

Haris gulėjo netekęs amo. Dumbldoras niūniuodamas šypsojosi luboms.

- Pone? - išlemeno Haris. - Pone... net jei Akmens nebėra, Vol... tai yra Pats Žinote Kas...

- Vadink jį Voldemortu, Hari. Visada vadink daiktus tikraisiais vardais. Bijodamas vardo, dar labiau pradedi bijoti paties daikto.

- Taip, pone. Bet ar Voldemortas nemėgins grįžti kitais būdais? Juk jis neišnyko, ką?

- Ne, Hari, neišnyko. Kažkur bastosi, galbūt ieško naujo kūno, kur galėtų įlįsti... jis nėra tikrai gyvas, todėl jo neįmanoma nugalaboti. Kvirlį paliko mirti. Savo rėmėjams jis dar žiauresnis negu priešams. Galbūt, Hari, tu tik laikinai sutrukdei ateiti jam valdžion, todėl kada nors su juo turės susigrumti kitas žmogus, pasiryžęs kovoti šią begalinę kovą... Ir jeigu vėl bent trumpai užkirs Voldemortui kelią, paskui dar kas nors tai padarys ir dar kas nors... ką gi, galbūt jis niekada nebegaus valdžios.

Haris bandė linksėti, bet liovėsi, nes nusmelkė galvą.

- Pone, aš dar daug ką noriu sužinoti, jei galite pasakyti... apie daug ką noriu išgirsti tiesą...

- Tiesą... - atsiduso Dumbldoras. - Ji graži ir baisi, todėl su ja reikia elgtis labai atsargiai. Bet aš atsakysiu į tavo klausimus, nebent turėčiau rimtą priežastį nutylėti, tada maldauju atleisti. Tačiau tikrai nemeluosiu.

- Na... Voldemortas sakė mano mamą nužudęs tik todėl, kad ji bandė mane apginti. Bet kodėl jam reikėjo mane žudyti?

Dabar Dumbldoras labai giliai atsiduso.

- Deja, paties pirmo tavo klausimo negaliu atsakyti. Tik ne šiandien. Ne dabar. Kada nors sužinosi... kol kas išmesk iš galvos, Hari. Kai būsi vyresnis... Žinau, kad nepatinka mano žodžiai... bet pats pajusi, kai jau būsi pasirengęs tai išgirsti.

Ir Haris suprato, jog ginčytis neverta.

- Bet kodėl Kvirlis negalėjo manęs liesti?

- Tavo mama žuvo gelbėdama tave. Vienintelis dalykas, kurio Voldemortas nepajėgia suprasti, yra meilė. Jis nesuvokė, kad tokia stipri meilė kaip tavo mamos palieka žymę. Ne, ne randą, ne kokį regimą ženklą... net jei tave mylėjusio žmogaus nebėra, tokia didelė jo meilė visą laiką tave saugos. Ji gyva tavo odoje. Dėl jos Kvirlis, pilnas neapykantos, godumo ir puikybės, pardavęs savo sielą Voldemortui, ir negalėjo tavęs paliesti nenudegdamas. Gerumas svilino jam rankas.

Dumblodoras taip susidomėjo paukšteliu, nutūpusiu už lango, kad Haris spėjo antklode nusišluostyt ašaras. Atgavęs normalų balsą, jis paklausė:

- O neregimasis apsiaustas - ar žinote, kas jį man atsiuntė?

- Aaa... Tavo tėtis jį paliko man, aš ir pamaniau, kad tau patiktų, -linksmi sužibo Dumblodoro akys. - Geras daiktas... tavo tėtis juo apsiautęs daugiausia sėlindavo į mokyklos virtuvę nugvelbti kokio valgio.

- Ir dar kai kas...

- Drožk.

- Kvirlis sakė, kad Sneipas...

- Profesorius Sneipas, Hari.

- Taip, gerai... Kvirlis sakė, jis manęs nekenčia, nes nekenė ir mano tėčio. Ar tiesa?

- Na, juodu kits kito nemėgo. Panašiai kaip tu ir Smirdžius. Be to, tavo tėtis padarė vieną dalyką, kurio Sneipas jam negali atleisti.

- O kokį?

- Išgelbėjo gyvybę. - Ką?!

- Taip... - susimąstęs tarė Dumblodoras. - Argi ne įdomu, kaip kartais veikia žmogaus protas? Profesorius Sneipas negalėjo pakesti, kad lieka skolingas tavo tėčiui. Esu įsitikinęs: šiemet šitaip tave saugojo tik todėl, kad jautė tavo tėčiui visiškai tuo atsilyginsiąs. Paskui galės toliau ramiai nekęsti jo atminimo...

Haris bandė suprasti tokią vingrybę, bet ėmė tvinksėti galva, ir jis liovėsi.

- Ir, pone, paskutinis klausimas...

- Tikrai paskutinis?

- Kaip Akmuo iš veidrodžio atsidūrė pas mane?

- A, gerai, kad paklausei. Nors ir nenoriu girtis, tai buvo viena genialiausių mano idėjų. Matai, padariau, kad jį galėjo paimti tik tas, kuris norėjo jį rasti, - rasti, bet juo nesinaudoti. Jei kas norėjo Akmens asmeninei naudai, veidrodyje regėjo save patį, darantį auksą arba geriantį Gyvybės Eliksyrą. Mano smegenys mane kartais nustebina... O dabar gana klausinėti. Siūlau pulti saldinius. Oo! Berti Bot gamybos „Visokio skonio pupelės"! Kai buvau jaunas, kartą pataikiau prakąsti vėmalų skonio, nuo to laiko jomis nebesigundau... bet, manau, nieko blogo, jei pasivaišinsiu irisu, ar ne?

Nusišypsojęs išimetė burnon rudai auksinės spalvos pupelę. Ir vos neužspringo.

- Oi! Ausų siera!

*

Madam Pomfri, vyresnioji medicinos sesuo, buvo gera moteris, bet labai griežta.

- Tik penkias minutes, - maldavo Haris.

- Nė už ką.

- Profesorių Dumbldorą juk įleidote...

- Na, žinoma, jis - direktorius, visai kas kita. Tau reikia ilsėtis.

- Aš ir ilsiuosi, matote, kad guliu, ir iš viso... Būkit gera...

- Ai, bala nematė, - nusileido ji. - Tačiau tik penkias minutes. Ir ji įleido Ronį su Hermiona.

- Hari!

Hermiona, atrodo, mielai vėl būtų puolusi ant kaklo. Haris džiaugėsi, kad ji susilaikė, nes galva tebeplyšo.

- Oi, Hari, mes žinojome, kad tu... Dumbldoras taip nerimavo...

- Visa mokykla užia, - pasakė Ronis. - Kas iš tikrųjų įvyko?

Šis atvejis buvo vienas tų, kai tikroji istorija pranoksta keisčiausius ir neįtikimiausius gandus. Haris viską jiems papasakojo: apie Kvirlių ir veidrodį, apie Akmenį ir Voldemortą. Ronis su Hermiona buvo puikūs klausytojai: kur reikia, aikčiojo, o Hariui papasakojus, kas buvo po Kvirlio turbanu, Hermiona suspigo.

- Taigi Akmens nebėra? - pagaliau paklausė Ronis. - Ugninis ims ir numirs?

- Aš taip ir pasakiau, bet Dumbldoras mano, kad... pala, kaip ten... Aaa - kad „racionaliam protui mirtis tėra dar vienas didelis nuotykis“.

- Visada sakiau, kad jis trenktas, - tarė Ronis, labai patenkintas, kad jo mylimas herojus toks pakvaišęs.

- O kas judviem nutiko? - paklausė Haris.

- Na, sėkmingai sugrižau į tą kambarį, - ėmė pasakoti Hermiona. - Atgaivinau Ronį... ne iš karto... tada dūmėme į pelėdyną pasiūsti Dumbldorui Hedvigos, bet didžiajame hole susidūrėme su juo pačiu. Jis jau žinojo, tik paklausė: „Haris tenai?“ - ir nulėkė į ketvirtą aukštą.

- Kaip manai, ar jis tave ir buvo numatęs šitam žygiui? - paklausė Ronis. - Juk atsiuntė tavo tėčio apsiaustą, ir šiaip?

- Na, žinai! - pratrūko Hermiona. - Jeigu šitaip padarė... noriu pasakyti... tiesiog baisu... tu galėjai žūti.

- Ne, nebaisu, - iš lėto pasakė Haris. - Keistas žmogus tasai Dumbldoras. Manau, jis norėjo duoti man galimybę. Mano galva, jis žino viską, kas dedasi mokykloje. Tikriausiai numanė, ką mes ketiname daryti, ir užuot sukliudęs išmokė mus, ko reikia. Nemanau, kad šiaip sau leido man sužinoti, kaip veikia veidrodis. Man beveik atrodo, kad jis nusprendė, jog aš turiu teisę susidurti su Voldemortu...

- Aha, Dumbldoro nepaimsi, - išdidžiai tarė Ronis. - Klausyk, rytoj turi atsikelti į mokslo metų pabaigos puotą. Taškai suskaičiuoti, Klastūnynas, aišku, laimėjo. Tu nedalyvavai paskutinėse kvidičo rungtynėse, ir be tavęs Varno Nagas mus sutriuškino. Bet vaišės bus geros.

Įlėkė madam Pomfri.

- Išbuvot beveik penkiolika minučių, o dabar MARŠ!

*

Gerai išsimiegojęs Haris jautėsi kone normaliai.

- Noriu į puotą, - tarė jis madam Pomfri, dėliojančiai jo saldinių dėžutes. - Juk leisite, ar ne?

- Profesorius Dumbldoras liepė leisti, - smerkiamai pasakė ji, tarsi, jos nuomone, profesorius Dumbldoras nesuvoktų, kokios pavojingos gali būti visokios puotos. - Atėjo dar vienas lankytojas.

- O, gerai. Kas jis?

Pro duris šonu įslinko Hagridas. Kaip visada, atrodė tikras milžinas, kuriam ne vieta kambaryje. Atsisėdęs šalia Hario, pažvelgė į jį ir apsipylė ašaromis.

- Vis aš... baidyklė... kaltas! - sukūkciojo užsidengdamas veidą delnais. - Aš nelabajam prasitariau, kaip praeit pro Pūkelį! Aš pasakiau! Tik šito vieno dalyko jis nežinojo, o aš pasakiau! Ir tu galėjai žūti! Ir viskas

dėl slibino kiaušinio! Kaip gyvas daugiau neimsiu į burną viskio! Mane reikėtų išmesti ir ištremti pas Žiobarus!

- Hagridai! - išsigando Haris, matydamas, kaip Hagridas dreba iš sielvarto ir atgailos, o per barzdą varva ašaros, didumo kaip žirniai. - Hagridai, jis ir taip būtų sužinojęs. Juk tai Voldemortas - būtų iššiaiškinęs ir be tavo sakymo.

- Tu galėjai žūti! - sriūbavo Hagridas. - Ir neminėk jo vardo!

- VOLDEMORTAS! - suriko Haris, ir Hagridas taip išsigando, kad net verkti nustojo. - Aš buvau jį sutikęs ir turiu teisę vadinti jį vardu. Neliūdėk, Hagridai, mes išgelbėjom Akmenį, bet jo nebėr, tasai negalės juo pasinaudoti. Imk šokoladinę varlę, krūvas jų turiu...

Hagridas ranka nusibraukė panosę ir tarė:

- Va, prisiminiau, kad turiu tau dovaną.

- Tikiuosi, ne sumuštinių su šermuonėlio mėsa? - susirūpinęs paklausė Haris, ir Hagridas pagaliau susijuokė.

- Ne... Dumbldoras man vakar davė laisvą dieną, kad galėčiau suveikti. Aišku, turėjo mane išmest iš darbo... Na, bet štai ką tau atnešiau.

Jis padavė didelį oda įrištą albumą. Haris smalsiai jį atskleidė. Albumas buvo pilnas stebuklingų fotografijų: iš kiekvieno puslapio jam šypsojosi ir mojo gyvi mama su tėčiu.

- Išsiuntinėjau pelėdas pas visus tavo tėvų mokyklos draugus - paprašiau jų nuotraukų... Žinojau, kad nė vienos neturi... Ar patinka?

Haris nepajėgė atsakyti, bet Hagridas suprato.

*

Tą vakarą Haris vienas išėjo į mokslo metų pabaigos puotą. Madam Pomfri jį užlaikė: vis trepsėjo aplink, dar nusprendė vieną kartą patikrinti sveikatą, taigi didžiąją salę jis rado jau pilną. Ji buvo išpuošta žalia ir sidabrine Klastūnyno spalvomis - mat „klastuoliai" septintą kartą iš eilės laimėjo mokyklos taure. Sieną už Garbingojo stalo dengė didžiulė vėliava su Klastūnyno herbu - žalčiu.

Hariui įžengus visi staiga nutilo, paskui iš karto garsiai sušneko. Jis klestelėjo į kėdę prie Grifų Gūžtos stalo tarp Ronio ir Hermionos nekreipdamas dėmesio, kad daugelis stojasi pasižiūrėt į jį.

Laimei, po valandėlės pasirodė Dumbldoras ir plepėjimas liovėsi.

- Praėjo dar vieneri metai! - smagiai prabilo jis. - Truputį jus pagaišinsiu dusulingo senio postringavimais, o tada jau galėsite suleisti dantis į visus tuos gardesius. Na, ir meteliai pasitaikė! Turiu vilties, jog jūsų galvos šiek tiek pilnesnės, nei buvo... na, bet prieš akis visa vasara ir iki naujų mokslo metų jos vėl ištuštės...

Dabar, kaip suprantu, reikia įteikti mokyklos taure. Koledžai vietomis pasiskirstė taip: ketvirta vieta - Grifų Gūžta, trys šimtai dvylika taškų, trečia vieta - Švilpynė, trys šimtai penkiasdešimt du taškai, antra vieta - Varno Nagas, keturi šimtai dvidešimt šeši taškai. Pirmą vietą laimėjo Klastūnynas - keturi šimtai septyniasdešimt du taškai.

Klastūnyno stalas pašėlo klykti ir trepsėti. Haris matė, kaip Drakas Smirdžius tranko į stalą savo taure. Bjauru žiūrėti.

- Taip, taip, puikūs rezultatai, Klastūnyne, - tarė Dumbldoras. - Tačiau nedera pamiršti pastarųjų įvykių.

Salė nuščiuvo. Klastūnynas nustojo vaipytis.

- Hmm... - numykė Dumbldoras. - Turiu jums paskelbti naujausią skaičiavimą ir papildomus taškus. Pažiūrėsime. Aha... Pirma, ponaitis Ronaldas Vizlis. - Ronis užraudonijo kaip burokas. - Už jo sužaistą geriausią Hogvartso istorijoje šachmatų partiją Grifų Gūžtai skiriama penkiasdešimt taškų.

Nuo Grifų Gūžtos šauksmų kilnojosi salės lubas atstojantis stebuklingas dangaus skliautas ir virpėjo jame spindinčios žvaigždės. Persis kitiems prefektams gyrėsi:

- Žinokite, čia mano brolis! Jauniausias! Perėjo Makgonagal sukurtą šachmatų lentą!

Pagaliau vėl visi nutilo.

- Antra, panelė Hermiona Įkyrėlė. Už jos blaivią logiką įveikiant liepsnas Grifų Gūžtai skiriama dar penkiasdešimt taškų.

Hermiona įsikniaubė į delnus, ir Haris smarkiai įtarė, jog ji verkia. „Grifiukai“ visai pašėlo - jie pirmąją šimtą taškų!

- Trečia, ponaitis Haris Poteris, - toliau vardijo Dumbldoras. Salėje stėjo kapų tylą. - Už jo išradingumą ir nepaprastą drąsą Grifų Gūžtai skiriu šešiasdešimt taškų.

Kilo siaubingas triukšmas. Tie, kurie gebėjo kaukdami sudėti, matė, kad Grifų Gūžta dabar turi keturis šimtus septyniasdešimt du taškus -lygiai tiek, kiek Klastūnynas. Liko žingsnelis iki mokyklos taurės. Jeigu tik Dumbldoras būtų davęs dar vieną tašką.

Dumbldoras pakėlė ranką. Salė pamažėle nutilo.

- Drąsa būna visokia, - su šypsena prabilo Dumbldoras. - Reikia didelės drąsos pasipriešinti nedraugams, tačiau nė kiek ne mažesnės - draugams. Todėl duodu dešimt taškų ponaičiui Neviliui Nevėkšlai.

Kas nors, stovintis už didžiosios salės durų, galėjo pamanyti, jog viduje nugriaudėjo sprogimas, - šitaip pasiuto Grifų Gūžtos stalas. Haris, Ronis ir Hermiona atsistoję šaukė ir plojo Neviliui, o šis, perbalęs iš netikėtumo, pranyko tarp jų glėbesčiuojančių koledžo draugų. Haris niuktelėjo Roniui šonan ir parodė į Smirdžių: šis buvo taip apstulbęs ir pasibaisėjęs, lyg jį būtų sukaustę kūno surakinimo burtai.

- Vadinasi, - šiaip taip perrėkė Dumbldoras plojimus, mat džiūgavo net ir Varno Nagas su Švilpyne, švenčiantys Klastūnyno pralaimėjimą, -reikia pakeisti puošmenas.

Jis suplojo delnais. Žaibiškai žalias draperijas pakeitė raudonos, o sidabrinės - auksinės; didžiulis Klastūnyno žaltys išgaravo, jo vietoj atsirado didingas Grifų Gūžtos liūtas. Dirbtinai išsišiepęs, Sneipas paspaudė ranką profesorei Makgonagal. Jis susidūrė su Hariu žvilgsniu, ir Haris suprato, kad

profesoriaus jausmai jam nė truputėlio nepasikeitė. Bet Hariui tai buvo nė motais. Regis, kitais metais gyvenimas bus normalus, jei tik Hogvartse šitai įmanoma.

Sis vakaras buvo gražiausias Harijo gyvenime - gražesnis už tą dieną, kai laimėjo kvidičo rungtynes, už Kalėdas ir už pergalę prieš trolį... Niekada niekada jo nepamirš.

*

Hariui net buvo išgaravę, jog turi paaiškėti egzaminų rezultatai. Ir jie buvo paskelbti. Nuostabu, bet ir jis, ir Ronis išlaikė gerai; Hermiona, aišku, tapo metų pirmūne. Net Nevilis pralindo: geras herbologijos pažymys atsvėrė tragiškai prastą nuodų ir vaistų pažymį. Jie tikėjosi, kad gal bus pašalintas Gylys, toks pat kvailas kaip ir bjaurus, bet ir tas išlaikė. Apmaudu, bet ką padarysi, - kaip Ronis sakydavo, nereikia visko iš karto norėti.

Staiga ištuštėjo spintos, išsirikiavo sukrauti lagaminai. Nevilis savo rupūžę rado tualetu kertėj. Visiems mokiniams buvo įteikti raštiški įspėjimai per atostogas nenaudoti magijos. („Visada tikiuosi, kad sekretorė pamirš jus išdalyti“, - liūdnai pasakė Fredis Vizlis.) Hagridas juos nuvedė prie valčių. Paskui jie persikėlė per ežerą; sulipo į Hogvartso traukinį; važiavo juokdamiesi ir šnekėdami, o pakelės darėsi vis žalesnės ir tvarkingesnės; dumdami pro Žiobarų miestus, krinto Berti Bot „Visokio skonio pupeles“, paskui nusivilko burtininkų mantijas ir apsiaustus; galiausiai traukinys sustojo Kings Kroso stotyje prie devinto su trim ketvirčiais perono.

Praėjo nemažai laiko, kol visi išsiritu iš vagono. Prie bilietų barjero senas kontrolierius juos leido pro vartus po du ir tris, kad negarmėtų visu pulku ir negąsdintų Žiobarų.

- Būtinai abu atvažiuokite pas mus, - tarė Ronis. - Pasiųsiu pelėdą.

- Ačiū, - pasakė Haris. - Turėsiu ko laukti.

Grižtančius į Žiobarų pasaulį juos stumdė praeiviai. Draugai atsisveikindami šaukė:

- Iki, Hari!

- Lik sveikas, Poteri!

- Vis dar garsenybė, - išsišiepė jam Ronis.

- Ten, kur grįžtu, tikrai ne, - pasakė Haris.

Su Roniu ir Hermiona jis kartu praėjo pro vartus.

- Va, kur jis, mama, va!

Tai šaukė Džine Vizli, Ronio sesutė, bet ji rodė ne į Ronį.

- Haris Poteris! - sucypė ji. - Žiūrėk, mama! Aš matau...

- Raminkis, Džine, be to, negražu rodyti pirštu. Ponia Vizli jiems nusišypsojo.

- Nuotykingi metai? - paklausė.

- Labai, - atsakė Haris. - Dėkui už saldinius ir megztinį, ponია Vizli.

- Oi, nēr už ką, vaikeli.

- Ar jau pasiruošęs?

Tai buvo dėdė Vernonas: vis toks pat raudonas, toks pat ūsuotas ir piktas ant Hario už jo išūlumą. Tik pamanykite - pilnoje normalių žmonių stotyje neštis narve pelėdą! Už jo stovėjo teta Petunija ir Dudlis. Jie, regis, bijojo net pažvelgti į Harij.

- Jūs, matyt, būsite Hario šeima! - sušuko ponია Vizli.

- Panašiai, - tarė dėdė Vernonas. - Paskubėk, berniuk, mes neturime visos dienos. - Ir jis nuėjo.

Haris dar norėjo tarti žodį Roniui su Hermiona.

- Na, pasimatysime rudenį.

- Linkiu tau... smagių atostogų, - tarė Hermiona, nepatikliai žiūrėdama į dėdę Vernoną ir negalėdama atsistebėti, kad žmogus gali būti toks nemalonus.

- Oi, dėkui. - Ronis su Hermiona nustebo, kai Haris plačiai nusišypsojo. - Jie juk nežino, kad mums uždrausta namie naudoti magiją. Šią vasarą bus tikrai linksma su Dudliu...

Rowling J. K.

Ro 179 Haris Poteris ir Išminties Akmuo / J. K. Rowling; iš anglų kalbos vertė Zita Marienė. - Vilnius: Alma littera, 2002. - 246 p.

ISBN 9986-02-919-8

J. K. Rowling buvo kukli vieniša motina, gyvenanti su dukrele iš bedarbio pašalpos, kai kavinukėje ant visokių popieriaus lapelių pradėjo kurti istoriją apie Harį Poterį. Šiandien smalsusis nenuorama Haris — viso pasaulio vaikų numylėtinis, o autorė — milijonierė. „Haris Poteris ir Išminties Akmuo“ (1997) sulaukė keleto knygų tęsinio.

Haris Poteris — vienuolikmetis su akinukais, vargstantis klaikioje dėdės ir tetos Durslių šeimynėlėje. Didžiausias jo kankintojas — drūckis pusbrolis Dudlis. Haris miega sandėliuke po laiptais ir nė sykio nėra šventės gimtadienio.

Viskas pasikeičia pašto pelėdai atnešus nepaprastą kvietimą — mokytis Hogwartso burtų ir kerėjimo mokykloje. Prasideda nepamirštami jo nuotyčiai: jis išmoksta keisčiausių burtų, tampa kvidičo (lyg ir krepšinio ant šluotų) čempionu, padeda išperinti slibiniūkštį ir, slepiamas neregimojo apsiausto, leidžiasi į pavojingą žygį. Su keletu ištikimų draugų Haris Poteris eina pasitikti stebuklingos savo lemties...

